

“Çocukluk başlı başına bir memleketdir, hatta sılasıdır insanın. Büyüdükçe sıra özlemimiz artar, hayat giderek gurbetleşir. Sanki ne yaşarsak yaşayalım hep gurbetteyizdir.

- 4 Çizginin Dışında Kalanlar
- 6 6 Kelimelik Hikaye
- 8 Mektup Var
- 10 Kitaplara Farklı Sonlar
- 12 Aynaya Bakmak
- 14 İstanbul
- 16 7x7x7
- 19 Karikatürlerimiz
- 22 Yazar Söyleşisi
- 28 Tanıklık Ettiğimiz İcatlar
- 30 Bir "An"a Yerleşmek
- 32 Zorluklarla Mücadele
- 34 Aforizmalar
- 36 Hayalimdeki Şehir
- 38 Hafızama Mektup
- 40 Hayatta Hiçbir Şey Yolunda Gitmiyor Diyenlere
- 42 Su Kristali
- 44 Korkular
- 46 Pencere
- 49 Haydi Öykümüzü Yazalım

Künye

Sahibi

Anabilim Eğitim Kurumları
www.anabilim.k12.tr
Genel Yayın Yönetmeni
Nedret Oba

Yazı İşleri Müdürü

Nedret Oba
Yazı İşleri
Selda Aktaş

Görsel Yönetmen

Cansu Kıvanç

Yayın Kurulu

Elif Ağarlı
Aylin Yılmaz
Murat Arslan
Berrak Alver
Ayben Tatlıcı
Nergiz İlimen
Mine Yüksel Ötegen

Gülşah Yılmaz
Çakır Topaloğlu
Erdem Erdoğan
Nergiz Aksu
Begüm Selçuk
Rabia Aybüke Kaykaç
Elif Yankı Akba

İletişim

Şenol Güneş Bulvarı İkbal Cad.
Kahraman Sok. No: 1 Çamlık
K. Ataşehir/İstanbul
Tel: 0216 415 00 00
E-posta: anabilim@anabilim.k12.tr

ATATÜRK

Bu yazıyı okuyabiliyorsan, yaşayabiliyorsan, rahatça yerinde oturabiliyorsan onun sayesinde. Kızlar okuma imkânı bulabiliyorsan, demokrasi varsa, egemenlik milletinse onun sayesinde. O olmasa senin yurdun belki hâlâ işgalde olacaktı ya da sen hiç var olmayacaktın.

Gerek içeriden gerekse dışarıdan onu yok etmek isteyenler var ve olacaktır. O kişiler şunu bilmezler: Türkiye Cumhuriyeti Devleti yaşadıkça Atatürk asla ölmez. Çünkü Atatürk'ün düşüncelerini yaşatmak, onu yaşatmak demektir. Onun düşüncelerini ve ilkelerini yaşatacak bir millet olamazsak maalesef o da var olamaz. Hiç düşündünüz mü, şu zalimliklerin hüküm sürdüğü dünyada Atatürk'e ne kadar ihtiyacımız var? Ama ne o bir daha gelebilir ne de onun gibi biri. "Atatürk daima kalbimizde." deriz. Peki, onu nasıl yaşatacağız? Cumhuriyeti, ilke ve düşüncelerini yaşatarak; diktatörlüklere karşı çıkarak, kurtuluş mücadelemizi gelecek nesillere aktararak, vatani sevip koruyarak...

Mustafa Kemal hem başarılı hem insancıl, eşi benzerine rastlanmamış bir insan; Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve ilk cumhurbaşkanıdır. Düşmanlarının bile saygısını kazanmış, hayranlık uyandıran bir liderdir. O gitti, yüce adaletini alıp yanına. Gitti, tüm barışçılığıyla. Gitti, milyonları gözü yaşlı bırakıp ardında. İnsanlık devrildi çünkü gidişiyile adalet de gitti. Onu fiziksel manada kaybettik. Fakat bu dünyada onun düşüncelerini benimsemiş tek bir kişi kalmayana dek varlığı sürecek. Atatürk her yerde: Bir kelebeğin kanadında, bir karanfil yaprağında, mavi denizlerde, en güzel şiiirlerde...

Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

“Bir sabah tedirgin düşlerden uyanan Gregor Samsa, yatağında devasa bir böceğe dönüşmüş buldu kendini.” diye başlar Franz Kafka’nın “Dönüşüm” adlı öyküsü. Gregor Samsa, sistemin çarklarından uzaklaştığı ve farklı olduğu için “öteki” haline getirilen tüm insanları temsil etmektedir. Ailesi ondan utanç duyar, aşağılar ve hapseder. O ise daha önce hiç hissetmediği kadar özgürdür artık.

Öğrencilerimizden çizginin dışında kalmış insanların duygu dünyasını, bu insanlara yöneltilen yaklaşımları ve toplumdaki yerlerini anlatan bir yazı yazmalarını istedik. İşte o yazılar...

ÖTEKİLEŞTİRİLENLER

Mesafeler her zaman fiziksel midir? Hayır! İnsanlar da aralarına soyut mesafeler koyup sizi ötekileştirebilirler. Mutlaka başınıza böyle bir şey gelmiştir. Gelmediyse de filmleri düşünün. İnsanlar neden bir anda dışlanırlar? Çoğu zaman düşünceleri diğerlerine ters düşüğünde.

Alışılmışın dışında sergilenen hareketler, insanları şaşırtır ve ne olursa olsun sizi bir böcek yerine konulmaya mahkûm eder. En basit örnek şudur: Aileniz her gün patates yiyordur. Sonra siz de onlara patates yemekten bıktığınızı ve artık farklı lezzetler denemek istediğinizi söylersiniz. Onlar da sizin bu ani çıkışınıza tepki olarak size bir süre hiç yemek vermezler. Düşüncenizi beyan ettiğiniz için sizi dışlarlar. Çünkü ortaya alışılmadık bir fikir atmışsınızdır. Ya da Hristiyan bir topluma gittiğinizde Müslüman olduğunuz için size yeterli ilgi gösterilmediğini düşünün. Böyle yapıldığında neler hissedersiniz?

Öyleyse düşünün: Toplumumuzda diline, dine, fikrine göre birbirinden ayrılan ve dışlanan insanlar var mı? Ya da sizin yakın çevre-

nizdeki insanlara böyle davrandığınız oluyor mu? Bu doğru mu? İnsanları kişisel özelliklerine göre yargılayamayız. Maalesef böyle şeyler toplumumuzda çok yapıyor. Çizginin dışında kalmış insanlar sevilmiyorlar. O çizgiyi bir kural olarak düşünün. Ve kurallara uymama cesaretini gösterebilerseniz fikrinizi değiştirene kadar çizginin dışında kalırsınız. Peki, onlara neden böyle davranıyoruz? Size böyle davranıldı mı? Davranılmadıysa da empati kurarak onların neler hissettiğini anlayabilirsiniz. Onları ötekileştirirken gururlarının nasıl kırılabileceğini düşünmüyoruz. Kendilerini bir böcek gibi hissetmelerine sebep oluyoruz. Ve zaten amacımız da bu oluyor. Bütün bunları yapıyor ve çaba harcamadan barışın ayağına gelmesini bekliyoruz. Öncelikle onlara saygı duymayı ve dışlamamayı öğrenmeliyiz.

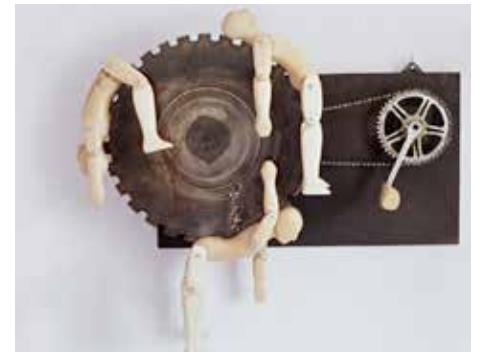
Siz bu anlattıkların üzerine biraz düşünün. Onların yerine koymaya çalışın kendinizi. Sonra da bugüne kadar ötekileştirdiğiniz herkesi arayıp onlara şimdiki duygularınızı anlatın.

KİM NORMAL, KİM DELİ?

Günde ortalama 300.000 kişinin doğduğunu biliyor muydunuz? Bu yeni doğanlar yıllar boyunca ne yaptıklarını fark edemeden yaşayacaklar. Hiçbir şey bilmeden başlayacaklar bu hayata, ilk nefesleriyle beraber yanar yanar için ağlarken ileride daha neler için ağlayacaklarının farkında olmayacaklar. Aileleri nasıl yaşamışsa onların arkasından ilerleyecekler. Ama... Buna doğru diyebilir miyiz ki?

Her gün binlerce bebek ilk nefesini alırken onlardan fazlası da son nefesini veriyor. Son nefesini verirken de hayatını düşünüyor. Yaptıklarını ve çoğunlukla yapamadıklarını... Şimdi bir düşünsek aslında ne kadar çok yapmak isteyip de yapamadığımız şey var değil mi? Belki durumumuz elverişli olmadığından, belki zaman bulamadığımızdan, belki de sadece çok tembel olduğumuzdan birçok hayal ve isteğimizi rafa kaldırıp tozlanmasına izin veriyoruz. Nedenlerimizin bunlarla bitmediği çok açık. Bence en etkili toplum baskısıdır.

Toplum baskısı inkâr edilemez bir gerçek. Siz etraftaki herkesin kötü anlamda yargılayacağı bir seçim yapabilir miydiniz? Saçlarınızı fosforlu bir renge boyatmak ya da suratınızın tamamını kaplayacak bir dövme yaptırmak gibi... Yapmayanlar yok değil. Ama bunlar oldukça öz güvenli insanlar. Ne yazık ki yaşayan

Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

herkes bu şekilde değil.

En sevdiğim kitaplardan birinin ana karakteri, sırf toplumla uyum sağlamak için tüm hayallerinden vazgeçmişti. Tüm zevk ve hobilerini kısıtlamış, bazılarını hiç sahip değilmiş gibi davranmıştı. Oysaki genç bir kızdı. Birçok arkadaşları vardı ve herkese göre mutluydu. Hayatını yaşamak yerine toplum baskısından korkup geri çekilmişti. Sonunda dayanamamıştı ama. İntihar etmeye çalışıp başarısız olmuştu. Bu yüzden de akıl hastanesine kapatılmıştı. Sırf istemediği bir hayatı daha fazla yaşamamak için kurtulmaya çalışmıştı ve toplumdan deli damgası yemişti. Gerçekten deli miydi peki?

Bu da bizi, kitaptaki en önemli sorulardan birine çıkarıyor: Deli kime denir? Deli, ruhsal bir hastalığı olan birine mi denir yoksa hareketleri toplum tarafından kabul edilmeyen kişilere mi denir? Bir insan kendi dünyasında yaşıyor ve ona göre hareket ediyor diye bir deli levhası yapıp onun boynuna asabilir miyiz? Sırf içinden geldiği gibi yaşıyor diye onu "ötekileştirebilir" miyiz?

Birçok toplumun yaptığı bu değil mi? Doğru mu yapıyorlar? Bana göre hayır. Toplum kişilerle kendini bulmasından çok, toplumdaki o milyonlarca insanın bir kopyası olsun diye konuşuyor, onları destekliyor. Birinin kopyası olmak... Toplumun istediği budur. Birden çok düşünceye sahip farklı kişilikler değil, robot olmanı bekliyorlar.

Böyle bir toplumdan sıkıntı çekmiş olan gerçek bir kişilik var: Vincent van Gogh... Yaşadıklarını çoğumuz biliyoruz. Kendisi, yaşadığı dönemde değer görememiştir. Hatta geçirdiği tüm o zor dönemlerde toplum ona karşı çıkmış, kendini daha kötü hissetmesine neden olmuştur. Bu toplum; onun gibi önemli, daha doğrusu kendi fikirlerini açıklamaktan çekinmeyen bir insanın yanında niye olmamış ki? Delirdiğini düşündüğü o çöküş anlarında, kulağını kesecek kadar ileri gittiği zamanda ona destek olmamalarının nedeni neydi? Toplumdan ötekileşmesi ya da toplumdaki çoğu kişinin aksine kendi düşüncelerinin olması? Bunlardan hangisiydi sebep? Belki de asla bilemeyeceğiz. Bilemeyeceğimiz çok şey var... Mesela, yaşadığımız yerin de bu toplumlar gibi olup olmadığı? İnsanlara hiç fark etmeden uyum sağlamaya zorlanmış olup olmadığımız? Belki biz de insanları ötekileştiriyor ve fark etmiyoruz? Olamaz mı? Şu sıralar kimse hayatı-

na devam etmek dışında bir şeye dikkat etmiyor gibi. Toplum için ne ifade ettiğimiz, nerede olduğumuz gibi. Meslekler dışında ve insani manada. Toplumumuzun yeniliklere körelip körelmediği konusunda düşünüyor muyuz? Köreliyoruz. Ne kadar aksini iddia etmek istesem de köreliyoruz. Sonumuzun hiçbir değerden anlamayan bir robot toplum gibi olacağından korkuyorum. Gençler kendilerini hayata bağlayamadıklarından ölmek isterler diye korkuyorum. Sanat ve edebiyatı hor görür, değerini bilmeden kaybederiz diye korkuyorum. Benim korkularımı, onlara yatağımın altında yaşayan canavarı anlatıyormuşum gibi ciddiye almayan yetişkinlerle nasıl ilerleyeceğimizi düşünüyorum. Gayet ciddi olan bu konuları masal gibi dinleyip umursamayan gençleri düşünüyorum. Çok korkuyorum, çok düşünüyorum... Belki de ben de toplum tarafından ötekileştirilmişimdir. Hatta belki siz de... Fark etmemişsinizdir. Ama hâlâ bir şansımız var! Sadece bu şansın ne olduğunu bulmanız gerekli.

Melis Nur MUTLU 9-A

ASOSYAL İNSANLARI DIŞLAMAK BİZE NE KAZANDIRIR?

Ben hiçbir zaman suskun, asosyal biri olmadım. Olamam da... Çünkü herkesin farklı bir yapısı var ve bu farklı yapı yüzünden kimse birbirine farklı gözle bakmamalı, "öteki insan" haline getirmemeli onu. Asosyal insanlar... Ya da başka bir deyişle diğerlerinden çekindikleri ve kime göre, neye göre farklı olduğunu bilemediğimiz için ötekileştirilen insanlar... Aslında hepsinin hayalleri, düşünceleri ve fikirleri var. Fakat bunları dile getirmedikleri için onları umursamıyor, bazen de dışlıyoruz. Asosyal insanların toplumda dışlanmasının hoş olduğunu düşünmüyorum ama ya kendileri soyutlanmak istiyorlarsa? Bize benzemedikleri için soyutladığımız insanlar da biz onlara benzemiyoruz diye bizleri soyutluyorlarsa? Böyle düşününce siz de şüphe ettiniz değil mi? Hâlbuki onlar aslında birer kapalı kutu gibiler. İçlerinde ne yaşadıkları hiç belli değil. Ama onları çözmek, insanlarla kaynaşmalarını sağlamak bizlerin elinde. Kocaman, güzel bir bahçeniz olduğunu düşünün. Bu koca bahçenize istediğiniz çiçekleri dikiyorsunuz ve elde ettiğiniz manzara sizi fazlasıyla mutlu ediyor. Günün

birinde hiç umursamadığımız, çabalamadığımız bir yerden küçük, güzel bir gonca bitiveriyor. Diğerlerinin arasında olmadığı, yalnız kalmayı tercih ettiği için ona su vermektен vazgeçebilir misiniz?

Siz siz olun, sırf konuşmalara dâhil olmadıkları için asosyal insanları görmezlikten gelmeyin. Şunu unutmayın ki böyle yaparak çok şey kaçırıyor olabilirsiniz.

*Gülse GÖÇER
Sancaktepe 6-B*

AYNA

Yargılanıyoruz, aşağılanıyoruz, küçümseniyoruz. Bunların hepsine niye maruz kalıyoruz, biliyor musunuz? Sırf sizinle aynı düşünmediğimiz için.

Biz "kilolu" diye aşağılayıcı gözlerle bakılan biri, "ayağı sakat" diye acıyan gözlerle bakılan biri, "eşcinsel" diye işkence edilen biri, "farklı" düşünüyor diye ayırım yapılan birileriyiz. Siz de sıradan bir koyun olduğunuz için sevilen kişilersiniz ve normal, düz olduğunuz için sizden farklı olan insanların kalplerini, duygularını kıran insanlarsınız. Sadece kendi duygularınızı, fikirlerinizi doğru kılan insanlarsınız. "Normal" diye adlandırdığımız çizginin dışına çıkan insanlara, insanlıktan çıkmış gibi davranıyorsunuz.

Siz, bizi aşağılarken biz mi insandan farklı bir varlığa dönüşüyoruz yoksa siz mi?

Ece OKAY 9-A

6 Kelimelik Hikaye

Ernest Hemingway arkadaşlarıyla girdiği bir iddia sonucu 6 kelimelik bir hikâye yazdı ve bu akım hızla yayıldı. Öğrencilerimiz de hayal güçlerini kullanarak 6 kelimedenden oluşan, bir hikâyenin özeti niteliğinde, etkileyici kısa hikâyeler yazmaya çalıştı. İşte, öğrencilerimizin 6 kelimelik hikâyeleri...

“Eldivenler çift satılır, tek değil çocuk.”

Doğukan Ekrem UZUN 9-C

“Saatimiz vardı ama hep aynı gösteriyordu.”

Efe ÇETİN 5-E

“Emniyet kemerinin önemini herkes biliyordu ama...”

Ceyda YAVUZ HZ-A

“Yüzeye çıkmak için en dibe vurmalydı.”

Berra Naz ÖZEFE 7-A

“Veda sandık ama veda ettiklerimizde kaldık”

Ece GENÇ 9-C

“Ana dönmek onu yeniden yaşamak gibiydi.”

Ilgın AKARCAN HZ-A

“Bir elinde oyuncak bebeği, diğerinde kınası...”

Irmak YETKİN 9-A

“Elimi son bırakışında sadece boşluğa bakabildim.”

Ecem SORUCU 9-C

“İyisiyle kötüsüyle bugünü bir daha yaşamayacaktı.”

Irmak YETKİN 9-A

“Yalnız kalmayı yıllarca taktığı maskelerine borçluydu.”

İlgin AKARCAN HZ-A

“Masa aynı masa, bir tabak eksik...”

Ömercan AKBAŞ 9-A

“Kapının arkasındaki gerçek, her şeyden korkunçtu.”

Efe Kayra AKYOL 9-C

Öğrencilerimize sorduk: Neden, ne için bu büyük kavgalar? Nasıl yardım ederiz, nasıl “Korkma, biz buradayız!” deriz onlara. Onlar da çıkardılar kâğıdı, kalem ve bir mektup yazdılar yardım bekleyen dostlarına...

Sevgili Savaş Mağduru Kardeşim,
Seni anlamadığımı ve neler yaşadığımı hissetmediğimi sanma sakın! Seni o kadar derinden anlıyorum ki...

Kim bilir, belki de sıcacık yatağında mışıl mışıl uyurken bir ses duydun aniden. Bom!!! Sonra silah sesleri, bağırsıklar çağırışlar, yavrusunu arayan analar, yardıma koşmaya çalışan insanlar, korku dolu bakışlar ve daha niceleri... İşte o an savaş başlamıştı senin için. Sevdiklerinle vedalaşmaya ve belki de bir daha sevdiklerini görememeye alışman gerektiğine inandırdın kendini. Şu an kocaman bir boşluğun içinde olduğunu hissediyorsundur herhalde. Umutlarını büyüttüğün evinden, sokağından; mutluluklarını paylaştığın aileden, komşundan, arkadaşlarından ve belki de beslediğin kedinden ayrılıyorsun.

Ne kadar zor koşullarda olsan bile yılma. Güneş yeniden doğacak sizler için, kuşlar tekrar cıvılayacak; bahçelerinizde; sokaklarınızda bomba sesleri değil, çocuk sesleri olacak. Sizler masum insanlarsınız. Biliyorum ki benim gibi düşünen milyonlarca insan var. Yeneceğiz kötülükleri çünkü kötüler en sonunda kaybederler. Sizin de bu dünyada yaşama hakkınız var ve kimse bunu elinizden alamaz. Umudunu hiçbir zaman yitirme! Umut varsa sen de varsın, bunu sakın unutma.

Ali AÇIK
Sancaktepe 5-C

Değerli Savaş Mağduru Arkadaşlarım,
Uzun zamandır bir an bile susmak bilmeyen büyük bir savaşın içerisindeyiz. Bu zaman zarfında hiçbir insanın hak etmediği acıları çektiniz; sessiz çığlığınızı duyan, acıyıp size yardım elini uzatmakta tereddüt etmeyen çok az topluluk var. Ancak bu toplumların iyi niyetleri acılarınızı azaltsa dahi dindirmeye yeterli olmuyor, biliyorum. Maalesef sizin acularınıza tepkisiz kalan, empati duygusundan yoksun insanların başına bu durum gelmedikçe sizin gibi savaş mağduru insanların acıları katlanarak devam edecek. Kim bilir belki bir gün o zalimler evlerinin içine düşen bir bombayla uyanırlarsa bu tutumlarından vazgeçerler. Ama ne yazık ki bunların tümü boş bir ümitten başka bir şey değildir çünkü onlar dövüşmeyecek kadar korkak olan, bu yüzden kendileri adına dövüşmek için dünya gençlerini cepheye gönderen zavallılardır ve asla bu tutumlarından vazgeçmeyeceklerdir. Onlar hiçbir zaman zarar görmeyeceklerini düşünseler de gün gelecek yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdir. Zaten savaş kimin haklı olduğuna değil, kimin güçlü olduğuna karar veren kirli bir oyun değil midir? Üzerinde durulması gereken gerçeklerden biri de savaşın insanlarda bırakmış olduğu büyük yıkımlardır. Günümüz dünyasında silah donanımı güçlü olan taraf nispeten daha güçsüz olan tarafın ülkesinde istediği gibi at koşturabilir, ekonomik kaynaklarından faydalanabilir, servetine servet katabilir. İşte bu güçlüler, güçsüzlerin emeklerinden dilediği gibi faydalanabilen hırsızlardır! Mesela Körfez Savaşı bittikten, onlarca genç boşu boşuna öldükten sonra iki ülkenin takım elbiseli otoriteleri oturup anlaşmamış mıydı? Sadece Körfez Savaşı'nda değil dünyadaki her savaşta en çok kazanan silah tüccarları olmuştur. Onlar savaşın taraflarına silah sattıkça aslında birbiriyle hiçbir derdi olmayan gençler birbirlerini öldürmek zorunda kalmış, silahların getirdiği toplumsal ve ekonomik yıkımlar güçsüz ülkelerde zirveye çıkmıştır. İşte bu yıkımın oluşturduğu acınız biraz daha hafifleyebildiye bu size kol kanat geren ülkeler sayesinde. Güçsüzün ve yardıma muhtaç kişilerin yanında olmak, ekmeğimizi sizlerle paylaşmak her devletin görevi olmalıdır.

Efe TOROS 11-B

Canım Kardeşim,

“Savaşlar; korku ve sefaletten başka bir şey vermez. Yakar, yıkar, öldürür.” demiş Nazım Hikmet. Peki, bu savaşlar bir milleti vatanından, bir çocuğu ailesinden koparıyorsa neden var? Bu sözü söyleyerek başlıyorum mektubuma. Benim aklımda böyle bir sorunun cevabı yok. Benim dünyamdaki hiçbir şeyin bedeli değildir savaşlar. Bütün dünya bir damla kanın yere dökülmesine değmez, demiş Sadi Şirazi. Ben de böyle düşünüyorum. Ne yazık ki yaşadığımız evrende savaş diye bir gerçek var ve biz bu gerçekle yaşıyoruz. Sizse böyle bir gerçeğin en büyük mağdurları olarak yaşıyorsunuz. Korkmayın! Ben inanıyorum ki bir gün bitecek bu kavgalar. İnsanlar birbirlerini nedensiz yere sevecek, birbirlerinin fikirlerine saygı duyacak ve bütün dünya daha güzel bir yere dönüşecek. Şimdi sadece mucizeleri bekleyelim.

Selen YILDIRIM 11-A

Savaşın Minik Gözleri,

“Çocukluğunuz” dendiğinde aklınıza neler geliyor? Genelde herkesin aklına sokaklarda oynadığımız oyunlar, yediğimiz çikolatalar, şekerler, arkadaşlarımız gelir. Peki, savaş ortasında kalmış o küçük bedenlerin aklına neler geliyor? Bombalar, silah sesleri, ağlayan, bağırarak yaralanan, kanlar içinde kalmış insanlar... Bu kaostan ortasında kalmış minicik bir çocuğu düşündüğümde içimi tarifsiz bir acı kaplıyor. Antik Yunan tarihçisi Herodot'un: “Barışta evlatlar babalarını, savaşta babalar evlatlarını toprağa verir.” sözü bu durumu nasıl da özetliyor öyle değil mi? Babalar küçücük evlatlarını toprağa vermek zorunda kalıyor. Çünkü en çok çocuklar mağdur oluyor. O küçücük bedenleriyle yaşam mücadelesi vermeye çalışıyorlar. Ama sen korkma küçüğüm çünkü biz senin yanındayız ve birlik olursak bu kalpsiz dünyaya aydınlık bir pencere açabiliriz.

Nil ÖZBEK 9-B

Sevgili Kardeşlerim,

Sizin ne yaşadığınızı, savaşta ne yaptığınızı düşünmek bile çok korkunç! Belki şu anda düşen bir bombadan kaçmaya çalışıyorsunuz, belki

patlayan silahların ya da acı çeken komşularımızın seslerini duymamak için kulaklarımızı tıkıyorsunuz, bu akşam nereden yiyecek bir şeyler bulabileceğinizi düşünüyorsunuz kara kara. Eminim birçoğunuz korkudan ya da acıdan ağlıyor. Biz burada oturup mutlu bir hayat yaşarken sizin silahların arasında kalmanız ve bu kadar korkmanız hiç adil değil. Savaşların ne kadar kötü ve acı verici olduğunu bilmeyen yoktur. Her yerde silahlar, bombalar patlar ve çığlıklar yükselir. Sürekli birileri ölür ve etraf kıpkırmızı olur. Masum insanlar ve çocuklar kaçacak delik arar. Fakat merak etmeyin, kötü şeyler her zaman gelip geçicidir. Bu zorlu günleriniz de yakında sona erecek ve siz de dâhil bütün dünya, evinde ailesiyle güzel bir yaşam süreceksiniz. O gün gelene kadar lütfen güçlü olmaya ve dayanmaya çalışın sevgili dostlarımız. Dünyanın her yerinde sizi düşünen ve dua eden arkadaşlarınız olduğunu unutmayınız.

Özge ÖZTÜRK 4-D

Merhaba,
Her ne kadar tanışmıyor olsak da yanında olduğumu bilmen için bu mektubu yazıyorum. Ülkenizin durumunu televizyonlardan izliyorum ve gazetelerden okuyorum. Bu durum her gün daha çok acı çekmeme neden oluyor. Hayatların kayıp gittiğini görüyoruz ve bir şey yapamıyoruz. Çaresizce olup bitene seyirci kalıyoruz. Yeni bir güne tebessümle başlayamaz olduk. Neler yaşadığımı, hissettiğimi biliyorum ve sesimi sana duyurmaya çalışıyorum. İnsanların neden kavgaya ettiklerini, neden birbirlerine zarar verdiklerini ve neden savaşmış olduklarını hiç anlamamışım. Koskoca güzelim dünyayı paylaşamayan insanları... Yıkılan bir devletin verdiği kayıplara mutlu olabilecek acımasız insanları anlayamıyorum. Aslında her şeyin konuşularak ve ortak bir noktaya ulaşarak çözümlenebileceğine inanıyorum. Barış içinde yaşamak toplumu güçlendirdiği gibi hayatımızı da kolaylaştıracaktır. Ulu

Önder Atatürk de barışın savunucusu olmuştur ve "Yurtta sulh, cihanda sulh!" sözünü ne de güzel söylemiştir. Yaşadıklarının da kısa bir süre sonra sona ereceğini düşünüyorum. Söylediklerim sana çok saçma gelebilir ama tek amacım yanımda olduğunu bilmen ve bunu hissetmen. Bu mektubu yazmak dışında başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildir, elimden geleni yapacağımdan emin ol. Güçlü kalman gerektiğini ve bu savaşın bir gün biteceğini unutmadan dileğiyle...

Ceyda YAVUZ HZ-A

Merhaba Küçük Geleceğim,
Bu mektubu yazmak benim için gerçekten çok zor oldu. Sana ulaşır mı ulaşmaz mı onu bile bilmiyorum. Bugün yaşadığımız coğrafyada savaşlar yaşanmakta ve sen de bu savaşın içindesin. Bu durumdan en çok da çocuklar etkilenmekte. Çocuklar daha küçücük yaşlarda büyük insanlık dramlarına tanık oluyorlar. Dünyada milyonlarca çocuk savaşta hayatını kaybediyor. Hayatını kaybetmeyen çocukların da savaş yüzünden psikolojileri tamamen bozulmaktadır. Mutlu bir dünya mutlu çocuklarla, insanlarla elde edilir. Her gün dünyanın bir köşesinde suçlu olmayan masum insanlar katlediliyor. Biz de televizyon karşısında yaşadıklarınıza tanık oluyoruz, içimiz acıyarak bir şey yapamadan olanları seyrediyoruz. İnanıyorum; bir gün tüm dünyaya barış gelecek, insanların çektiği acılar son bulacak. Savaşla ilgili güzel bir söz vardır: "En kötü barış bile en iyi savaşın iyidir." Bu söz hiçbir savaşın iyi olmayacağını göstermektedir. Tüm dünyada barışın olması ve çocukların ölmemesini diliyorum.

Yüksel Zeynep YILMAZ 11-B

Bütün Dünyaya,
Yine aynı bomba sesleriyle uyanıyorum. Kim bilir şimdi nereye düştü, hangi masum insanın canı bu kötü savaş uğruna kurban oldu? Bu bitmek bilmeyen savaşları nasıl durdurabilirim? Daha ne kadar masum insanın canına kıyacaklar? Tek derdiniz toprak mı, petrol mü, güç mü? Bunlar insan hayatından daha mı değerli? Benim gibi küçücük çocuklar savaşın ortasında yaşamak zorunda kalıyor. Bize bu yaşta sevgi yerine korku duygusunu yaşatanlara sesleniyorum: Ölmek istemiyorum, kimsenin de öl-

mesini istemiyorum. Oyuncak istiyorum ben, top istiyorum, arkadaşlarımla sokakta masket oynamak istiyorum. Tanklarla, tüfeklerle, bombalarla yaşamak istemiyorum. Bitsin artık bu savaş, bitsin artık! Bütün sevdiğimi elimden aldı bu savaş. Aile nedir, arkadaş nedir; bilmiyorum. Masmavi gökyüzüne bakmayı, yemyeşil çimenlerde koşup uçurtma uçurmak istiyorum. Gökyüzünde savaş uçakları yerine özgürce uçan kuşları görmek istiyorum. Gülmek istiyorum; korkudan değil; sevinçten gözümde yaş gelmesini istiyorum. Hiç acımıyor musunuz biz çocuklara? Bizim günahımız ne? Bize bırakacağınız dünya bu mu? Oysaki biz çocuklar her şeyin en güzelini hak etmiyor muyuz? Bizler melek değil miyiz? Daha güzel bir dünyayı hak etmiyor muyuz? Bizim siz büyüklerden istediğimiz olağanüstü şeyler yok. Tek şey istiyoruz, sadece beş harf: Barış...

İrem Naz İRDEM HZ-A

Duydum Seni Çocuk,
Savaşın ortasında kalmışsın, acımı paylaşıyorum ve sana yardıma geliyorum. Korkma! Ben ve benim gibi duyarlı birçok arkadaşım, abimle, ablamla sana ve senin gibi çocuklara yardıma geliyoruz. Sana sıcak bir yuva olmaya geliyoruz. Onların topu, tüfeği varsa bizim de sevgimiz var, inancımız var. Korkma küçük çocuk, korkma! Seni kurtarmaya geliyoruz. Senin masum yüzün hep gülsün çünkü biz çocuklar her zaman gülmeyi hak ediyoruz. Sileceğiz gözlerindeki yaş, üstündeki tozu toprağı. Kulaklarına güzel şarkılar fısıldayacağız, siren sesleri yerine. Sana söz veriyorum, binlerce kez söz veriyorum göreceğiz özgürce yaşayacağımız günleri. El ele tutuşarak okulumuza gideceğiz, aydınlatacağız bu dünyayı. Umut olacağız yarınlar. Büyüyeceğiz, beraber sevgiyle büyüyeceğiz. Savaşsız, kavgasız, çıkarsız bir dünya kuracağız seninle. Birlikte ekeceğiz sevgi tohumlarını tüm dünyaya. Kim durabilir bizim karşımızda? Aydınlıklar yakın az kaldı biraz daha dayan, geliyor. Korkma çocuk, beni o karanlığın içinde görünce tanıyacaksın; üzerimde beyaz bir gömlek elimde bir meşale olacak. Meşalemiz elden ele dolaşacak tüm dünyaya. Yetmez mi artık bunca küçük bedeninin bir hiç uğruna ölmesi? Işık olacağız karanlıklara. Benim adım Barış. Korkma çocuk, korkma bir gün tüm dünyaya barış getireceğiz.

Nehir GEDİK 4-D

Öğrencilerimize sorduk: Sene boyunca Türkçe ve edebiyat derslerinizde okuduğunuz kitapları farklı bir sonla bitirmek isteseydiniz bu son nasıl olurdu? İşte, öğrencilerimizin okudukları kitaplara yazdıkları farklı sonlar...

Kitabın Adı: Candor
Kitabın Yazarı: Pam Bachorz

Kitabın sonu: Nia bir akşam Candor sokaklarında birine grafiti yapar. Mandi, Oscar'ın babasına grafitiyi yapmanın Nia olduğunu

söyler. Fakat Oscar Nia'yı korumak için Sherman'ın grafitiyi yaptığını söyler. Babası bundan emin olmadığından ikisini de dinlenme odasına atar. Oscar, Nia'yı kurtarmak için çok uğraşsa da Nia'nın hafızası dinlenme odasında dinletilen mesajlar yüzünden silinir. Uzun bir aradan sonra Oscar gittiği bir markette Nia ile karşılaşır. Fakat Nia çok değiştiğinden Oscar onu ancak isminden hatırlar. Nia ise hafızası silindiğinden Oscar'ı hatırlamaz. Oscar, Nia ile iletişim kurarak yaşadıkları şeyleri Nia'ya hatırlatmaya çalışır. Oscar'ın bu denemeleri karşılıksız kalmaz. Nia bir süre sonra Oscar ile yaşadıklarını hatırlamaya başlar. Oscar bu duruma çok sevinir ve onu Candor'dan kaçırmak için planlar yapmaya koyulur. Bunun için bir kamyonet ayarlar. Kaçacakları gün Oscar babasının Candor'dan birinin kaçacağını öğrenmiş olduğunu anlar. Bu nedenle planlanan saatten daha önce Nia'yı kamyonete gönderir. Oscar, dikkatleri kendi üzerine çekmek için tam kaçacakları saatte buluşacakları yere gider ve sanki o kendisi kaçıyormuş gibi gösterir. Babası Oscar'ı yakalar. Onun da hafızasını silmek için Oscar'ın direnmesine rağmen onu dinlenme odasına kapatır. Bir süre sonra Oscar, Nia ile yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamaz. Babası ona yeniden mesajlar yüklemeye başlar. Ancak Nia Candor'dan kaçmayı başarmış ve kurtulmuştur.

Ben olsaydım kitabı şöyle bitirirdim: (Oscar'ın ağzından) Bacaklarımda derman kalmamasına rağmen koşmaya devam ettim. Nia'nın bir iki adım arkamdan koşarken bana seslenmesiyle duraksadım. Ellerimi dizlerime yaslayarak hafifçe eğildim ve arkama dönüp birinin bizim peşimizden gelip gelmediğine

baktım. Kimse yoktu. Fakat her an gelebilirlerdi. Hızlı olmalıydık. Nia elindeki feneri açarak yüzüme tuttu. Soğuk havaya rağmen ter damlalarıyla kaplı yüzümü siyahlar içindeki bedenine çevirdim. Dizleri düşmekten yaralanmış, siyah pantolonu da sökülmüştü. "Trenin saatini biliyor musun?" Kafamı salladım. Etrafıma göz atarken uzun siyah çitlerin arkasındaki boşlukları takip ettim ve en büyük açıklığı buldum. Fakat benim yapılı bedenim o açıklıktan geçecek kadar minik değildi. Ancak Nia oradan geçebilirdi. Gözlerimle açıklığı işaret ederken elimdeki feneri oraya tutum. "Buradan geçebilirsen dıştan kilidi açabilirsin." Elimdeki anahtarı ona uzattım. Kafasını sallayarak dizlerinin üzerine çöktü ve bir bebek misali açıklıktan kendini öbür tarafa geçirdi. Hızla doğruldu ve bir iki adım ötesindeki kilide hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ben de onun adımlarıyla eş zamanlı olarak adım atıyordum. Heyecandan titreyen elleriyle kilidi açtı. Ağır telleri kendine doğru çekerken ben de ona yardım ettim. Diğer tarafa geçmiştik. Anlaşılmaması için kapıyı tekrar kapatıp kilitledim. Arkamda bıraktığım babamı ve Candor'u düşündüm. Senelerce yaşadığım şehirden uzaklaşıyor, uzaklaştıkça da özgürleşiyordum.

Önümüze çıkan yüksek duvarın tepesine çıktığımızda Nia eliyle demir yolunu işaret etti. "Tren buradan geçecek, duvardan atlamalıyız." Atlamalıydık evet ama burası çok yüksekti. Atlarsak zaten yaralı olan bedenlerimize daha da çok zarar verebilirdik. Bunu göze alamazdım. Bu nedenle ona: "Tren geldiğinde trenin üzerine atlasak?" fikrini sundum. Parmaklarıyla çenesini sıvazladı: "Yaralanırsak?" Buradan atlamaktan çok daha iyiydi. "Daha az zarar görürüz." Kafasını onaylar şekilde salladı. Trenin gelmesine 2 dakikadan daha az bir zaman vardı. Nia, parmaklarını parmaklarıma doladı. Siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yüzüme çarpan saçlarının kokusu burnuma doldu. "Atlayalım!" ayaklarımin altındaki hareketlilik bedenimi savururken Nia'nın elleri parmaklarımdan kaydı. Kalçamın üzerine oldukça sert

bir iniş yaptım. "Oscar, yardım et!" Bir bebek gibi emekleyerek Nia'nın zor tutunan elini kendime çektim. Diğer kolumla da belini kavrayarak bedenini bedenime yapıştırdım. "İçeri girmeliyiz." Hızla giden trenin üzerinde emeklemeye başladık. Rüzgâr karşıya bakmamıza engel oluyordu. Başımı hafifçe aşağıya uzattım ve açık bir pencere aradım. Tahta, eskimiş bir pencere görüş açımı girdiğinde tehlikeli bir işe kalkıştım. Ayaklarımı trenin üzerinden sarkıttım. Ayak tabanımı penceren kenarına yaslayarak kendimi pencereden içeri ittim. Kalçamın üzerinde sürünerek içeri girdim. Nia'yı da kollarından tutarak içeri aldım. Küf kokan zemin soğuk ve tahtaydı. Hızla doğrulduk. "Başardık." Kolları boynuma sarıldığı anda tahta kapı hızla açıldı. Babam, kızgın gözlerini benim gözlerime kilitledi. Nia'nın elini kavradım. "1, 2, 3 koş!" İki vagonun birleşim yerine geldiğimizde Nia'ya döndüm: "Aradaki demire basarak karşıya geç." Kafasını salladı ve karşı vagona geçti. Ben de aynı vagona geçtim. Aynı anda arkamdaki kapı açıldı ve babam göründü. Ayrı vagonlarda karşı karşıyaydık. Nia, kollarını belime doladı. Babam: "Hemen yanıma gel Oscar! Unutma, anne ve babalar çocukları için neyin iyi, neyin kötü olduğunu her zaman bilir." Mesajlar... Babamı dinlemedim. İki vagon birbirinden tamamen ayrılırken babama son kez baktım. "Hoşça kal baba!" Babamın olduğu vagon bizden hızla uzaklaşırken içinde olduğumuz vagon iyice yavaşladı ve sonra durdu. İndik. Önümüzdeki çimenlere uzandık. Ay ışığı yüzlerimizin görünmesini sağlarken kollarımı kafamın altında birleştirdim. Nia'nın bakışları bana döndü. Kollarıyla beni sararken kafasını göğsüme yasladı. "Bu sefer başardık." Kapalı olan gözlerini aralayarak bakışlarımı siyah gözlerine kenetledim. "Başardık." Minik bir gülümseme yüzüme yayıldı. Leylak kokulu siyah saçları gecenin karanlığında göğsümün üzerine dağıldı. Artık Candor yoktu. Babam ve mesajları yoktu. Biz vardık. Biz ve özgürlüğümüz.

Kitabın Adı: Sol Ayakım

Kitabın Yazarı: Christy Brown

Kitabın sonu: Dr. Collis, Christy'ye beyin felci hakkında konuşma yapacağı bir konferansa gelip gelemeceğini

sorar. Christy, kabul eder. Bu konferansa ünlü bir şarkıcı Burl Lves de katılacak ve konferansın başında bir konser verecektir. Beklenen gün nihayet gelmiştir. Burl Lves, muhteşem bir konser verir. Zaten herkes onun için gelmiştir. Sıra Dr. Collis ve Christy'ye geldiğinde çoğu kişi gazetelerini ellerine almıştır. Christy, konuşmaya başlar ve bir sessizlik olur. Konferans ilerledikçe ağlaşma sesleri de artar. Konferansın sonunda alkış sesleri havada yankılanır. Christy, kendisine değer veren insanları görünce çok mutlu olur. Bu, onun hayatı boyunca geçirdiği en güzel gündür.

Ben olsaydım kitabı şöyle bitirirdim: Konferans ilerledikçe ağlama sesleri de artar. Christy, çok duygulanmıştır. Yaşlı gözleriyle etrafına bakar. En ön sırada oturan bir kız gözüne takılır. Hayatında gördüğü en güzel kızıdır. Konferans bitiminde kızı yanında görünce heyecandan kalbi çıkacak gibi olur. Kız, Christy'nin hayatının aşkıdır. Kıza her gün mektup yazarak onu ne kadar çok sevdiğini anlatır. Aylar, yıllar geçer ancak ondan bir cevap alamaz. Bir ay sonra onu hayata bağlayan, onu en çok anlayan, hep yanında olan annesine kanser tanısı koyulur. Christy, hiç olmadığı kadar üzgündür. Uzunca bir süre annesi dışında hiç kimseyle konuşup görüşmeden eski günlerine döner. Yeniden kovboy romanları yazmaya başlar. Hem hayatının aşkını hem de hayatını –annesini-kaybetme riskiyle karşı karşıyadır. Önündeki bir yıl boyunca hep annesini düşünür. Annesinin hastalığı ile ilgili bir sürü araştırma yapıp birçok kitaptan hastalık hakkında yardım alır. Anlar ki bu hastalığın bir tedavisi yoktur. Ailedeki herkes artık bu gerçeğin farkındadır. 3 yıl sonra Christy'in kahramanı ölü.

Christy ve onu en çok seven kardeşi Egmann -Christy'in hayatını yazan küçük kardeşi- yaşadıkları bunca acıyı ve üzüntüyü biraz ol-

sun unutmak için bir gece dışarı çıkarlar. Bir grup çocukla karşılaşır. Christy, bu çocukları görünce çok tedirgin olur. Çünkü Christy küçükken o gruptaki çocuklar hayatın haksızlığı yetmezmiş gibi bir sürü haksız nedenle onu döver ve kötü davranırlardı. Christy da olanları anlatır ve ağabeyi Tony'e onları dövdürdü. Gruptaki çocuklar hemen Christy'i tanır. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi yine anlamsız ve sebepsizce Christy'in üzerine yürümeye başlarlar. Egmann onları engellemeye ve ağabeyini korumaya çalışsa da nafi bir çabanın içinde bulur kendisini. Çocuklar Egmann'ı yere iter ve dizi kanamaya başlar. Neredeyse ağlayacak gözlerle onlara bakarken çaresizliğin ne olduğunu derinden hissederek. Christy, lütfen yapmayın, diye sakinliğini korumaya ve onları yatıştırmaya çalışsa da boş bir çaba gösterir. Çocuklar onu sıkıştırır. Kaçabilecek bir yeri yoktur artık. Çocuklar onu hırpalamaya başlamışken aralarından biri yere yığılır. Bunu yapan Egmann'dır. Yerde olan arkadaşlarının acı çığlıklarını duyan grubun diğerleri korkudan kaçarlar. Egmann yaptığından üzüntü duysa da ağabeyi için her şey değer.

Can AKAN 8-D

Kitabın Adı: Dünyanın Merkezine Yolculuk

Kitabın Yazarı: Jules Verne

Kitabın sonu: Genç ve çekingen Axel Lindenbrock, amcası jeolog ve maden bilimci

Profesör Lindenbrock'la birlikte çalışmaktadır. Bir gün profesör, eski bir el yazmasının içinde bir şifre bulur ve hayatları o andan itibaren alt üst olur. Ama bu şifreyi çözemezler. Bir süre sonra Axel Lindenbrock şifreyi çözer. 16. Yüzyılın ünlü İzlandalı bilgini Arne Saknussemm, bu şifrede, İzlandadaki sönmüş yanardağ Sneffels'in kraterinden Dünya'nın merkezine indiğini açıklamaktadır. Profesör Lindenbrock, büyük bir heyecana kapılır ve yeğeni Axel ile birlikte İzlandaya gider. Rehberleri Hans Bjölk'ün eşliğinde yanardağın gizemli derinliklerine inerler. Derken Axel mağaralarda kaybolur. Axel, ölecek diye umutsuzluğa kapılır. Ancak ya-

rım gün sonra yaralı olarak bulunur. Biraz iyileştikten sonra yerin altında sürprizler ile dolu bir yolculuk onları beklemektedir. Yolculukta başlarına bazı olaylar gelir. Yolda milyonlarca yıl öncesinde yaşamış canlılar ile karşılaşır. Yolculuğun sonunda başka bir yanardağdan Stromboli'den çıkarlar. Sonra da Hamburg'a dönerler. Hans Bjelke, Hamburg'a kalabalık olduğu için alınamaz ve kendi ülkesine döner. Bir süre sonra da Axel ile Grauben evlenirler.

Ben olsaydım kitabı şöyle bitirirdim:

Dünyanın merkezine yapılan seyahatten dönerken Hans yolculuğun ağır koşulları nedeniyle ağır bir hastalığa yakalandı. Hamburg'a döndüğümüzde doktorların bütün çabasına rağmen Hans'ı bu amansız hastalıktan kurtaramadık. Onun kaybı hepimiz için çok üzücüydü. Profesör Lidenbrock yani amcam milyarder olup araştırma merkezi kurdu. Bu araştırma merkezinde bir sürü maden örneği inceleyerek bilime katkı sağlamaya devam etti. Diğer taraftan bilimi seven gençleri bu merkezde toplayarak onları eğitti. Çünkü gelecekte yapılacak buluş ve keşiflerin bu gençler sayesinde yapılacağına inanıyordu.

Söylemeyi unutmadan yolculuk sırasında gösterdiği kahramanlıklar onu İzlanda'da herkesin gözünde bir kahraman yaptı. Ah! Onu çok özliyorum. O olmasaydı şu anda ölmüş olabilirdim ya da bu macerayı tamamlayamamış olabilirdik. Bu nedenle onun anısına onu ve maceralarını anlatan bir kitap yazdık. Bu kitapta Hans'ın hayatını ve yolculukta başımızdan geçenleri anlattık. Böylece herkes bizim maceralarımızı öğrenmiş oldu ve bunlardan cesaret alan yeni maceraperestler doğdu.

Bana gelince ben Grauben'le evlenmedim ve amcamla İzlanda'ya taşındık. İzlanda çok güzel bir yer. Hans'ın anısına onun ülkesinde yaşamaya karar verdik. İnsanlar sadece kendi ülkemizde değil, İzlanda'da da bize saygı duyuyorlar. Yaşadığımız serüveni pek çok kişinin bilmesi beni çok mutlu ediyor ve tabii ki dünyanın en ünlü bilim adamı ile yaşamak beni gururlandırıyor ve kendimi çok özel hissediyorum.

Gelecekte ben de amcam gibi olmak ve onun izinden giderek yeni şeyler keşfetmek istiyorum.

Barlas BOZKURT 4-A

Bazılarımız aynalardan kaçarken bazılarımız ise kendimizle fazla barışığızdır. Her insan mutlaka aynanın karşısına geçer ve kendini izler; sorgular, tartıştır, şarkı söyler... Öğrencilerimizden, bir sabah uyandıklarında aynanın karşısına geçmelerini ve yaşlı bir insan vücuduna sahip olduklarını hayal etmelerini istedik. Peki, bu hale nasıl gelmişlerdi? Bir önceki akşam neler olmuştu? Öğrencilerimizin merak uyandıran kurgularını sizlerle paylaştık.

AYNAYA BAKARKEN

Aynaya baktığımızda ne görürüz? Kendimizi mi, olmak istediğimiz kişiyi mi? Yoksa bitmiş tükenmiş bir bedeni mi?

Ön yargılamayı aslında her zaman başkalarına karşı yaptığımızı düşünürüz lakin en çok kendimize karşı ön yargılıyız. Bir gerçektir ki aynaya her baktığımız an güzel yönlerimize değil, kusurlu taraflarımıza odaklanırsınız. Büyük bir hayal kırıklığıyla günü tamamlarsınız sonra.

Neden kendimizi beğenemiyoruz? Başkaları daha güzel diye mi? Onlara göre de başkaları daha güzel. Kısır döngünün içinde geçen her gün kayboluyoruz. Dışımızı güzelleştirelim derken içimize zarar veriyoruz aslında.

Güzellik nedir, hani şu hep uğraştığımız güzellik? İçimizdeki kişilik mi, dışımızdaki görüntü müdür? Dışımızı güzelleştirmek birkaç makyaj malzemesine bakar. İçimizi güzelleştirmek daha zordur. Minik bir sahte gülümseme ile güzelleştik sanırız. Derine indikçe görürüz sahtelikleri. Kendimizle baş başa kaldığımızda endişemiz artar. Mükemmel olacağım diye her gün daha da zarar gören bedenlerimiz var.

Mükemmel isteyebilirsiniz ama mükemmel aramayın. Bulamazsınız. Kimsenin ne için ne

de dışı mükemmeldir. Gün gelir insanları da eleştiririz dış görüşleriyle, kişilikleriyle. Bir tek kendimizde değil, öbür insanlarda da ararız mükemmelliği.

Mükemmel ararsak yalnız kalırız. Mükemmel olmayabilirsiniz ama hem iç hem de dış güzellik bakımından mükemmel yakın olabilirsiniz. Önce iç güzelliğe ulaşmalı insan. Olayı içinde bitirirsen, kendinle barışırsan, kendini olduğun gibi kabul edersen, kendini seversen sen mükemmelsindir zaten.

Tüm bunları düşünmemi, gördüğüm bir rüya sağladı. Dış görünüşümden rahatsız olan ben bir sabah kendimi daha çirkin ve yaşlı görmüştüm. Çok korktum ve dua ettim. "Ne olur Allah'ım eski halime geri döndür beni." dedim defalarca. Ardından uyandım ve çok şükür ki bu rüya bana büyük bir ders verdi. Unutmayın, güzellik her daim içimizde. En önemli güzellik ise hayata nasıl bakabildiğimizle alakalı. Ona güzel bakın ve her şey güzel olsun. Unutmayın hislerimiz ile nasıl yaşadığımız paraleldir.

Mehem GÜRAL HZ-A

BEN BUYUM

Karanlık bir bahar sabahı... Dışarıda puslu bir hava var. Pencereden güneş girmiyor sessiz odama. Tüm pencereleri açıyorum ve biraz olsun aydınlık istiyorum yüreğimde. Banyoya geçtiğimde ayna ile baş başa kalıyoruz. Önce emin olamıyorum. "Tanrım bu da kim!" Yüzüme su serpiyorum, tanımadığım bir surat

karşımda beni izliyor. "Hayır, kafayı yemiş olamam!" Gözlerimi kapıyorum, ovuşturuyorum ama gene ben değilim aynadaki. Hep şikâyet ettiğim görünüşüme geri dönmek için can atıyorum. "Bu neyin nesiydi böyle? Tanrının verdiği bir ceza olmalıydı." Gidip biraz daha uyumaya çalışıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda şükürler olsun ki kendi özümde dönüyorum. Derin bir söz veriyorum kendime; bir daha görünüşümden şikâyet etmek yok, dersimi aldım.

Fiziksel görünüm, geçmişte de gelecekte de dış görünüşe; kaşına, gözüne, burnuna verilen önemdir. Birçok insan; başkalarına özenmekte, onları örnek almakta, onlar gibi olmaya çalışmaktadır. Örneğin bazı kızlar için güzel olmak, zayıf olmak anlamına geliyor. Sıfır beden mankenler de bu inancı destekliyor. Bu kızlar mankenlerin formunu korumak için aç yaşamak zorunda olduğunu unutuyorlar.

Fiziksel görünüş; kişinin kendisine güvenini, hayata bakışını, verimliliğini, insanlarla ilişkilerini etkileyen faktörlerden biridir.

Kişi kendini göremediği için kişinin aynadaki görüntüsü, başkalarının ona bakışı ve sözleri kişinin kendisinde fazlasıyla etkilidir.

İnsan; kaşıyla, gözüyle, boyuyla barışık yaşamıyorsa her zaman kendini ikinci planda ve güvensiz hisseder. Onun için aynaya gülümseyerek bakmalıyız. Eksik tarafımızı değil, iyi yönlerimiz görüp şükrederek içimizde pozitif enerjiyi hisseder ve bunu da dışarıya hissettiririz.

Kendi iç güzellüğümüz ile dış güzellüğümüz birleştiğinde biz vazgeçilmez oluruz çünkü her şey geçicidir. Her gün aynaya anlam dolu bakışlarla tebessüm ederek bak ve şükret. Her daim gül, gül ki hayata kendinden emin ve güçlü bir insan olarak devam et.

Ey hayat; ben buyum, ben varım ve ben güçlüyüm. Bu gücü ancak benim olumsuzluklarım elimden alabilir.

Samethan ŞAHİN 11-B

KALBİ KIRIK AYNALAR

Her şey kötü gitmese bile giden her şeyde başrol olmak beni yoruyordu. Dünyada var olduğumdan emin değildim. Aynaya bakmak bile istemiyordum. Seni aynada gördükçe, sen aklıma düştükçe ayna daha da kırılıyor. Unutmuş gibi yaptığım her şeyi aynaya baktıkça hatırlıyordum. Bu acının bende açtığı yarayı biliyordum. Sırf bu yüzden aynaya bakarken gözlerimi gözlerimden kaçıırıyordum. Aynada kendimizi görebileceğimize inanmıyordum. Çok fazla toz olduğunu fark ettim. Meğer bu toz evrendeki kötülükten başka bir şey değilmiş. Aynayı siliyordum. Acı aniden başladı. Aynaya tekrar baktım. Kocaman bir boşluk bırakmış mazi. Aynayla işim olmaz, derdim; yanılmışım. Bırakmadı peşimi! Oysaki kalbi kırılmış birinin kırık ayna ile ne işi var? İnanmıyorum, gece her şey ayna oluyor. Geçmiş-ten kalan yansımaları fark etmekten nefret ediyordum.

Tüm öfkem aynaya idi. Aynada insanların bizi nasıl gördüğünü görüyoruz. Bazen bir çocuk, bazen bir genç, bazen ise bir yaşlı... Yalnız kalmamak için bütün gece aynanın karşısında oturdum. Uyandım ve aynaya baktığımda olmak istediğim kişiyi gördüm. Meğer bu gözlerin yabancı sandığı kişi benmişim. Artık gerçek olan şeyleri aynaya bakarak gördüm. Öyle şeyler olacak ki... Aynaya baktığında beni göreceksin. Bana baktığında ise kendini. Gitmem lazım artık. Kırık bir kalple nereye gidilirdi?

Ece GENÇ 9-C

BİR SABAH ANİDEN

Bilindik zamanlarda güzel mi güzel, masma- vi gözlü, sapsarı saçlı bir kız varmış. Bu kıza erkeklerin hepsi hayran kalmış. Güzel bir pazar sabahı buluştukları arkadaşları ile sine- maya ardından yemeğe sonra gece kulübüne gitmişler. Gece kulübünde çok garip bir olay olmuş. Yaşlı bir kadın bu güzel kızın yanına gelmiş ve kıza "Eğer dediklerimi yapmazsan yarın gece yarısı başına kötü bir şey gelecek." demiş ama bu kız o kadına aldırmamış ve eğ- lenmeye devam etmiş.

Ertesi sabah okula giderken aynı kadın tek- rar gelmiş ve kıza uyarılmış ama kız, kadına gene aldırmamış. Okul çıkışında aniden bir yağmur başlamış, kız da yağmur bitene ka- dar okula yakın oturan bir arkadaşının evine gitmiş. Akşamüstü yağmur dinmiş ve kız eve doğru yola koyulmuş. Saat 00.00'ı gösterdiği zaman çok garip bir şekilde birden etrafa sis çökmüş. Kız panik yapmış, içinden "Acaba dün gece kulübünde gördüğüm kadın hak- lı mıydı?" diye geçirmiş. Eve geldiğinde kız yorgun bir halde yatağına yatmış. Sabah kalk- tığında bir de ne görsün! Simsiyah saçlı, orta yaşlı bir kadın olmuş; eski halinden eser yok! Kız panik yapmış ve o gün partide gördüğü kadını bulmaya karar vermiş. Kız kendi yüzü- nü bile tanıyamaz hale gelmiş, bundandır ki sokakta şapka ile gezmeye başlamış.

O akşam gittiği gece kulübüne tekrar gitmiş ama kadın orada değilmiş. Güvenliğe sormuş. Güvenlik ise "Dün istifa eden temizlikçiden

mi bahsediyorsun? O çoktan gitti, memleke- tine ailesinin anına dönecekmiş." demiş. Kız ise "Memlekete mi, bu kadın nereli?" diye sormuş. Adam ise "Bilmiyorum ama içeride çalışan temizlikçilerden biri bu kadının ya- kın bir arkadaşıydı, ona sorabilirsin." demiş. Kız teşekkür etmiş ve içeriye tekrar girmiş ve o kadını bulmuş ve kadının nerede ola- bileceğini sormuş. Kadın ise "Arkadaşımın bazı sorunları vardı, garip sesler duyduğunu söylüyordu, bu yüzden yalnız kalabileceği bir yere gitmesini söylemişim o da bu fikri kabul etti. Hatay ve Suriye sınırındaki bir ormanda bataklık içindeki bir evde kalıyor şu an." de- miş ve kız teşekkür edip Hatay'a doğru yolla çıkmayı kafasına koymuş.

Kız bu olayı ailesine söyleyememiş ve kendi başına bir yol izlemeyi tercih etmiş. O an ak- lına, Hatay otobüslerinin hareket ettiği garaja gidip gizlice otobüsün bagajına binme fikri gelmiş. Gece gizlice garaja giden kız, sessiz adımlarla kimseye görünmeden otobüsün bagajına binmiş. O geceyi otobüs bagajında geçirip sabah erkenden Hatay'a varmış. Kızın hemen bagajdan çıkması gerekiyormuş yoksa yakalanacaktı. Kız hemen hareket edip ba- gajdan çıkmış ve ormana doğru yola koyul- muş. Ormana geldiğinde ise bataklıkta bir ev görmüş o eve doğru gitmiş.

Eve girdiğinde o geceki kadını görmüş. Ka- dın kıza "Ben sana söylemişim ama sen bana inanmadın!" demiş. Kız ise yaptığından piş- man olduğunu, durumu düzeltmek için ne yapacağını sormuş. Kadın gülmüş ve demiş ki "Ben sana o akşam kendinden çirkin gör- düğün ve alay ettiğin kızlardan özür dilersen büyü- nün bozulacağını söylemeye çalışmış- tım ama beni dinlemedin ve şimdi cezaları- na katlanıyorsun." demiş. Kız bu durumu hiç böyle düşünmemiş ve yaptıklarından pişman olduğunu ve diğer arkadaşlarından özür di- leyebileceğini söylemiş. Bu durumu gören yaşlı kadın ona bir şans daha vermiş ve onu eski haline çevirmiş. Kız eve dönünce arkadaşla- rından özür dileyerek bir daha böyle bir olay yaşanmayacağını söylemiş. Arkadaşlarından özür diledikten sonra "TİRN-TİRN-TİRN" diye bir şey, yani telefonunun alarmı çalmış ve kız uyanmış. Uyandığında ise bir daha kimse ile dalga geçmeyeceğine söz vermiş.

Halil Boran HASAY 10-B

Güzeller güzeli İstanbul şehrinin semt isimlerinin türlü hikâyesi vardır. Örneğin, adını nereden aldığına dair birçok rivayet bulunan semtlerden biri de Beşiktaş'tır. Fakat bilinen ve en yüksek ihtimalli rivayetse semtin adının Barbaros Hayrettin Paşa'nın gemileri bağlamak için limana diktirdiği beş taştan dolayı günümüze kadar değişerek gelmiş olduğudur. Osmanlı zamanında sucuların suyu halka taksim ettikleri yer ise "Taksim" olarak anılmaya başlamıştır. "Aşiyân" günümüzdeki ismini şair Tevfik Fikret'in burada bulunan, Farsçada kuş yuvası anlamına gelen isimli evinden almıştır.

Öğrencilerimize sorduk: Siz bu güzel şehrin hangi semtine ne isim vermek isterdiniz ve bu ismin nasıl bir hikâyesi olurdu?

SEYİR TEPESİ

Moda, İstanbul'un Anadolu yakasında, Kadıköy ilçesinde, tarihi yarımadanın karşısında bulunan bir semttir. Konum olarak, Kadıköy'ün merkezi ile Kurbağalıdere (Yoğurtçu Parkı) arasında kalır. Kadıköy'den kalkan nostaljik tramvayın güzergâhı üzerindedir. Dondurmacıları ve çay bahçeleriyle meşhurdur. Semtin, adını Yusuf Kamil Paşa sokakta bulunan All Saints Moda Kilisesi'nden aldığı söylene de Tazminat Dönemi'ni takip eden yıllarda -Batılılaşma hareketlerinin yoğunlaştığı 19. Yüzyılın sonlarına doğru- Avrupadan gelen azınlıkların Moda semtine akın ettiği görülmüştür. İngilizlerin yanı sıra Rumlar, Ermeniler ve Osmanlı'nın ileri gelenleri burada ikamet etmeye başlamıştır. Buraya yerleşme sürecindeki hızlanma halk arasında semtin "Moda" ismini almasına vesile olmuştur. Kadıköy'ün en eski yerleşim yerlerinden biri olan Moda, gerek manzarası gerek köklü geçmişiyle Anadolu Yakası'nın en nezih ve sakin semtlerinden birisidir. Burada yürüyüş yapan, kitap okuyan, çocuklarının parklarda oynadığı veya oturup deniz manzarasını seyrederek mutlu olan, huzur bulan insanlar vardır. Manzarasıyla, konumuyla, geçmişte

barındırdıklarıyla ve şehrin kalabalığından uzaklaşanlara verdiği huzur nedeniyle adı Moda değil; "Seyir Tepesi" olmalıdır. Dünyanın en güzel manzarasını ve en tatlı huzurunu bulabileceğiniz bir yer olan Moda âdeta yaşamı seyredebileceğiniz bir yerdir.

Bartu Arda ÖZDEMİR 6-A

GÖZTEPE

Dünyanın en önemli şehirlerinden olan İstanbul'un her semtinin kendine ait bir hikâyesi vardır. Günümüzde Kadıköy'ün bir mahallesi olan Göztepe'nin de kendine ait bir hikâyesi vardır. 1910'lu yıllarda sıradan bir köy olan bu yerin, İstanbul'un işgaliyle, hareketli bir yere dönüşmesini hiçbir tarih kitabı yazmamıştır. O dönemde Anadolu'nun birçok yerinde kahramanlıklar, destansı olaylar olmuştur. Göztepe'de yaşanan olaylar sadece bunlardan bir tanesidir. Hasta devlet olan Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünün hızlandığı dönemde, 13 Kasım 1918'de, İtilaf Devletleri; Osmanlı'nın başkenti İstanbul'u işgal etti. 15 Mart'ta İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunan birlikler şehri tamamen hâkimiyet altına aldı. Göztepe köyünde bulunan 370 kişilik yerli halk; bu işgale karşı, topluca İngiliz subaylarını köyün girişine hazırladıkları bir tuzakla yakaladılar. Buna karşın İtilaf Devletleri komuta zincirleri Haydarpaşada gizli bir toplantı yaptı. 1 hafta sonra, İtilaf Devletleri Kurmayı, askerlere Göztepe'ye girip kim varsa öldürmelerini emretti. İtilaf Devletleri'nin bu planını tahmin eden Göztepe halkı tamamen halktan oluşan 90 kişilik bir ordu oluşturdu. Ağır silahları olmayan bu küçük ordunun sadece çakıları ve bel taban-

caları vardı. İtilaf Devletleri Göztepe'ye girdi. Başlayan çatışmada, bir saat içinde 370 kişilik halkın 200'ü şehit oldu. Geriye kalan kişilerle kaçırıldıkları İngiliz subaylarını canlı kalkan olarak kullandı. Bunun üzerine bu olayların yaşanması için emir veren üst rütbeli İngiliz kumandan, Göztepe'ye geldi. Az sayıda kalan halk, kumandanın konvoyunu hedef aldı. Canlı olarak ele geçirilen kumandanın gözünü çıkardı. İstanbul'un işgal yıllarında, İstanbul'da, ilk defa o köyde İtilaf Devletleri'nin bir ordusu geri çekilmek zorunda kaldı. Cumhuriyet'in ilanından sonra bu yerleşim bölgesinin adı "Göztepe" ilan edildi. Göztepe bugün ailelerin yaşamak için huzur bulduğu bir yerdir. Tüm ailelerin gelecekteki huzurunu önemseyen bir neslin torunlarına sunulan, yaşamak istenilecek, her yeri tarih kokan bir semttir artık Göztepe.

Berke DULUNDU 11-B

YAŞAM EVİ

"Yaşam Evi"nin ne olduğunun farkına varabildiniz mi? Bostancı sahili... Evet, bu ismi koydum Bostancı sahiline çünkü güzelim Marmara Denizi'nin harika bir sahilidir orası. Çünkü mis kokuludur denizi, balıklar o denizde insana yaşamı sevinci verir. Yaşamak için en ideal yerlerden birisidir Bostancı sahili ya da Yaşam Evi. Sessiz, sakin, huzurlu... Hem bir hayal edin denize koştuğunuzu, birazcık oturup soluklandığınızı, mutlu insanları izlediğinizi. Hayal kurunca bile mutlu olmuyor musunuz, yaşama yeniden bağlanmıyor musunuz? İşte bu yüzden burası Bostancı değil, Yaşam Evi. Şimdi burasının masalını anlatacağım sizlere. Rodos Adası'nda

yaşayan Türk ve Yunan bir çift varmış yıllar yıllar önce. Kadının adı Melina'ymış. Adının anlamı gibi bal renkli gözleri varmış. Ali ona deli gibi âşıkmiş. Ali Türk topraklarından sürgün edilip Rodos'a gelir gelmez Melina'ya tutulmuş. Mutlu mesut yaşıyorlarken Ali'nin sürgün cezası bitmiş. Bir gün Ali sevgilisine onu çok güzel bir yere götüreceğini ama ırkçılara dikkat etmeleri gerektiğini söylemiş. Hazırlanıp gitmişler Yaşam Evi'ne. Ali orada şirin mi şirin bir kulübe yapmış, çalışmak için bir handa iş bulmuş. Handa çalışan birinin ırkçı olduğunu bilmiyormuş ve Ali'nin Melina ile birlikte olduğunu ayrıca sürgün yemişi eski bir mahkûm olduğunu öğrenen çalışan, Ali'yi katletme planları yapıyormuş. Günlerden bir gün Ali'nin evine birkaç adam gelmiş ve Ali'yi alıp götürmüşler. Melina buna engel olmaya çalışmış ama nafile olmuş tüm çabaları. Ardından iki el silah sesi duymuş Melina. Bahçeye çıkıp baktığında Ali'nin orada vurulmuş yattığını görmüş. Ali'ye sarılıp saatlerce ağlamış. Ağlamış... Ağlamış... Ağlamış... Gözyaşları küçük küçük dereyi büyütmüş, denizle birleştirmiş. Melina'ya ne olduğunu da gören olmamış. Ali'yle kavuştular, derler bugünlerde onun için. Bugün yürüdüğümüz, bisiklete bindiğimiz yerin bulunduğu kısmın bir bölümü daha sahilmış. Dereyle birleşince deniz daha çok yeri kaplamış. Melina ile Ali rivayetlere göreyse sabaha karşı sahilde gözükürmüş. O gün ne kadar mutlu çift varsa sahilde o denli gülümseyerek görürlermiş Melina ile Ali'yi.

Emin Mert UÇAK 5-D

BEŞ TAŞLI SEMT

İstanbul'un semtlerinin ayrı ayrı güzellikleri var. Peki, biz bunların ne kadarını biliyoruz? Muhtemelen birçoğumuz bilmiyoruz bu güzelliklerin öykülerini. Beşiktaş'ın ne öyküsü olabilir ki diye düşünüyor olabilirsiniz ama Beşiktaş da güzel bir öyküye sahiptir. Vaktiyle Beşiktaş'ın olduğu yerde ormanlar varmış. Bir papaz bu ormanların ortasına bir kilise yaptırmış. Kilisenin içine Hz. İsa'nın beşiğini koymuş. Beşik, taştan yapılmış bir tenekeymiş. Bu yüzden kilisenin adı taş beşik olmuş. Kilise de bulunduğu yere adını vermiş. Zamanla da buranın adı Beşiktaş olmuş. Başka bir rivayete göre Barbaros Hayrettin Paşa buraya beş taş dikmiş gemilerini bağlamak için.

Bu beş taşın zamanla buraya adını verdiği ve söylene söylene "Beşiktaş" a dönüştüğü söylenir. Gel gelelim, bu güzel semtin adı "Tarihi Beş Taşlı Şehir" olmalıdır. Çünkü Beşiktaş'ta birçok tarihi yer vardır. Ayrıca bu güzeller güzeli, huzurlu, her insanın iç içe olduğu güzelim semte semt demek ne kadar yaraşır? Sizce de Beşiktaş "Beş Taşlı Şehir" değil midir?

Neva ŞİMŞEK 5-C

BEŞİKTAŞ

Eski zamanlarda bir adam ve karısı güzel mi güzel bir yerde yaşarmış. Adamın karısı evi çekip çeviriyor, adam ise para kazanmak için beşik yapıp satıyormuş. Beşikleri, ormandan topladığı odunları yontarak yapıyormuş bu adam. Adamın yaptığı beşikler çok satılıyor çünkü bu beşikler çok sağlammış ve o zamanlarda, o bölgede beşik yapıp satan tek kişi oymuş. Adamın işleri oldukça iyi gidiyormuş. Bir gün yanına genç bir adam gelmiş ve adama onun batacağını, artık kimsenin beşiklerini almayacağını söylemiş. Adamın içine kurt düşmüş ve olanları karısına anlatmış. Ertesi gün beşiklerini almaya gelip giden olmamış

hatta esnaf arkadaşları bile o gün adamın yanına uğramamış. Akşam sekize kadar bekleyip kimsenin gelmeyeceğini anlayan adam dükkânından çıkmış. Giderken yolda bir beşikçi dükkânı görmüş ve oranın sahibinin bir gün önce yanına gelen genç adam olduğunu fark etmiş. Tezgâhta bebeği, bir düğme yardımıyla, kendiliğinden sallayan bir beşik olduğunu görmüş. O an o genç adamın "batacaksın"

sözünü ne demek istediğini anlamış. Aradan uzun yıllar geçmiş. Kimse adamın dükkânına uğramaz olmuş ve adam sonunda iflas etmiş. Dükkân kirasını ödeyemeyince beşikleri sokakta satmayı düşünmüş fakat beşiklerin içi çürümüş. Karı koca gün geçtikçe yoksullaşmış ve adamın karısı bu sefaletle dayanamayınca vefat etmiş. Adam iyice yalnız kalmış. Artık hiç kimsesi yokmuş. Sokaklarda yaşamaya başlamış. Bir gün bu hayata dayanamayan bedeni sokakta yığınıvermiş. Bir iki saat sonra gözlerini şefkatli, yaşlı bir adamın evinde açmış. Sonra hikâyesini bu adama anlatmış. Bir saat sonra evin sahibi olan adamın oğlu Ali gelmiş. Ali, iflas eden Mehmet'i görünce tanımış, utanmış. Çünkü Ali, Mehmet'in iflas etmesine neden olan adammış fakat onun da işleri tepetaklak olmuş, yoksul kalmış. Edenin bulma hikâyesini paylaştıktan sonra Ali, hatasını anlayıp Mehmet ile birlik olmaya karar vermiş. Günlerden bir gün Mehmet'in aklına bir fikir gelmiş. Az ileride, yıkılan binanın taş yığınlarının altında, sahibi ölen kumaş dükkânı varmış. Hemen işe koyulup taş yığınlarını ve kumaşları temizlemişler. Ardından beşik yapıp kumaş ile kaplamışlar. Ortaya konforlu beşik modeli çıkmış. Bu beşikler zamanla çok satmaya başlamış. Mehmet ve Ali'nin işleri düzelmiş, gündün güne zenginlikleri artmış, yeni evleri olmuş. Her ikisi de evlenmiş, mutlu mesut yaşamışlar. Nesilleri Beşiktaş'ta yaşayıp gitmiş. O gündün bu güne de taşlar arasından çıkardıkları kumaşlar ile kapladıkları beşiklerin meşhur olması nedeniyle yaşadıkları yer "Beşiktaş" adıyla anılır olmuş. Bölgenin adıyla ilgili değişik hikâyeler duyulsa da Beşiktaş, İstanbul'un en güzel semtlerinden biri olma özelliğini kaybetmemiş. Bugün deniz kenarında vapurların sesleri eşliğinde yürürken belki aklımıza ne Ali ne Mehmet ne Barbaros Hayrettin Paşa'nın gemileri geliyor fakat yürüdüğümüz her sokak, her semt, bu şehirdeki her nefes tarih kokmaktadır. Sahilde oturup denizi, kız kulesini, vapurları, köprüdeki kalabalığı izlerken çeşitli hikâyeler geçer aklımızdan. Bu nedenle türlü hikâyeler, türlü efsaneler kulaktan kulağa yayılıp kâğıtlarımıza, oradan da ruhumuza dokunmaya devam edecektir. Hikâyeler bir yana Beşiktaş'taki huzurumuzun eksik olmaması dileğiyle...

Derin ŞENOL 5-D

Öğrencilerimizden onları etkileyen, hayatlarına dokunan, okumaktan keyif aldıkları bir kitabın 7. sayfasını açıp, 7. cümleyi bulup bu cümle ile başlayan ve uzunluğu 7 satırı geçmeyen bir şiir yazmalarını istedik. İşte öğrencilerimizin şiirleri...

EV OLMAYAN EV

Ev mi? Burası sahiden ev miydi?
Sevgisiz, ruhsuz bir mekândı,
Kimse birbirine selam vermezdi
Ama artık mutluyum
Çünkü yeni evimi seviyorum.
Sıcak kalplerle ısınan sıcak odaları,
Ve var yumuşak yatakları.
Kitap: Çöp Plaza

Defne ÇALLAK 7-A

BÜYÜK HAYALLER

Büyük hayallerin varsa
Koş peşinden
Bırakırsan bir daha
Dönmezler sana
Koş hayallerinin peşinden
Küsmesinler sana bu yüzden
Küserlerse bir daha, ne yaparsın sen?
Kitap: Fairy Oak

Hanzade ÇAĞLAR 4-A

MUTLULUK

Herkes buradaydı.
Her ülkeden insanlar,
Birlikte eğleniyordu.
İşte asıl mutluluk,
Farklı milletlerden insanların
Birlikte mutlu olabilmesi,
Yüreklarının sevgiyle dolabilmesi...
Kitap: Beyaz Evin Gizemi

Duru KÖSE 5-F

BULUTLARLA OYUN

Beyaz küme bulutlar,
Gökyüzündeki arkadaşlarımsınız.
Beyaz atlı prens olur,
Kuşlarla yarışırım.
Birden hüzünlenip ağlayınca
El sallayarak veda edip
Evime koşarım.
Kitap: Sakız Sardunya

Onur ÜNAL 5-B

YAŞAMAK

“Hayır, sadece sen değil!” deyip
Bir an gülümseyip sonra vazgeçti,
Hayat herkese zordu.
Seni yoran, üzen ne varsa
İnadına gülümse, inadına kahkaha at.
Umut dolu gözlerinle,
İnsanlara yaşamayı anlat.
Kitap: Çizgili Pijamalı Çocuk

Berra Naz ÖZEFE 7-A

OKYANUS

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.
Gözlerin kadar mavi,
Duman kadar gri bir hayat
Ağır adımlarla yaklaşıyorum.
Fark ediyorum ki aslında
Dudakların kadar kırmızıymış
Katliamın en bariz noktası.
Kitap: Dört

Buse BATUR 7-B

GÜLMEK

Her gün gül,
Gülerek çık sokağa,
İnsanlar da gülsün seninle.
Gülerek yaşa, gülümse insanlara.
Gülerek gez, toz, eğlen
Gülerek yap her şeyi
Ki gülsün tüm dünya seninle
Kitap: Yolum Düştü Amerika'ya

Neva ŞİMŞEK 5-C

ÇOCUKLAR

Konuşmayı kesip biraz daha izledik,
Savaş hiç durmadan devam ediyordu.
Artık dayanamıyorduk, tükenmiştik.
Parkta eğleniyorduk,
Çocuktuk, anlamıyorduk
Bizi neden düşünmediklerini.
Kitap: Yo-Yo

Doğa BORAND 6-B

ARAYIŞ

Acil yardım çağrısı gibiydi bakışları.
Dolu dolu bakıyordu,
Hayata bakıyordu,
Bir insanın acılarına bakıyordu.
Kalbine kadar işliyordu,
Korkak, ürkek bakışları
Yarasına derman arar gibiydi.
Kitap: Kayıp Kahramanlar 1

Ulaş Deniz ÇAKIR HZ-A

MANDEVİLLE

Kamyon Mandeville'yi geride bırakırken
Özleyeceğini söyledi orayı.
Ona dönüp baktım,
Geri döneceğiz, dedim.
Yola devam ederken
Gözümün önüne geldi hatıralar
Ve uzadıkça uzadı yollar.

Kitap: Haritada Kaybolmak

Melis İrem AYBAR 4-B

SEVELİM

Belki sadece giyim tarzları böyledir,
Yansıtmaz gerçeği dış görünüm,
İçleri temizdir belki de
Kim bilebilir ki?
Sevmek değil midir gerçek?
Öyle ya da böyle,
Herkesi, hesapsızca...

Kitap: Yo-Yo

*Zeynep Eylül ŞAHİN
Sancaktepe 6-B*

RAHAT BIRAKIN

Neler oluyordu,
Ormandaki hayvanlara?
Neden kaçıyorlardı, korkuyorlardı?
Korktukları bir avcı mıydı?
Yoksa ormanı yakan insanlar mı?
Rahat bırakın hayvanları,
Ve yaşadıkları ormanı.

Kitap: Bizim Okul Bi'Acayip!

Kaan ALTINOK 5-E

YALNIZLIK

"Bugün ayın kaçtı?" diye sordu.
Bundan sonra hayat
Tek başına, yalnızdı,
Kalbi kırık, gözlerinde yaş...
Pencerenin önünde,
Kuşları seyrederken
Tüm hayatı geçti gözlerinden.

Kitap: Notre Dame'ın Kamburu

Beril GÖKBERK 9-A

DÜNYA

Dünya karardı sandım,
Sanki bir kâbustu,
Neyin nesiydi bilemedim.
Sonra daldım o masmavi göklere
Uçsuz bucaksız enginlere
Kanatlanan sevdalı bir kuş gibi,
Acıların gölgesini delip geçercesine.

Kitap: Aziz Nesinden Çocuklara Öyküler

*Alara İlkem ORUÇ
Sancaktepe 6-A*

MUTLU OLMAK İÇİN Mİ?

Gri, buz gibi havalarda
Penceremin camına güneş çizdim.
Güneşli havalarda çıkıp oynar, koşardım
Mutlu olmak için.
Sararmış otları yeşile boyar,
Solmuş çiçekleri yeşertirdim,
Mutlu olmak için.

Kitap: Mutluluk Sokağı

Neva ŞİMŞEK 5-C

DÜŞLER ÜLKESİ

Bir nefes alsana
Derin mi derin olsun,
Çıkarırsın ortaya içindeki iyilikleri.
Bir kucak açsana
Büyük mü büyük olsun,
Kuşatsın dünyadaki çocukları
Sonlandırsın tüm savaş ve kötülükleri

Kitap: Zihin ve Beyin

*Seyda Nur ÇOBAN
Sancaktepe 7-A*

BEKLENEN

Sonunda beklenen gün geldi
Bugün bütün savaşlar sona erecek
Tüm kötülükler yok olacak,
Çocuklar artık korkmayacak,
Kimse zarar görmeyecek,
Sonunda beklenen gün geldi
Bugün herkes sevgi dolacak.

Kitap: Simit Adası

Özge ÖZTÜRK 4-D

MELEK GİBİ

Tabii çizgi filmlerde de
İnsanların yaptığı gibi
Sadece kendilerini düşünürlerdi.
Ama başka insanlar da vardı,
Biz çocuklar gibi
Masum ve tarafsız
Ve melek gibi

Kitap: Sakız Sardunya

İlayda Derya KARACA 5-E

ÖĞÜT

Bana mısın demez,
Sırtlanır giderdi yükünü,
Unutmazdı özünü,
Ve o güleç yüzünü
Pırıldayan güneşi,
Kuşların ötüşünü
Unutmazdı o, benim verdiğim öğüdü
Kitap: Buzdolabındaki Köpek

Aral KARADAYI 4-E

UMUT

Çocukların sevinçleri kısa sürmüştü.
Çünkü uzağı göremiyor,
Batma tehlikesi yaşıyorlardı.
Halbuki karayı görüp umutlanmışlardı.
Boş bir umuttu bu onlar için,
Zevkleri kalmamıştı hayata dair.
Ama bir umut var, dedi şair...

Kitap: İki Sene Okul Tatili

Gül İrem ÖZDOĞAN 5-E

SONBAHAR

Pencereye gider,
Bakardık dışarıya.
Yapraklar dökülür,
Yemyeşil çimenler görünmez olur,
Zıplamak ister insanın canı,
O yaprak yığınlarında,
Bir başka olur sonbahar.

Kitap: Juniper Bery Gizli Dünyaların Peşinde

Defne OĞUZUĞLU 6-D

DUVARIN ARDINDAKİ DÜNYA

Bu duvarı çok merak ediyordu,
Önünden her gün geçiyordu,
Acaba diyordu
Aşsam, ardına varsam
Hayalimdeki bahçeyi,
Düşlediğim dünyayı,
Bulabilir miyim orada?
Kitap: Beyaz Diş

Hande KAHRAMAN

Sancaktepe 7-A

BİRKAÇ SANİYE

Birkaç saniye kimseden ses çıkmadı.
Birinin gelip bir şaka olduğunu,
Bir yalan olduğunu söylemesini bekletiler.
Birkaç saniye kimseden ses çıkmadı.
Yıkık binaya bakıyor
Sessizce ağlayan yetimler,
Boş gözlerle etrafı izleyen evsizler.

Kitap: Talihsiz Serüvenler Dizisi

Ela ŞEKİ 7-A

ÖĞRETMENLER

Ses çıkarmadan dinlerdik onları.
Kafamızdaki boşlukları
Doldurmaktı amacımız.
Dinledik ve saygılı bir birey olduk,
Emek verip, çalışıp kazandık.
Bundan da hiç pişman olmadık.
Her şeyi borçluyuz onlara.

Kitap: Hay Bin Kunduz

Berk ÖZBİLGİN 5-F

SINAV

Gözlerini öğretmeninkilere dikti,
O an kalbi çarptı,
Masadaki sınav kâğıdı
Havalanıp yere düştü,
Eğilip aldı kâğıdı yerden
Çalışmışım tüm gece uyumadan
Başarı çalışmak ister durmadan

Kitap: Benim Adım Hiç Kimse

Ayşe Naz TANYERİ 5-B

KADER

İkisinden biri işte,
Hangisi iyi, hangisi kötü?
Seçmelisin elbet birini,
Elinde değilse eğer
Seçeceğin değer
Ya iyi olur ya kötü
İşte buna derler kader

Kitap: Türkü Çocuk

Tolga TOMRUK 5-F

İNANIN

İsterseniz orası memleketiniz olsun,
İsterseniz hiç gitmediğiniz bir yer,
Yeter ki mutlu olmayı isteyin,
İnanırsan buna
Mutlu olursun elbette
Yaşayacaksın orada
Mutlu bir şekilde

Kitap: Bu Kitabın Adı Sır

Asya CEMİLOĞLU 5-A

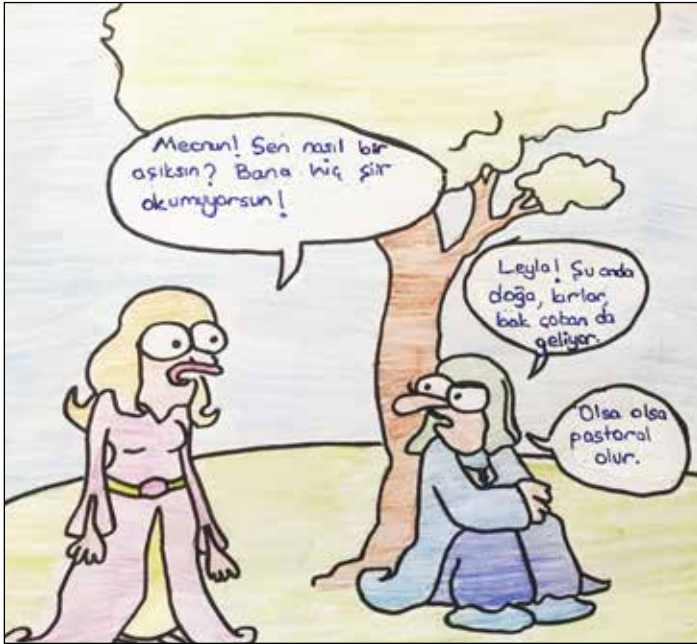
Öğrencilerimizden Türkçe ya da edebiyat konularını mizahi öğelerle anlatacakları yaratıcı karikatürler çizmelerini istedik. İşte öğrencilerimizin karikatürleri...

Ayşe Defne TUNCAY 5-C

Kardelen KÖMÜRCÜ 7-B

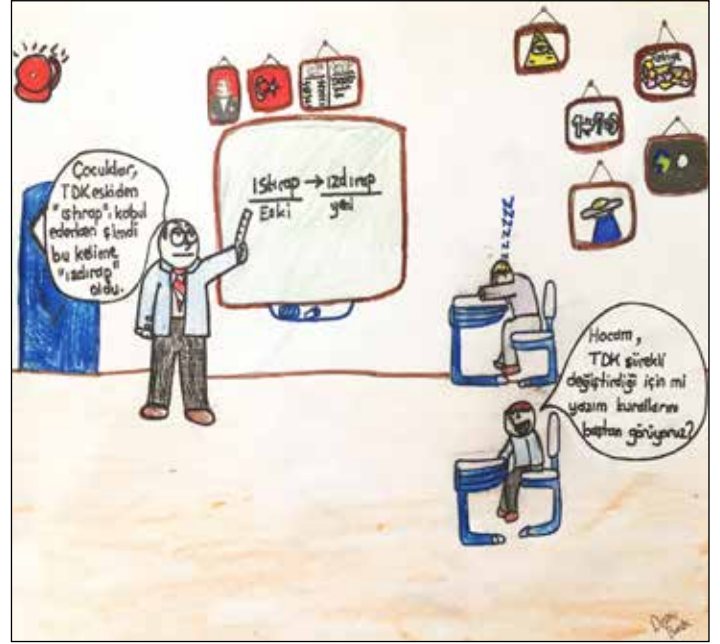
Tuna ÖZUDOĞRU
Sancaktepe 7-A

Ece Su AKÇAY 6-C

Eda Selin ÖZTÜRK 6-C

Demir BURAK 6-C

Emir Eren ULUĞ 6-C

Ece DUMAN 5-A

Lirik Şiir

Toplumun hemen her kesimini ilgilendiren sevinç veya acı gibi ortak duyguların aşk, ayrılık, özlem gibi bireysel duyguların coşkulu bir tarzda işlendiği şiirlere lirik şiir denir.

Epik Şiir

Bir milletin hayatında önemli izler bırakan (büyük savaşlar, doğal afetler vb.) olaylarla, yığıttık kahramanlık, mertlik, yurt sevgisi gibi konuların destan havası içinde işlendiği şiirlere epik şiir denir.

Didaktik Şiir

Bilim, sanat, felsefe, din, ahlak gibi alanların kurallarını, temel ilkelerini öğretmek ve öğüt vermek amacıyla yazılan şiirlere didaktik şiir denir. Bu şiirlerin duyguyu amaç değildir.

Dramatik Şiir

Heyecan veya üzüntü veren konuların tiyatro (dram, trajedi, komedi) tarzında işlendiği şiirlere dramatik şiir denir. Bu şiir türünde bir olay, duygu ve durum büyüleştirilerek şiirsel bir söylemlerle ortaya konulur.

Pastoral Şiir

Tabiat güzelliklerini, göbün ve kır hayatını işleyen şiirlere pastoral şiir denir. Bunlar içinde doğrudan doğruya kır hayatının güzelliğini işleyen kısa şiirler idir; birkaç göbünün kır hayatı aşk vb. konular üzerinde karşılıklı konuşmaları tarzında yazılanları eğlog denir.

Satirik Şiir

Eleştirel bir anlatımı olan şiirlerdir. Bir kişi, olay, durum, ifadeyle sözlere, alaylı ifadelerle eleştirilir. Bu tür şiirlere divan edebiyatında hiciv, halk edebiyatında toplama, yeni edebiyatımızda ise yergi adı verilir.

HABİB BEKTAŞ RÖPORTAJ

Tuççe Kalaycı: Öncelikle okulumuza hoş geldiniz. Hazırsanız röportajımıza başlayalım. Bildiğiniz gibi atasözleri ve deyimler; geçmiş zaman deneyimlerinden elde edilmiş ve birçoğu sosyal hayata dair yol gösterici özelliklerini koruyan, sözlü kültür unsurlarıdır. Günlük hayatta çokça kullanılan atasözleri ve deyimlerin toplumsal bilinçaltının bir yansıması olduğu kabul edilirse “Oğlan doğuran övünsün, kız doğuran dövünsün.”, “Kızını dövemeyen, dizini döver.”, “Elinin hamuruyla erkek işine karışma.” gibi kadın-erkek ilişkisinde eşitlik ve adalet ilkesinden uzak bir yapı sergileyen dil unsurlarının günümüzde toplumu olumsuz etkilediğini düşünüyor musunuz?

Habib Bektaş: Ben yasaklardan yana değilim. Bu var, bizim dilimize girmiş. Başka dillerde de var. Özellikle atasözleri yüzyıllardan süzülüp gelmiş ve yaşamımıza girmiş. Kimin söylediği belli değil. Bunu Kaşgarlı Mahmud’un sözlüğünde de görüyoruz. Kaşgarlı Mahmud, sözlüğünde Türkçe atasözünü “sav” diye tanımlamış. Arapçada da “mesel” olarak tanımlanmış. Hatta eskiden “meşhur sözler” de denirmiş atasözlerine. Bunlar dolaşıma girmiş, ondan sonra halk onu almış, eksiltmiş, çoğaltmış, yeni sözcükler eklemiş, değişime uğratmış. Daha sonra biz günümüzde diyoruz ki atasözleri kalıplaşmış sözcüklerdir, bir başka sözcükle yeri değişmez. Sonuçta bu bizim kültürümüzde, kültür birikimimizde var. Bunu bilmek önemlidir. Bu konuyu konuşurken biz ne öğreniyoruz? Bunu biraz mecazi anlatacağım: Önümüze konan her şeyi yemeyeceğiz ve sorularla yaklaşacağız. O öyle mi demiş? Hemen “Neden?” diyeceğiz. Senin saçın uzun, senin saçın kısa, onun akli kısa. Böyle bir şey olabilir mi? Bu bilime, etik değerlere aykırıdır. Yani, insana inanmamaktır. “Neden?” diyeceğiz, sorgulayacağız, yanlış olduğunu bileceğiz. Dolayısıyla bu durumdan da bir şey öğrenmiş olup bilimin soru sormak olduğunu, inanmak değil -altını çiziyorum- soru sormak olduğunu, yani mutlak bir yanıtın olmadığını, hep böyle sorularla doğruya yaklaşabileceğimizi öğrenmiş olacağız. Ben şimdi böyle çok ana Habib konuşuyorum, yani kendimce konuşuyorum. Durduğum yerden nasıl görüyorsam onu söylüyorum size. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

Ömer Eren Yılmaz: Atasözlerinin özelliklerini sıraladığımızda “yol gösteren ve öğüt veren” olmaları ön plana çıkmaktadır. Dilimizde var olan “Fazla mal göz çıkarmaz. / Azıcık aşım, kaygısız başım.” ve “Erken kalkan yol alır. / Acele işe şeytan karışır.” gibi birbirleriyle çelişen atasözlerimiz, bir konuda kararsızlık yaşayan kişilere nasıl bir rota çizebilir sizce?

Habib Bektaş: Özellikle günümüzde atasözlerine bakıp da kendisine böyle güncel olarak davranış biçimi seçen insan yok artık. Öyle değil mi? İnsanlar atasözlerine bakacaklarına genellikle dizilere bakıyor, televizyonlara bakıyor. Onlar daha çok bizim yaşama şeklimizi biçimliyor, belirliyor diye düşünüyorum. Ne yazık ki böyle... Varsayımından yola çıkıyorum: Diyelim ki bir atasözü 9. yüzyılda dolaşıma girdi. O yüzyılda, o toplumda sosyal, ekonomik, toplumsal koşullarda... Ona karşıt sayılabilecek çelişkili bir atasözü 15. yüzyılda, 16. yüzyılda, kendisini doğuran koşullar nedeniyle dolaşıma girmiş olabilir. Ben bunu çelişki olarak görmüyorum. İnsanların da bu çelişki nedeniyle yollarını kaybedeceğini pek sanmıyorum. Ne demişler: “Cami ne kadar büyük olursa olsun imam bildiğini okur.” Yani çelişen atasözlerini de bir zenginlik olarak görelim biz.

Tuççe Kalaycı: “Tombik Balık” adlı eserinizde

mutluluğu bulmak için bilmediği diyarlara giden ve insanlar yüzünden değişmek zorunda kalan bir balığın umut dolu bir barış için yaşama sevincini anlatıyorsunuz. Umuda ve barışa çok ihtiyacımız olduğu şu günlerde sizce dünya barışı nasıl sağlanmalı ve geleceğimiz olan çocuklar için neler yapmalıyız?

Habib Bektaş: Çok güzel bir soru ama ben bunu nasıl yanıtlayayım? Belki bunun için edebiyatı seçtim. Böyle kitaplar yazıyorum. Aslında burada yanıt soruda gizli. Bunun için belki de Tombik Balık yazıyorum. İşin ilginç tarafı şimdi Tombik Balık'ın ikincisi mutfakta, yani yazdım, bitti, mutfakta derken editörüm Aşegül Hanım üzerinde çalışıyor. Editör okuyor, eksikliği var mı, daha iyi nasıl olabilir, bir mantık hatası var mı diye inceliyor. Yakında Tombik Balık 2 çıkacak. Tombik yine yollara düşüyor, yollara değil, sulara düşüyor diyelim. Belki de onun için yazdım onu. Farkındaysanız biz insanlar doğaya sınırlar koyduk, öyle değil mi? “Burası benim” dedik, “burası senin” dedik. Mesela bilmiyorum siz anımsar mısınız ama okuyorsunuzdur kitaplardan: Yunan karasuları var, Türk karasuları var. Ortada da bir tane uyduruk ada var. O ada, yani kayalık yüzünden kocaman adamlar gittiler onun başında kavga edeceklerdi neredeyse. Değer mi? Onlar da gitsin biz de gidelim değil mi aslında? Ama öyle değil işte. Çağımızda böyle: “Bu benim, bu senin” diye kavga ediliyor ve sınırlar çiziliyor. Kitapta da farkındaysanız bir yakada sınırlar çizmiş balıklar, sonra öğreniyoruz ki: Kimden öğrenmişler bunu? İnsanlardan öğrenmişler. Yani orada birlikte yaşamının da mümkün olabileceği iletiliyor. Ama ben kitaplarımda şunu içtenlikle söylüyorum: Kimseye bir şey öğretme derdim yok. Onu baştan söyleyeyim. Ben öğretmen değilim. Değerli, güzel öğretmenleriniz var. Yani, onlar size genel doğruları öğreteceklerdir. Ben mesleğimi, işimi iyi yapmaya çalışıyorum. İşim ne benim? Yazarlık. Yani, iyi yazmak istiyorum. İyi yazmak ne demek? Biçem, içerik, deyiş... Bakın size bir şey söyleyeyim, benim kitapta aradığım şey şu: Ben bir kitap yazıyorsam bu öyküleri okurken okur, insan, bakın çocuklar ya da yetişkinler demiyorum, insan diyorum, kim olursa olsun, zevkle okumalı. Bunun içindeki insanlar şablon olmamalı, karton olmamalı. Kanlı canlı yaşamalı. Sizin de başınıza gelmiştir. Örneğin Küçük Prensi okurken, örneğin Jules Verne'i okurken “Ah bitmese şu kitap!” deriz. Yani neredeyse ka-

lanını okumaya korkarız. Benim de başıma geldi. Kitap biter bir "oh" çekeriz. İşte benim derdim bu. Ben bir şey öğretmek istemiyorum. Öğretmiyorum muym? Ben öğretmiyorum, hayat öğretiyor, kitap öğretiyor. Ben değilim artık o. Eğer bu kitap o keyfi veriyorsa, okuma zevkini veriyorsa, okurum da eleştirel okumayı becerebiliyorsa -yani bunu ayna gibi kullanarak hayatı eleştirebiliyorsa- ve bunun yanı sıra da kitap bittiğinde bir zevk, doluluk duygusu hissediyorsa... Sonra da deyimler konusunda, atasözleri konusunda, mutluluk konusunda, her ne konuda ise kitap yeni sorular sorduruyorsa, yeni şeylerin kapısını açiyorsa siz kitaptan öte daha da fazla derinleşiyorsanız... İşte bu... Çünkü biz bilim insanı değiliz, biz öğretmen değiliz. Yanılabılıriz. Ben şimdi size matematik öğretmeye kalksam... Öğretemem. Çünkü iyi bilmiyorum. Onun uzmanı ayrı. Ben zevkle okuyabileceğiniz öyküler, romanlar yazmak isterim. Yanı sıra da yeni sorulardan yola çıkarak yeni bilimlerin, bilgilerin eşliğinden atlatabilirim ne mutlu bana.

Ömer Eren Yılmaz: "Dedemin Cenneti" birbirinden farklı olduğunu savunan ama özünde birbirinin aynı olmaktan başka çaresi bulunmayan insanlara ithaf edilmiştir. Uzun yıllar hem Almanya'da hem de Türkiye'de yaşamış bir sanatçı olarak bu farklı iki kültürü özünde birbirine aynı kulan herhangi bir yan olduğunu düşünüyor musunuz? Bu iki kültürün birleştiği ortak nokta nedir?

Habib Bektaş: Ben şöyle düşünüyorum: Hep "öteki"ne ihtiyaç oluyor. "Öteki" dediğimiz hayali karşıtlar üretiyor politikacılar. Yani, farklı, bir düşman objesi, yabancı obje veya kötü obje, bir karanlık obje, bir siyah obje, renksiz obje, ışısız obje "öteki"... O zaman onu olumsuz olarak görüyoruz biz, belleğimize işliyor. Oysa sorunuz çok açık. "Orada bu iki kültürü birleştiren nedir? Nasıl ifade edersiniz?" gibi bir şey sormuştunuz. İnsan olmamız! İnsanız... Hepimiz denize baktığımız zaman aşağı yukarı aynı şeyleri duyumsarız. Bir mavilik görürüz, bir serinlik hissederiz, bir enginlik hissederiz, bir uçsuz bucaksızlık hissederiz, gönlümüz hoş olur, martılar uçar. Bunu Türk de aynı hisseder, Alman da aynı hisseder, Kürt de aynı hisseder, Roman da aynı hisseder. Hepimiz aynı hissederiz. Umut hep umuttur, sevgi hep sevgidir, aşk hep aşktır, arkadaşlık hep arkadaşlıktır. Bunlar bütün dillerde aynı yaşanır, bütün

kültürlerde aynı yaşanır. Bakın size bir hikâye anlatayım: Almanya'da yabancı düşmanları falan oluyordu. Bir toplantı oldu. Oraya yabancılardan şikâyetçi olan yani yabancılara biraz öteki gibi gören, düşman gibi gören bir insan gelmiş. Ben onu tanıyordum. Bizim mahallede oturuyordu. Onun da bir Türk ile arkadaşlık yaptığını biliyordum. O, orada "Türkler işimizi elimizden alıyor." gibi şeyler söyledi. Ben de "Bakın, bir rastlantı sonucu, ben sizi tanıyorum, nerede oturduğunuzu biliyorum. Sizin evin orada Rıza Bey oturuyor. Siz onunla arkadaşsınız." dedim. O da "Ama Rıza farklı, ötekiler gibi değil." dedi. Neden biliyor musunuz? Çünkü o, onu tanıyor. O, onu tanıdı, baktı insan... Ne fazla ne eksik: "insan"... Türklük Almanlık bir tarafa ama insan... Yani, insan tanıdığı insanı öteki gibi görmez, yabancı gibi görmez. Mesela siz bir saat öncesine kadar beni kitaplardan tanıyordunuz. Şimdi tanıştık. Şöyle bir şey fark etmiyor musunuz: Bu heyecanlarıyla, kekelemesiyle, yazmasıyla, yanlışlarıyla, doğrularıyla sadece bir insanmış. Yazar ama insan. Ben şunu çok önemsiyorum: Ben her şeyden önce insanım. Yani yazar olmanın bir artışı yok. Bir marangoz ne kadar insansa, bir öğretmen ne kadar insansa, bir avukat ne kadar insansa ben de o kadar insanım. Benim yazar olmaktan, gaipten gelen doğaüstü bir ayrıcalığım yok. Biraz yetenek belki... Ama çalışmak, çalışmak, çalışmak! Dünyaya daha iyi gözle bakmak ve dinlemek... Aramızda çok büyük farklılıkların olmadığını düşünmek. Başka bir şey değil.

Tuğçe Kalaycı: Almanya'da yıllarca yaşayan siz, kendinizi Çayırkuşu eserindeki yabancı kuş olarak mı gördünüz? Evinizi diğer çayırkuşları gibi kırlara değil de evin çatı çıkıntısına yapmaya karar verdiğinizde size zorluk çıkaran serçe-ler kimler ya da neler oldu?

Habib Bektaş: İyi yakalamışsınız. Yani, ben sorular soruyorum. Hazır yanıtlarım yok. Bakın ne güzel kitaptan soru çıkıyor. Ben onların yanıtını vermiş olsaydım bu soruyu sorar mıydınız? Hayır. İşte o soruların yanıtını size bırakıyorum. Orada görüyorsunuz işte. Çatıya yuvayı yapan da çayırkuşu, serçelerle birlikte yaşayan da çayırkuşu. Aralarında gerilim olanlar da kuş ama sonra birbirlerini anlayanlar, aralarında "Bunlar da bizim gibiymiş." diyenler de öyle. Ama bu bizim kendi hayatımızda farklı bir şey değil. Öyle değil mi? Yani hepimiz aynıyız, insanız en azın-

dan. Aynı olamayız, aynı olmayız. Biz sizinle aynı mıyız? Örneğin siz yüzmeyi seviyor olabilirsiniz ama ben sudan korkuyorum. Bu güzel bir şey. Farklılıklar güzeldir. Farklılıkları güzel olarak görmek güzel. Yoksa farklılıkların bizi birbirimizden uzaklaştırdığını düşünmek tehlikeli. Biz yan yana değil, birlikte yaşamalıyız.

Ömer Eren Yılmaz: Nazım Hikmet için "umut", Yaşar Kemal için "mücadele sebebi", Yusuf Atılgan için "en içten gülen varlık", Cemal Süreya için "masumiyet", Dostoyevski için "dünyanın en büyük mutluluğu", J. J. Rousseau için "mantığın uykusu", N. Chomsky için "gözü pek bir filozof" tur çocuk. Sizin için "çocuk" öncelikli olarak neyi ifade ediyor?

Habib Bektaş: Şimdi çok aykırı bir şey söyleyeceğim, bana inanmayacaksınız. Çok ilginçtir, benim yetişkinler için yazdığım kitapların da çoğunun ana karakterleri çocuktur, biliyor musunuz? Yani bu Cennetin Arka Bahçesi'nde böyledir, Gölge Kokusu'nda böyledir. O çocuklar, yetişkinlerin dünyasında yaşarlar benim romanlarımda. Ben çocuklarla büyükleri çok fazla ayırmıyorum. Zaten eskiden böyle bir ayırım da yoktu. Eskiden çocuk edebiyatı yoktu biliyor musunuz? Çocuk edebiyatı 18. yüzyılda belli kitaplarla ortaya çıktı. Aslında onlar da yetişkinler için yazılmıştı. 80 Günde Devr-i Âlem gibi eserler çocuklara uyarlandı. Hatta "çocuk konfeksiyonu" diye bir şey de yoktu dünyada. Büyüklerin eski elbiseleri çocuklara uyarlanmış eskiden. Onlara göre dikilirmiş. Çocuklar aktif olarak yaşamın içerisinde yerlerini almışlar. Benim çocuklar hakkında bir şey söyleyebilmem için kendimi tanımlamam lazım. Çünkü ben büyümekte direnen bir insanım. Gerçekten öyleyim. Bazen de büyükleri, yetişkinleri anlamakta zorlanıyorum. Şöyle diyeyim o zaman ben: Yetişkinleri anlamakta zorlanan insanlardır çocuklar.

Tuğçe Kalaycı: Hodding Carter, çocuklarımıza bırakabileceğimiz kalıcı miraslardan birinin "kökler", öbürünün "kanatlar" olduğunu söyler. Deyim ve atasözlerini, yerel söyleyişleri, gerçekçi öykülerinizle anlamlandırıyor; çocuklara köklerini bilinçli bir şekilde öğrenmelerini söylüyorsunuz. "Kanatlar"a gelince çocukların, kanatlarını da bilinçli bir şekilde kullanıp geleceğe uzanabilmeleri için onlara aşlamak istediğiniz temel düşünceler nelerdir?

Habib Bektaş: Ben büyük laflar etmek istemiyorum. Ben kıyıda köşede olayım, bir şeyler üreteyim, bu işe yarıyorsa iyidir, yaramıyorsa ne yapalım? Bu şekilde düşünen bir insanım. İnsanın kendisi üzerine bir şey söylemesi zordur. En azından bana öyle geliyor. İyi yaptığım bir şeyi “İyi yaptım.” diyemiyorum. Belki de bizim kuşakta böyle. İşimi iyi yapmaya çalışıyorum. Birilerine, bu çocuklar olur, yetişkinler olur, bir yararı olursa ne ala, olmazsa da ne yapayım, sevdiğim bir işi yapıyorum. Yani, korkuyorum büyük laflar etmekten. Bir de çağımız çok amansız. Sorularınızla beni zor duruma düşürdünüz, siz çok çalışmışsınız, çok köklü, iyi, üzerine sayfalar dolusu yazı yazılabilecek sorular sormuşsunuz. Zaman o kadar kötü ki bakın bizim Nazım Hikmet, çok tanınır, çok iyi bir şairdir. Ama çok iyi bir şair olmasının yanı sıra politik bir duruşu vardır. Nazım Hikmet’i herkesin tanınmasının nedenlerinden biri iyi şairliğiye, biri de politik şair olmasıdır. Yani, onun politik yanı çok önemlidir. Aziz Nesin çok iyi bir mizah yazarıdır ama sosyal ve politik anlamda büyük bir aktivisttir. O da yazarlığının yanı sıra onunla anılır. Böyle çok iyi yazarlar, şairler vardır. Örneğin benim ilk aklıma gelen Behçet Necatigil, Cemal Süreya, Turgut Uyar, Gülten Akin gibi yazarlar, şairlerdir. Bunlar çok büyük şairlerdir. Bu başka ülkelerde de farklı değildir. Almanya’da da sokağa çıkın Rilke’yi sorun insanlara, onların da yüz tanesinden doksan beş tanesi bilmez kim olduğunu, bir de böyle bir şey var. Diyeceğim, benim saydığım Türkiyeli yazarları, Salah Bırsel, Gülten Akin, Turgut Uyar, Edip Cansever gibi, sokağa çıkıp nerede yaşadıklarını sorun. Bunu yüzde beşi bile bilemez. Bu şartlarda ben nasıl büyük laf edeyim çocuklar?

Ömer Eren Yılmaz: “Cennetin Arka Bahçesi” romanınızda köyleri yakılarak boşaltılmış, oturulamaz bir hale getirilmiş ve bu nedenle büyük kentlere göç etmek zorunda kalan insanların; “Gölge Kokusu” romanınızda, 12 Eylül darbesinden sonra Almanya’ya sığınan bir Türk ailesinin sorunları işleniyor. Çocuklar için yazdığınız “Hollanda Kralı Bo” kitabınızda bile iltica eden bir mülteci İbrahim karakteri var. Kitap bize ırkçılığın, nefretin, önyargıların ne kadar kötü olduğunu; iletişimin, arkadaşlığın, güvenin, saflığın, insanlara açık olmanın ne kadar önemli olduğunu vurguluyor. Büyükler ve çocuklar için yazılmış olması fark etmeden eserlerinize “göç” konusunun hâkim olduğunu görüyoruz. Bunu yaşayan biri olarak Habib Bektaş’ın en büyük yarısının göç olduğunu söyleyebilir miyiz? Habib Bektaş “Almanya’da yabancı, Türkiye’de Almanca” görülen bir yazar mıdır ve eserlerinde görülenler bunların yansımaları mıdır?

Habib Bektaş: Çok güzel bir soru. Teşekkür ediyorum. Hemen sondan başlayayım. Ben Almanca yazar değilim. Kendimi korumaya çalıştım. Gerçekten de koruduğumu düşünüyorum. “Pozitif ayrımcılık” dediğimiz olaya hep karşı çıktım, kendimi korumaya çalıştım. Almanya’da yabancı olmanın getirdiği ve size sunulan bonusu reddetmeye çalıştım hep. Yani, kendi ayaklarımın, kendi gücümün üzerinde durmaya çalıştım. Habib Bektaş’ı göç yaralamamıştır. Habib Bektaş’ı dünyadaki göçler yaralamıştır. Evrensel düşünen bir insan olduğumu düşünüyorum, yazarlığın ötesinde. Yani, ben göç olgusunu kendi yaşamımdan yola çıkarak iyi bildiğimi düşünüyorum.

Ama dünyamız artık bir göçler dünyası. Şimdi ekonomik göçler başladı, hayatı pahasına, savaşın getirdiği göçler başladı. Dünyamızın iklimi değişiyor, iklimlerin getirdiği göçler başladı. Yani dünyamız bir göç dünyasına dönüştü. Ben neredeyse kırk yıl yurt dışında yaşadım. Yani, göçmenliğin ne demek olduğunu bilirim. Göçün de ne demek olduğunu bilirim. Ötekinin, ötekileştirmenin de ne demek olduğunu bilirim. Ama ben bunun doğrudan acısını duymadım. Ben dünyaya açık bir insanım. En azından yazıyorum. Çünkü benim için Türkiye’deki Türk olanlardan başka bütün halklar aynıdır benim için. Ama acaba bizim için de öyle mi? Bilmiyorum. Ama en azından göçmenliği bildiğim için benim konum ağırlıklı olarak hep öteki, ötekileştirme, göçmenlik, göçün getirdikleri, göçün götürdükleri... Bakın size ben şimdi bir şey söyleyeyim: Ben kırk yıl yurt dışında yaşadım. Göçmenlik olumsuz bir şeydir. Gurbet derler. Gurbet üzerine hep ağlar gibi türküler söylenir bizim kültürümüzde. İşte “Gurbete gitti gelmedi.” Neden gelmedi? Adam Yemen’e gitmiş yedi sene gelememiş. Ya orada savaşta düşmüş ölmüş ya da Tiflis’ten gelmiş İstanbul’da çalışmaya... Ya da Afyon’dan buraya ırgatlığa gelmiş, halde küfe taşıyor, İstanbul’da hamallık yapıyor. Bir an önce para kazanayım, aileme, evime gideyim, köyüme gideyim, orada bir tarla alayım, daha iyi koşullarda yaşayayım diye düşünüyor. Almanya’ya gidenler de böyleydi. Bütün amaçları birkaç yıl çalışıp biraz para biriktirip gelip burada insanca yaşamaktı. Bu, çok anlaşılabilir bir durumdur, iyi bir durumdur. Ama sonra gelemediler. Tarihte Almanya göçü, göçmenliğe geçiş bilmeden, göçmen olan insanların tarihidir. Göçmen olduklarını bilemediler insanlar. Hala bilemezler onlar... Birçoğu hala “Ben Türk’üm, Türkiye’ye gideceğim.” der. Ama kendilerini kandırıyolar. Onu da saygıyla karşılıyorum. Ben bu işi çok iyi bildiğimi düşünüyorum ve ağırlıklı olarak konum göç, göçmenler, uzaklara gitmiş insanlar, ötekileştirilen insanlar, perişan olan insanlar... Dünyamız şimdi öyle bir dünya. Bir de bunun felsefi boyutu var. Siz Türk olabilirsiniz, Türkiyeli olabilirsiniz, Türkiyede yaşayabilirsiniz ama kendinizi yabancı hissedebilirsiniz. Gurbette hissedebilirsiniz. Bu da felsefi aşaması.

Tuğçe Kalaycı: Her yazar bir sıfatla anılır ve bu sıfatlar genelde eserlerinin türüyle, yazarın tarzıyla ilgilidir: Ahmet Ümit, polisiye yazar;

FeYZa Hepçilingirler, Türkçeci yazardır gibi... “Habib Bektaş” ismi ise edebiyatın göçmenleri listesinde yer alıyor ve sıfat olarak “Almanya’da yaşayan Türk yazar” gibi ifadeler görüyoruz. **Bu sıfatlarla anılmak sizde ne gibi duygular uyandırıyor?** “Ben Türkçede yaşıyorum” demeniz özellikle Türkçenin zenginliği olan deyim-atasözleriyle ilgili eserler vermeniz Türkkiye’ye ve Türkçeye ait olduğunuzu göstermek için olabilir mi?

Habib Bektaş: Ben kırk yıl orada keyifle yaşadım. Şimdi burada yaşıyorum. Fiziksel, matematiksel bir terimdir “sarkaç”... Almanya’da benimle röportaj yapıyorlar, diyorlar ki: “Siz şimdi ne yapıyorsunuz?” Ben de diyorum ki: “Sarkacın keyfini çıkarıyorum. Canım istediği zaman Almanya’da yaşıyorum, canım istediği zaman burada yaşıyorum.” Bu olağanüstü bir zenginlik biliyor musunuz? Ben kendimi çok zengin hissediyorum. Şanslı hissediyorum. Benim şimdi iki memleketim var, iki coğrafyam var, iki coğrafyadaki arkadaşlarım var, iki coğrafyada yayımlanan kitaplarım var. Yani bizim kültürümüzde gurbet olumsuz bir şey. Bir yoksulluk, acılar yumağı. Ama aslında bir keyif yumağı, bir zevk yumağı, bir çoğalma da olabilir. İşte ben şimdi onu yaşıyorum eşimle birlikte, çocuklarımla birlikte. Çocuklarım orada. Bir kızım bir oğlum var: Ozan, Şirin. Her ikisi de meslek sahibi. “Biz özledik.” diyorlar ve geliyorlar. Yiyoruz, içiyoruz, geziyoruz. Bazen biz gidiyoruz. Mesela ben yarın sabah Hamburg’a uçacağım saat 11.15’te. Hamburg’dan gelip beni alacaklar. Oradan “Hannover” diye bir yer var, oraya gideceğim. Yarından sonra orada bir etkinliğim var. Almanca bir etkinlik, bir konuşma yapacağım, eserlerimden örnekler sunacağım. Bir gün sonra trene bineceğim, Erlangen’e öğlümün yanına gideceğim. İki gün oğlumun yanında kalacağım. İki gün sonra yine trene binip Münih’e gideceğim. İki gün de kızımın yanında kalacağım. Sonra İzmir’e uçacağım, eşimin yanına geleceğim. Şimdi bu zenginlikten başka ne olabilir? Kimisi zenginliği on tane evi, fazla parası olmasına bağlar. Ama zenginlik bu işte.

Ömer Eren Yılmaz: Hem Almanca hem Türkçe eserler veriyorsunuz. Almanca yazdığınız eserlerde hak ettiğiniz ilgiyi gördüğünüze inanıyor musunuz? “Göçmen Edebiyatı”, “Konuk İşçi Edebiyatı”, “Misafir Edebiyatı”, “Yabancılar

Yazını”, “Gurbetçi Edebiyat” gibi isimlerle eserleriniz ayrımcılığa maruz kaldığı için mi Almanya’da yayınevi açma ihtiyacı hissettiniz?

Habib Bektaş: Yayınevi hep arzu ettiğim bir şey oldu. Çok güzel kitaplar yaptık biz yayınevi olarak. Mesela Gülten Akin’ın kitabını yaptık iki dilli. Haldun Taner’in kitabını yaptık. Cumhuriyet gazetesinden Semih Poroy’un karikatürlerini yayımladık. Necati Tosuner’in kitabını yaptık. Bunlar çok özel, iyi yazarlar. Biz biraz Türkçe kültürü Almanlara sunmak, onlara göstermek için yaptık. Bu arada Bektaş da yayımladık, Yüksel Pazarkaya da yayımladık. Yani konuk işçi edebiyatı falan... Bundan korunmaya çalıştım hep. Sadece edebiyatçı olmaya çalıştım. Yani kendimi bir çekmeceye görmedim. Almanlar çekmece derler. Ama eleştirmenler insanları bir çekmeceye sokmaya bayılırlar. Biraz önce söylediniz: “polisye roman”, “kadın romanı”, “erkek romanı”... Ben öyle bir çekmeceye görmüyorum kendimi. Türkiye’de, Türkçede iyi eserler verdiğimi düşünüyorum. Almanya’da Almanca da iyi eserler verdiğimi düşünüyorum. Yani, halimden memnunum. Bir de çok hırslı bir yazar da değilim. Kulvarımda yürüyorum, koşuyorum ve halimden memnunum. Ama iki ülkede ürün vermeyi, iki ülkede yaşamayı bir zenginlik olarak görüyorum.

Tuğçe Kalaycı: “Sanatçıların, edebiyatçıların yaptıkları nedir? Onlar yüzyıllar öncesindeki toplumları, olguları bile önümüze sererler, onların ışığında yaşadığımız dönemin, geleceğin nasıl biçimlenebileceğini bize sezdirirler. Ad vermeden andığımız sanatçılar, edebiyatçılar, edebiyattan ödün vermeden insanın insan gibi yaşamasını ilke edinen has sanatçılardır.” **diyorsunuz bir röportajımızda. Adını vermeden andığımız bu has sanatçılar kimlerdir? Tecavüzlerin, cinayetlerin bitmediği, çocukların bile istismar edildiği günümüzde insanca yaşamak adına bir edebiyatçı olarak sizin tavsiyeleriniz nelerdir?**

Habib Bektaş: Soruda bir şeyi düzeltmek istiyorum. “Yazarlar bize yüzyıllar öncesini anlatırlar.” diyorsunuz. Yüzyıllar öncesini bilip yaşadığımız çağı anlatırlar, diyelim isterseniz. Yani, onu bilmek durumundadırlar. Mesela yazar olmak sırf çağını bilmekle olmaz. Geçmiş iyi kötü bilmek lazım. Eskiden, eski yazarların ta iki bin yıl önce-

sindeki sanatçıların neler dediğini bilmemiz lazım. Hemen şimdi çok uyduğu için söylüyorum Seneca’nın yazdığı mektupları okumamız lazım. Seneca’nın mektupları vardır da onun için şimdi tam söyleşimize de uydu. “Seneca kim?” diye sorabilirsiniz belki, bir Alman düşünürü, Neron onun hocasıdır ve Neron tarafından da öldürülmüştür. Yani yazarların işi zor değil, görüyorsunuz. Yazarlar geçmişi bilecek, çağını kavrayacak, geleceğe dönük ütopyalari, hayalleri olacak. Genellikle de insanı odak noktası almayan, insana insanca yaşamı duyumsatmayan, insanca yaşamın önemini vurgulamayan yazar olmaz. Nedir insanca? Temel hak ve özgürlükler, adalet, toplumsal barış, sömürü olmaması çok önemlidir. Bunlara parmak basar, bunları anlatır ve herhangi bir şekilde eserlerinde de yansıtırlar yazarlar. Ben Habib Bektaş böyle yapar ve yansıtır, demiyorum; genelden bahsediyorum. Böylelikle ne oluyor? Sizin sorduğunuz sorunun da yanıtı oluyor. “Ne öneriyorsunuz bize?” diyorsunuz. Ne öneriyim ben size? İnsan hayatın öznesidir. İnsanca bakacağız. Bize yapılmasını istemediğimiz bir şeyi başkasına yapmayacağız bireysel anlamda. İlle de insan! O insan da insanca yaşayabilmeli, eğitimden, yaşamdan yeterince pay alabilmeli. Bunlar önemli bence. Bazı şeyler de çok politik, burada anlatmak istemiyorum.

Ömer Eren Yılmaz: “Gölge Kokusu” adlı kitabınızda dede, torununa her şeyin koktuğunu, hatta toprağın bile bir kokusu olduğunu ifade ederken: “Her mevsim bir başka kokar toprak. Bahar aylarında bir çocuk kokusu yayılır topraktan. Narin ama dirençli. Yaz aylarında karnı burnunda bir kadın sanki ağır, bereketli... Sonbaharda hüzmün kokar, kışın uyku. Şimdi, baharın son demlerinde çocuk gülüşlerinin kokusunu duyarsın. Hele yaz ayları!” **der. Topraktan alınan koku bir parça da koklayan kişiye bağlı. Şu an dünyamızdan bir avuç toprak alıp koklasanız “toprak” sizce nasıl bir koku yayar çevresine?**

Habib Bektaş: Ah çocuklar! Canlarım benim. Ne diyeyim? Göndermeler var görüyorsunuz. Çocuklar geleceğe dönüktür; narin ama içinde en büyük direnci barındıran... Orada yazar bir mesaj veriyor. Hayatı, doğumu, büyümeyi, gelişmeyi, çocuğun gücünü, geleceğe dönük gücünü, çocuğun bizim elimizden dünyayı alıp -biz sanki çok ileriye götürmüşüz de- ellerinden geldi-

ğince ileriye götürmeleri gerektiğinin müjdesini veriyor diyelim. Günümüzde toprağı tutsak ne kokar? Umutsuz olmayalım. İnsanlar büyük ölçüde savruluyorlar. Göçler var, savaşlar var... Ama umutsuz olmanın da bir âlemi yok. Umut her zaman vardır. Umut elinizin altındadır, dik durmak lazım. Kuşkusuz siz çocuklar, dünyayı bizden alacaklar ve daha iyi yerlere, daha güzel yerlere götürecekler. Nazım'ın dediği gibi "Çocuklar dünyayı alacak elimizden ve çok güzel yerlere götürecekler" Ben buna inanıyorum. Yani en azından şimdi sizin benimle yaptığınız söyleşi bile bunun işareti. Sorduğunuz sorulara hayran oldum. Keşke dilim döne de daha güzel yanıtlar verebilsem. Toprağın şu anda nasıl koktuğunu söylemeyeceğim inatla. Söylememek daha iyi.

Tuğçe Kalaycı: Cahit Sıtkı Tarancı'nın "Paylaşırsa dost paylaşır/ İnsanın derdini sevincini/ Dost ümidiyle ortalığa düşmeye gör/ Hangi kapıyı çalsan kimseler yok/ Hangi omuza dokunsam yabancı çıkar" dizelerindeki duyguyu "Bana Bir Şiir Oku" kitabınızdaki Fatma karakteriyle bizlere yaşattınız ve insan yalnızlığının trajik boyutunu Fatma'nın taşbebeği "Hamriyanım" ile simgeleştirdiniz. Modern zamanın hastalığı olan yalnızlığın sizce sebepleri nelerdir, nasıl tedavi edilebilir? Yalnızlığın modern zamandaki simgeleri neler olabilir?

Habib Bektaş: Ben sizin sorularınıza hayran oldum. Aslında yalnızlığı kötülemek lazım. Yalnızlık o kadar kötü değildir. Ama Hamriyanım'da olduğu gibi toplum insanları yalnızlığa itiyorsa o farklı bir yalnızlık. Hepimiz yalnız kalmayı severiz zaman zaman, kendimizle birlikte olmayı severiz. Bir Bacht dinlemek, Rahminimuh dinlemek. Bir klasik müziği -bu jazz da olabilir- dinlemek veya bir kitaba gömülmek, o kitabın labirentlerinde kaybolmak... Bu güzel bir şeydir. Yalnızlığa övgüdür. En insan yanımızdır yalnızlık. Bunu unutmamak lazım. Yani hep karşıtlarıyla düşünmek lazım. Yalnızlık olmasaydı kalabalık olmazdı, gece olmasaydı gündüz olmazdı. Yani, yalnızlığı o kadar ötelemek lazım. Ama toplumsal, ekonomik koşulların getirdiği yalnızlık var ya, kent yalnızlığı... O çok büyük trajedidir. Bunun nedenleri sosyolojik boyutta, yaşam biçimimizden tutun, televizyondan tutun, mimariden tutun, apart-

manlardan, komşuluk ilişkilerinden tutun... Düşünebiliyor musunuz? İstanbul'da yaşayan iki kardeş bazen birbirini göremiyor. Her biri çalışıyor. Ama dediğim gibi trajedi şurada: Büyük kentler ekonomik koşullar, sosyolojik koşullar, yaşam biçimleri bir yalnızlığı, bir trajediyi insanınoğluna dayatıyor. İnsanlar burada kendilerine diyor ki: "Benim bin beş yüz tane arkadaşım var." Böyle bir yalnızlığa da gömülüyor. Bunun daha henüz sosyal, psikolojik, tıbbi sonuçlarını büyük ölçüde görmedik, küçük resimler var. Bu insanlar bağımlı oluyorlar, kendilerinin arkadaşı olduklarını sanıyorlar. Yetişkin insanlara "Gelse ne şuraya." diyorum, "Şu hayvanları besleyeyim de geleyim." diyor. "Ne hayvanı?" diyor. Bir oyun varmış öyle biliyor musunuz? Çiftlik gibi bir şey... Korkutucu yalnızlıklar var. Bunları henüz çok bilmiyoruz ama bildiğimiz 20. yıldan 21. yüzyıla geçerken bu küreselleşmenin, teknolojinin ve biraz önce saydığım nedenlerin, politikanın, göçmenliğin getirdiği yalnızlık... Bunlar hüznü tabii. Ama bir de tadını çıkardığımız yalnızlık var. Onu da unutmamak lazım. Ama şunu beklemeyin benden "Habib Bektaş yazardır, her şeyi bilir." Yok öyle bir şey. İnsan belirli bir yaşa gelince neredeyse hiçbir şey bilmediğini öğreniyor. Ben bunu hep söylüyorum. Yani ben şimdi bu yaşimde neredeyse hiçbir şey bilmediğimi biliyorum artık. 15-16 yaşındayken her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ama şimdi bilmediğimi öğrendim. Bilemiyorsun her şeyi. Bunu bilmekte yarar var.

Ömer Eren Yılmaz: Schiller'in yazı masasının üzerinde ekşi ya da çürük elma bulundurmadan hoşlandığı söylenir. Yazar elmayı sık sık koklamış. Bu koku ona yağmurdan sonra ormanda, otlar, yapraklar arasındayım izlenimi verirmiş. Böylece bir düş evrenine girermiş. Cengiz Aytmatov'un ise kâğıda, kâğıt kokusuna alerjisi varmış. Kâğıda dokunduğunda bile nefes darlığı başlarmış. Bu yüzden yazarlık hayatının bir kısmı eziyet gibi geçmiş. Siz de "Gölge Kokusu" adlı kitabınızda "Her şeyin bir kokusu var, gölgelerin bile." diyorsunuz. Peki, bu usta yazarlar gibi sizin de kokusu olmadan yaşayamayacağınız ya da kokusuna katlanamayacağınız şeyler var mı?

Habib Bektaş: Düşünmedim. Güzel olmayan kokular vardır. Kokulara karşı çok duyarlı olduğumu söyleyebilirim. Çok çabuk koku al-

gılarım. Renklerin bile bir kokusu olduğunu düşünüyorum. Dünyada çok güzel kokular var. Mesela toprağın kesin olarak kokusunun olduğunu düşünürüm. Güneşin kokusunun olduğunu düşünürüm. Ama benim bir saplantım yok. Kokulara karşı çok duyarlıyım. O kadarını söyleyebilirim. Yani yazarlığım nedeniyle başka bir insan değilim. Öyle bir şey arıyorsanız bende bulamazsınız. Ben çok sıradan bir insanım.

Tuğçe Kalaycı: Yeni dünyaya ulaşmak için sahip oldukları her şeyi satıp savarak insan kaçakçılarına veren, eski bir teknede ya da bir trın daracık yakıt tankında istiflenmiş bir halde saatlerce yolculuk yapmak zorunda kalan bu insanların bir kısmı havasızlıktan ölürken bir kısmı denizlerin derinliklerine gömülmüştür. Tıpkı 1999 yılında yayımlanan Cennetin Arka Bahçesi romanınızın kahramanı Çakır'la ailesinin başına gelenler gibi. Sene 2016... Değişen pek de bir şey yok aslında. Göçmenlerin ölüm haberini almadığımız, bebeklerin kıyıya vuruşlarını izlemediğimiz gün yok neredeyse. Necip Fazıl'ın 1924 yılında "Herkesin dünyada varsa bir yeri/ Ben de bütün dünya benimdir derim." dizeleriyle aktardığı "dünya vatanı" olma bilincini geçen bunca yıla, yazılan bunca esere rağmen neden hala kazanamadık? Bunun için sizce daha neler yapılması gerekiyor?

Habib Bektaş: Bir kere orada "dünya vatandaşlığı" terimini kullandığımız için çok teşekkür ediyorum. Benim belki de yazarlık serüvenimin altında yatan en büyük ülküm odur, en büyük amacım odur. Belki ben de bir damla katkı sağlamışım. Ama ne yazık ki biz başaramadık. Kolay olmuyor. İnsanlık tarihi o kadar çabuk gitmiyor. İşin kötüsü şu son yıllarda sanki durmaktan öte biraz geriye gidiyormuşuz gibi bir duyguya da kapılmıyor değilim. Umudunuzu kırmak istemem ama böyle bir duyguya da kapılıyorum. Biz nerede yanlış yaptık diye düşünüyorum. Çünkü gerçekten değişmediği gibi daha kötü şeyler oluyor. Üstelik insan şimdi yalnız. Eskiye oranla daha yalnız. Yani, bireysel olarak artık bu şey geldi ya küreselleşme, globalleşme. İnsanlar yalnız. Düşününün telefon satın alıyorsunuz. Bu telefonda bir aksaklık oluyor. Eskiden bunu dükkâna götürüp defolu olduğunu söyleyip geri verebiliyordunuz. Şimdi götürdüğünüz yer bunu artık sattıklarını, bir ilgilerinin

bulunmadığını söylüyor. Aramanız gereken numarayı söylüyor. Oraya ulaşmak için yarım saat uğraşıyorsunuz. Daha sonra karşıdaki kişi yanlış aradığınızı, başka yeri aramanız gerektiğini söylüyor. Böyle bir labirent. Kafka'nın romanlarındaki labirentler, mahzenler gibi, Şato'sundaki dava gibi böyle ufucak şeyler. İnsan artık yalnız, sesinizi duyuramıyorsunuz. Artık devletler sanki güçlü gibi. Ama artık devlet gücünü firmalardan, paralardan, kapitalden alıyor. Bilemiyorum. Ama ben doğru bildiğimden şaşmıyorum. Nefes aldığım sürece bunun gereğini yerine getirmeye çalışacağım, çalışıyorum. Doğru olanın da o olduğunu her vesileyle söylüyorum. Burada da anımsatmış olayım. "Dünya vatandaşlığı" terimini alkışlıyorum. Keşke oraya gitsek. Belki olur. Umutsuz değilim ama çok güzel günlerden geçmiyoruz.

Ömer Eren Yılmaz: Gölge Kokusu adlı romanınız Eylül Fırtınası adı altında Atıf Yılmaz tarafından sinemaya uyarlanmıştı. Senaryo yazılırken kitabınıza bire bir sadık kalınmış mı? Yarattığınız karakterlerin beyaz perdede can bulması size neler hissettirdi? Edebiyat ve sinema ilişkisine nasıl bakıyorsunuz?

Habib Bektaş: İsterseniz bu soruya benim filmimden, benim romanımdan yanıt vermeyeyim de genel yanıt vereyim. Romanların filme uyarlandıktan sonra filmin romanı yansıtmaması yahut başarılı olması ne yazık ki ender oluyor. Hatta film romandan daha güzel olabiliyor. Sorun o değil. Bu, zor bir iş. Başarılı olan, romanı bire bir yansıtan filmler çok az. Bir elin parmakları kadar az. Ama Atıf Yılmaz gibi bir ustanın benim romanımda bir film görmesi güzel bir şey. Tarık Akan gibi bir sanatçının başrolünü bir çocukla paylaşması güzel bir şey. Filmin romanda olduğu gibi çocuğun gözünden anlatılması güzel bir şey. Ama ben olsaydım filmi öyle yapmazdım. Her şey biriktir. Siz olsaydınız siz de öyle yapmazdınız, ama benim gibi de yapmazdınız. Demek ki sanat böyle bir şey. Yani bu görececi.

Tuğçe Kalaycı: Yurt sözcüğü ile ilgili olarak "Çocukluğumuz, anne deyişimiz, bebekliğimizde elimize alıp ağzımıza sokarak tanıdığımız nesnelere, barış, barış yoksa barışın özlemi, dostluk, kokular, bende bir dere kıyısı, sularına

güneşin ve çocuk yüzünün yansıdığı, bazen de vesikalık bir fotoğraf polis kayıtlarında, evden çıkarken arkandan annenin bakışı, sakalları canını acıtmasın diye babamın beni öpmeye kıyamayıp saçlarımı koklayışındır." diyorsunuz. Bu tanımınıza zaman zaman eklediğiniz ya da bu tanımdan çıkardığınız kavramlar var mı? Şu günlerde "yurt" sizin için ne ifade ediyor?

Habib Bektaş: Benim için yurt hep söz oldu, sözcük oldu, dil oldu. Bana bazen "nerede yaşıyorsun?" derler. "Türkçede yaşıyorum." derim. Çünkü bir ressam renklerden kendisine her şeyi kurabilir. Ev yapabilir, toplumu biçimleyebilir, topluma bakışını yansıtabilir. Yazar da öyledir. Yani sözcüklerden kendisine bir yurt yapabilir. Özellikle zor dönemlerde sözcüklere sığınır. Çünkü kendisine en yakın olan şey odur. Ama sonuçta yurt çocukluktur. Çocukluk bizim korunağımızdır. Çocukluk bizim en dürüst olduğumuz çağımızdır. Biz yetişkinler elimizden geldiğince dürüst olmaya çalışırız ama çocuklar genellikle neyse odur.

Ömer Eren Yılmaz: Hiçbir yazarı yalnız eserlerini okumakla anlayamayız. Her yazar kendi çağının insanıdır. Doğup büyüdüğü ailenin, yetiştiği çevrenin, ilişki kurduğu kişilerin onun kişiliği üzerinde büyük etkisi vardır. Ayrıca, yazarın karakterini, öğrenimini, mesleğini, ideolojisini, yaşayışını da göz önünde bulundurmak gerekir. Bunun içindir ki yazarları, kişiliklerini meydana getiren bu etkenleri araştırarak tanımak gerekir. Sizi ve eserlerinizi daha iyi anlamak adına eserlerinizde çağın

ve çevrenin sizi etkileyen yönlerinden bahsedermisiniz?

Habib Bektaş: Ben size kopya mı vereceğim şimdi? Bence Alman yazar Maria Rilke çok önemlidir. Onun düz yazıları olduğunu kimse bilmez ama düz yazılarında öykülerinden birinde: "Kırk yıl beraber yaşasak, aynı yatakta yatsak, aynı kaptan yemek yesek, her şeyimizi paylaşsak yine de birbirimizi ancak şu kadar tanıyabiliriz." der. İnsan o kadar karmaşık bir yapı ki, o kadar çelişkili, iyi, kötü, karanlık, aydınlık çok karmaşık bir yapı. O kadar kolay değil. Hele yazar, içinde fırtınalar esen bir yazarı yapıtlarından değil de çocukluğundan, çevresinden tanımak zor. Freud'un böyle bir çalışması vardır. Goethe dâhil olmak üzere birçok yazarı ve ressamı anlatmaya çalışır. İleride okuyun Freud'un bir kitabı var, ben okudum. Freud'un da bir tauntısı var: Her şeyi cinsellikle tanımlıyor. Kuşkusuz birçok isabetli saptaması olabilir ama o kadar kolay değil. Siz de yaşadığı çevre, çocukluğu, yetişmesi, toplumsal ilişkiler, diyorsunuz. Bu hepimiz için geçerlidir ama bir insanı, bu yazar da olsa, sıradan bir mesleği yapan insan da olsa tanımak, yorumlamak, böyledir diyebilmek çok zor. Ama siz yetemeyebilirsiniz tabii.

Tuğçe Kalaycı: Bu güzel röportaj için bize zaman ayırdınız, teşekkür ederiz.

Habib Bektaş: Ben de teşekkür ederim. Sordüğünüz sorulardan çok şey öğrendim. Bana bu tür sorular sorarak kendimi de tanımama yardımcı olduğunuz için teşekkür ediyorum.

Öğrencilerimizden hayatımıza girişine tanıklık ettikleri ya da etmek istedikleri teknolojik bir aleti ve onun hayatımıza yansımalarını ele alan bir deneme ya da hikâye yazmalarını istedik. İşte onların kalemlerinden dökülenler...

AKILLI TELEFONLAR

Kim derdi ki bundan yıllar önce kilometrelerce uzaklara sesini duyurup aynı anda görüntüni gidecek diye. İnsanlar kablolu telefonun nimetlerinden faydalanırken dünyamıza akıllı telefonlar ve görüntülü konuşmaları girdi. Sanki bir dost, bir birey oldular bize. Canımız mı sıkıldı? Yanımızda arkadaşımız mı yok? Sarıl akıllı telefona; gir facebook'a, Google; ara dünyanın öbür ucundaki dostunu, gör yüzünü doya doya.

Akıllı telefon icat olmadan önce sanki bir uzvumuz mu eksikti? Bilemiyorum ama iyi ki hayatlarımızda varlar. Herkesin cebini işgal ediyorlar. Öyle anlar geliyor ki iki tuşla acil kanı buluyor veya ayrılıkları sonlandırıyor. Çalar saat formatındaki alarmlarıyla da guguklu saatleri emekliye ayırmaları cabası... Kısacası akıllı telefonlar çok akıllıca icat edilmiş, hayatımızın vazgeçilmez teknolojik aletleridir.

Ali Enes GÜMÜŞ HZ-A

ÖZEL TABLET

Ben farklı özellikleri olan bir tablet icat ettim. Bu tablet, çocuğunuzun çok uzun süre tablete bakmamasını sağlıyor. Örneğin, çocuğunuzun tablete bir saatten fazla bakmasını istemiyorsunuz. Tablet "ayarlar" bölümünden "bir saat"ı seçiyorsunuz ve çocuğunuzun tabletle geçirdiği zaman bir saat olduğunda tabletin şarjı bitmiş gibi oluyor. Tablet kapanıyor. Bu tabletin iyi yanıydı. Kötü yanı ise çocuğunuz isterse veya öğrenirse zaman sınırını kaldırıp oynamaya devam edebilir.

Ben, bu icadı çocukların tablete bağımlı olması, gözlerinin bozulmaması ve ekrandan gelen zararlı ışıklardan korunmaları için yaptım.

Azra YILMAZ 5-B

FACETIME

Günümüzden bugüne kadar teknoloji çok gelişti. Geliştiği gibi bizim de hayatımızı etkiledi. Eskiden çay bahçeleri vardı, bayramların bir anlamı vardı. Ama artık FaceTime var. Görüntülü olarak karşındakiyle konuşmanı sağlayan bu gelişmenin etkilerini hiç düşündünüz mü? Eskiden bayramlar vardı, uzaktan aile dostları gelirdi, ne sofralar hazırlanırdı ama şimdi bu uygulama sayesinde gelme gereği kalmadı. Dedeler, anneanneler torunlarını sevmeye kar kış demeden gelirdi artık FaceTime sayesinde görüntülü konuşmayı seçtiler. Artık sokakta yürürken bile görebileceğiniz bir durumdur bu. Ayrıca eskiden görüşmenin bir anlamı vardı, şimdilerde gençler o küçük ekrandan gördükleri şeylerin eskilerin yerini tuttuğunu sanıyorlar. Evet, teknoloji gelişti artık. Ne gerek var o uzun yolları çekmeye, artık birbirimize uzaklığımız bir tuş kadar. Eskiler hâlâ bekler çocuklarının, torunlarının gelmelerini; yine de hazırlarlar o sofrayı ama ne gelen olur ne de giden. Sizce doğru mu ettik teknolojiyi bu kadar çok hayatımızın odak noktasında tutmakla? Hayır, etmedik! Bir rahatladık evet ama değerlerimize sahip çıkamadık. FaceTime bile birçok şeyi kaybetmemize neden olduysa diğer uygulamalar neler yaptı bize, siz düşünün!

Zeynep YILMAZ 11-B

TEKNOLOJİNİN ESİRİ OLAN BİZLER

Zaman ve zamanın bize getirileri... İnsanın iletişim kurma arzusuyla çağın getirilerine hız katarak kalitesini düşürmesi... Kalite dediğimi yanlış anlamayın, telefonların kalitesinden veya pahasından bahsetmiyorum; sohbetlerin azalması, muhabbetlerin bozulması, "Haydi bir kahve yap, iki lafın belini kuralım!" devrinin geçip "Müsaitsen görüntülü konuşma yapalım." dediğimiz günlerin aramızdaki bağları bir bir koparması... Kabul edilebilir gerçek şudur ki teknolojinin kurbanları olan bizler, eleştirdiğimiz her yeniliği el mecbur kullanır hale gelmişiz hatta bununla birlikte artık eleştirilerimizi çay içerken değil, sanal âlemde bilgisayar karşısında kendi kişisel sayfamızda yapar hale gelmişiz fark etmeksizin. Az az yapılan ziyaretleri bırakıp sık sık yapılan aramala-

ra devretmişiz sırayı. Ne var ki ne kadar sıkılmış olsak bile ihtiyarların "Nerede o eski bayramlar!" demesinden eski bayramlara inat edermiş gibi her seferinde daha çok tembel olmuş, telefonlara sarılıp bayram dileklerinde bulunmuşuzdur. Yerli yersiz ama haklı olarak bizi eleştiren ihtiyarlara da vermişizdir hep cevabı "Yahu amcacığım çağ değişti artık!" Tabii efendim, çağ değişti değişmesine de asıl değişen çağ değil, sensin sen! Ne demeli tabii suç insanlarda değil yahu teknolojiye teknolojiye (!). Eskiden koca mahallede sadece bir evde telefon olan günleri çok çabuk unutup artık ev telefonlarını da bir kenara attık. Telefonlar küçüldü, küçüldü de ceplerimize sığır hale geldi. Dolayısıyla telefon için sıra beklemenin geçmişte kaldığı şu günlerde, sürekli elimizin altında olan telefonlar zamanımızı katletti ve biz zamanımızı onlara katlettirdik. Kitapların sanal âleme geçmesi kitapları, plakların sanal âleme geçmesi ise plakları bitirdi. Kocaman telefon, oldu küçücük; bir de bütün bilgileri içine aldı. San Francisco'dan bir şirket üretti de üretti, biz ise küresel sermayenin esiri olmaya hazırımız ki kullandık da kullandık. Artık takvimler telefonun içindeydi, güzel yanı eşin dostun doğum gününü, özel gününü unutmaz olduk ama onu da beceremeyip kutlamaları bile sanal yaptık. Sahi kim bu küresel sermaye, bizi o mu ele geçirdi, yoksa onun ele geçirmesine biz mi izin verdik? Artık çok geç diye düşünenler yanılıyor, inanmayın onlara! Bu sefer zaman; sanal âleme değil, sözlere inanma, yazılara inanma vaktidir. Hâlâ zaman varken ve hâlâ bilincimiz tamamen yitip gitmemişken acele edin, bayramlaşın, sohbet edin, muhabbet etmek için çaylarınızı demleyin, kurabiyelerinizi alın. Kapatın telefonlarınızı, bırakın bir kahvenin kırk yıl hatrı olmaya devam etsin.

Aykan ERDEM 11-B

NEREDEYİZ?

Teknoloji kimisi için bulunmaz nimet kimisi içinse insanlığın, arkadaşlığın düşmanı. Yüzyıllardır hayatımızda, uykuumuzda hatta ölüm döşeginde bile yanı başımızda. Ateşin bulunmasından günümüze kadar... Aslında hayatımızı kolaylaştırdığını düşünüyoruz fakat bir bakıma

bizi hantallaştırıyor. Bir gününüzü düşünün; okulda, işte, her yerde teknolojinin sınırsız meyvesini görüyoruz. Sunum hazırlarken internetten fotoğraflar, o sunumu hazırlarken e-mail... Yolda yürürken bile yanımızda; üzerinden geçtiğimiz kaldırım, beton makinesi sayesinde var ya da yanımızdan vızır vızır geçen arabalar onlarca teknoloji ürününün bir sonucu. Peki, şimdi bunların hiçbirinin olmadığını düşünün. Çarpuk çarpuk aletlerle yapılmış, engembeli yollar, posta güvercinleri... Bir bakıma Taş Devri gibi. Ama herkes aynı sofrada, paylaşımçı ve güler yüzlü... Günümüze baktığımızda çıkarları için babasını tanımayacak insanlar görüyoruz. Kazandığını kendi yiyen, kendinden alt statüdeki insanlara köle gibi davranan... Sizce gerek var mı bunlara? Teknoloji bu kadar mı kötüleş-tirdi bizi? Sadece kendini düşünen insanlar mı olduk? Belki zamanı suçlarız bunun için, her zaman başkalarını suçladığımız gibi...

Buse BATUR 7-B

TEKNOLOJİ

Teknoloji hayatımıza girdiğinden beri çok şey değişti. Bu değişiklik hem olumlu hem olumsuz yönde oldu. Hepimiz teknoloji olmazsa yaşayamayacak durumda olduğumuza inanıyoruz. Hâlbuki teknolojiyi hayatımıza sokan da biziz, bizi ele geçirmesine izin veren de. Teknolojinin bizi ele geçirmesine izin vermemeliyiz. Hayatımızdaki yeri olumlu olduğu kadar olumsuz da. Mesela bizim bilgi kaynağımız olabiliyorken göz bozukluğumuzun ve bel ağrımızın da sebebi olabiliyor. Buna göz yummak da yummamak da bizim elimizde. Telefon, araba yeni çıktığında kalbinizin durumunu hatırlıyor musunuz? Yerinden çıkacak gibiydi. Ama artık o heyecan, tekrar o telefonu veya arabayı gördüğümüzde kalbimizi tırmalamıyor. Şu an akıllı telefon, tablet denilen aletlere sahip olmayı çok isterken belki de ileride bizi Mars'a 3 saniyede götüren araçlara sahip olmak isteyeceğiz. Bu istekler hiçbir zaman bitmeyecek. Her yeni çıkan şeyde yeniden heyecanlanacak, üzerinden bir yıl geçmeden önemsememeye başlayacağız. Şimdiden ileriye düşünmeye başladık aslında. Uçan arabalar, uzay gemileri, evi temizleyip ödev yapan robot, uçabilen ev... Bütün hepsi hayal gücümüzde gizli. Evet, teknolojiyi yaratacak da ilerletecek de öldürecek de biziz. Siz, siz olun her şeyi gerektiği kadar kullanın.

Kardelen KÖMÜRCÜ 7-B

İNTERNET

İnternetin hayatımıza girmesi olup bitenleri öğrenmemizi kolaylaştırırsa da çok uzaklardaki tanıdıklarımızla tek tuşla konuşmamızı sağlasa da yüz yüze kurulan iletişimimizi, sokakta oynadığımız oyunlarımızı bitirdi. Artık kimse dışarı çıkmıyor, herkes internet üzerinden konuşup oyun oynuyor. Hatta insanlar artık alışverişlerini bile internetten yapıyorlar. İnternet, hayatımıza o kadar çekici bir şekilde girdi ki insanlar eskiden yaptığı birçok şeyi bıraktı. Gençler bu sebeple asosyaller ve internet onlarda ciddi hastalıklara sebep olabiliyor. İnternetin yararlı yönleri kadar zararlı yönleri de var. Bu nedenle her şeyi olduğu gibi interneti de ölçüsünde kullanmalı ve zararlarından kurtulmalıyız.

Arhan ERSAN 7-B

AKILSIZ TELEFONLAR

Hayatımıza son yıllarda birçok teknolojik alet girdi ve girmeye devam ediyor ya da insanların sonunu hazırlamaya...

İnsan hayatına son dönemlerde giren teknolojik aletlerin az çok zararı var ama bir tanesi adeta zarar küpü, adı da akıllı telefon. Akıllı telefonlardan önce normal telefonlar vardı ve bunlar sadece arama yapmak için kullanılıyordu, zararsızlardı fakat akıllı telefonlarda olan birçok özellik yoktu onlarda. Akıllı telefonların özelliklerinden bazıları internete girmek, oyun oynamak ve arkadaşlarımızla mesajlaşmak... İnsanlar günümüzde yanındaki insanla konuşmak yerine ona mesaj atıyor ve hatta gençler bir araya geldiğinde aralarında sohbetin başlamasının tek bir yolu var, o da birinin telefonunun şarjının bitmesi. İnsanlar artık birbirini görmüyor, bu akıllı telefonlar akılsız insanlar yaratır oldu fakat onların bize çok katkısı da var (!). Hiç olmayan hastalıklar yaratarak tedbir almamızı sağlıyorlar.

Siz, siz olun kendinizi akılsızlaştırmadan mutlu, sağlıklı ve sosyal bir hayat sürün.

Emre ÖZBEK 7-B

TELEVİZYON

Televizyon daha yeni çıkmıştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babam arkadaşları aldığı ve çok beğendiği için bizim eve de aldı. Birkaç tane düğmesi vardı. Babam bunu denemek için can atıyordu fakat bozacağından da korkuyordu. Malum, o kadar para verdikten sonra insan bozulmasını istemiyor. Babama kalsa hiç denemeyecekti televizyon denen şeyi. Sıkılmış-tım. Neydi bu şey? Ne işe yarardı? Kimler kullanırdı? Çok merak etmeye başladım ve sonunda düğmelerine bastım. Birden televizyon denen aletin ortasına renksiz bir görüntü geldi. Sonunda çalışmıştı. Ekranında hareket eden insanlar vardı fakat çok minikti. Bir de nasıl girmişlerdi oraya? Çalıştırdığımı görünce babamın ağzı açık kaldı. Ben ilk başta oradaki insanları çıkarmaya çalıştım fakat çıkmıyorlardı. Babamdan yardım istedim, o da çıkaramadı. Sonra düğmelerine basarak nasıl kapandığını öğrenmeye çalıştım. Babamdan yarın arkadaşlarına o küçük insanların neden televizyondan çıkmadığını sormasını istemiş-tim. Bir sonraki gün sorup neden olduğunu anlattı bana. Bunları duyduktan sonra dünü hatırladım. Çok komiktik. Ekrandaki insanları çıkarmaya çalışmış-tık. Teknoloji geliyor. İnsanlar yeni çıkan şeylerin ne olduğunu öğrenmekte güçlük çekiyor. Kim bilir daha ne kadar böyle komik olay yaşayacağız.

İdil KURTKAYA 5-C

AKILLI TELEFON

Telefon hayatımıza ilgili baya bir yıl oldu ama akıllı telefonlar sadece 40-50 yıldır hayatımızda. Ve hayatımıza girdiği andan itibaren iyi ve kötü etkileri oldu hepimize. İyi yanları: İsteddiğimiz zaman, istediğimiz yerde, istediğimiz bilgiye veya kişiye ulaşabiliyoruz. Yani hayatımızı bir hayli kolaylaştırdı. Ama ne yazık ki bu telefonların kötü yanları da var. Mesela o yaz akşamları balkonda otururken annenin sana bıçağı ile elma uzattığı zamanlar gitti; elmanın yerini telefon, bıçağın yerini şarj aleti aldı. O güzel, tatlı, içleri ısıtan sohbetler yerine instagram gibi telefon uygulamaları geldi. Yani telefon bazı yönleri ile güneş gibi doğarken bazı yönleri ile bomba gibi o güzel günleri parçaladı. Aslında kötü yönlerini kendimiz yönetebiliriz. O telefonları yerinde yani ihtiyacımız olduğu zaman kullanırsak belki de o güzel günler hayatımıza tekrar girer.

Cansu ALTINTAŞ 7-B

Yürümekten korkarız birileri çelme takacak diye, sevmekten korkarız ansızın bir gün bitecek diye, uyumaktan korkarız kâbuslar göreceğiz diye... “Korku” her anımızda, her yanımızda; çoğu zaman anlam veremesek de dimağımızda. Bizi bu kadar sarıp sarmalayan bu duyguyu öğrencilerimizden bir hikâyenin ana malzemesi yapmalarını istedik.

MAHALLENİN DİLİ

İstiklâl Caddesi, sıcak bir hava... Rüzgâr bile sıcak eserdii böyle zamanlarda. Ve caddede birbirinden habersiz ama aynı dertlerden mustarip insanlar: Murat, Ali, Sema, Hatice, Koray, Mustafa ve Osman. Murat, en çok derdin kendinde olduğunu düşünürdü. Hem de dermanı olmayan... Yabancıydı buraların, ailesinin tercihlerine göre oradan oraya sürüklenip gidiyordu sonuçta. Gürcülerle nasıl kaynaştıysa buradakilerle de aynı şekilde kaynaşabilecek miydi? Aslında pek de umutlu değildi. Korkuyordu. Yatakta ninesi, evde anası vardı. Türkiye neydi, nasıl bir yerdi? Ne bekliyordu onları bu sürüklenişte? Öfkeliydi aslında. Babası niye doğru düzgün bir işte çalışmıyordu ki? En iyisi kuyumcуда altınları bozmaktı herhalde. Zaten artık klasikleşmemiş miydi, sıkışınca bilezikleri elden çıkarmak?

Ali, kendi derdine mi yoksa annesinininkine mi yanacaktı? Üniversiteyi bitireli yaklaşık iki ay olmuştu. İş konusu onun zihnini sürekli meşgul ediyordu. Susmayan bir çalar saat gibi aklının her köşesinde yankılanıyordu, “İş bulmalıyım, eve eklemek götürmeliyim. Ne zaman iş bulacağım?” gibi bitmek tükenmek bilmeyen gelecek kaygısı. Heyecanlıydı, artık onu yeni bir dönem bekliyordu. Elbette korkuyordu, ne olacaktı bilemiyordu çünkü...

Sema dersenez, biricik Ali’sinin derdindeydi. Ona ne layıktı, ne lazımdı? Bilemiyordu, oğlu suskun ve yorgundu... Oysa bebekken ağlamasından anlardı onu. Korkmuş muydu? Hem de çok... Mut-suz, yorgun, solgundu, daha önce hiç olmadığı kadar. Ama şimdi gidecek, oğluna yeni bir takım alacaktı. Poşet de ne ağırdı...

Hatice, zavallı kız... Çok ypranıyordu ama ne yap-sın? Yeni yeni bakabiliyordu evlere, eşyalara...

Ona kalsa her yere bakıp en iyisini bulmak gerekirdi. Yine de mutluydu, en azından eşyaları olacaktı. Ama nişanlısı, o tam bir baş belasıydı. Elbise baktırmıyor, bir yere oturtmuyordu kızcağızı. Oysa kız çok yorgundu. Ayakları şişmişti kesin. Zaten o yorgunlukla nişanlısının söylediklerini de dikkate alamıyordu. Korkuyordu, evlenme arifesinde ayrılmak onun için zor olacaktı. Nişanın atılması demek; mahallenin diline düşmek, çekirdek eşliğinde dedikoduların başlaması demekti. Mahallede dedikodular hastalıktan hızlı yayılırdı. Şu anda başını nişanlısının geniş omuzlarına dayayıp rüzgârı huzurla hissetmek isterdi. Ama nerede?... Tek umudu, evlilik arifesinde bu streslerin olabileceğini söyleyen ninelerdi.

Koray, hayatın kendisine karşı olduğunu düşünürdü. O neden buradaydı, neden çok gezmekten yakınıyordu, neden evlenecekti? Onun tutkusu nişanlısı değil, gitarıydı. Ama gelsin de bunu annesine anlatsın... Sorsalar en büyük korkusunu, ne yılan ne böcek. Annesiydi onun korkusu... Bir çattığında incecik kaşlarını, büyütse o renkli gözlerini, eğer sus pus olmazsan biterdin. Yapabilir miydi? Annesi ve nişanlısından geçip gitarını mı seçecekti? Hüznü vardı. Kimseciklerin anlayamayacağı türden bir hüznü...

Mustafa, bir diğer dertli insan... Ağabeyi hapiste, kardeşi intihar etmek istiyordu. Şimdi gidip ağabeyine birkaç fotoğraf götürecekti. Kendini bıraksa düşüp bayılacaktı. Bu yükü vefat etmiş annesinin ve babasının üstünden almış, ağabeyine odaklanmıştı. Ağabeyi için çok endişeleniyordu. Eğer o ölürse kendini affedemezdi. Ağabeyi hapisten çıkar çıkmaz kardeşini koruyacaktı. Bir an geldi, bacakları taşımadı onu, dengesi bozulunca kafatası sola yattı, daha sonra gövdesi... Ve yerdeydi artık. Bu yükü, ne ruhu ne de bedeni taşıyabilmişti...

Osman, hızlı hızlı yürüyordu bitmek bilmeyen sokaklarda. Nefes darlığı vardı... Ölmekten korkuyordu. Hastalığa yakalanmıştı. Zaten ne kadar kötü şey varsa gelip onu bulurdu. Yakınıyordu, sitem ediyordu. Hayat ona oyun oynuyor sanıyordu. Elindeki poşetin sesiyle birlikte bir adamın sesi de kulağında yankılanıyordu. Adam kadına

bağırıyor, kadıncağz da sessizce adamı dinliyordu. O anda bir araba sesi duyuldu ve ardından bir anne oğul göründü. Oğlunu şımartan bir kadın... Oğlu uzaklara dalmış, başka âlemlerdeydi... Gelen bir sesle irkildi. Bir adam, onun yanına düşü-verdi. Eğildi, yardım edecekti. Biliyordu. Her an o da nefesi kesilip bayılabilir, bu adam gibi yerin kokusunu içine çekecek duruma düşebilirdi...

Hayat kısaydı, mutluluk da öyle. Hayat kimi zaman da heyecandı. Ama yaşananların hepsi birer korkuydu. Bir mahallenin dili, bir ölümdü en korkutucu olanı. Yaşamayı bilmiyorlardı korkusuz. Her yere yazdıkları “Korkusuz” yazısının anlamı neydi? İnsan en çok bunları sorgulamalıydı.

Birce ETİ
Sancaktepe 7-A

KORKUNU DA GETİR DURAĞI

Otobüs durağında bekliyordu Ayşen, heyecanlıydı çünkü ilk iş görüşmesine gidiyordu. Artık bir işim olacak, diyordu. Bir yandan da işe alınmama ihtimalini düşünmekten kendini alamıyordu. Eve eli boş dönmekten korkuyordu. O sırada Ahmet geldi otobüs durağına, öfkeliydi çünkü en yakın arkadaşı ona iftira atmıştı. Sırf bu yüzden bütün okul ona hırsız gözüyle bakıyordu. Bu olayın annesinin kulağına gitmesinden korkuyordu. Figen de kalbindeki hayal kırıklığının yansıması olan gözlerindeki buğu ile misafir oldu durağa. Kolay değildi, yirmi yıllık evliliği sona ermişti. Biten evliliğinin ardından bir enkaz gibi kalmıştı ama toparlanamamak, kaldığı yerden hayata devam edememek onu endişelendirip korkutuyordu. Onun tek korkusu biricik kızı Eylül’ün bundan sonraki hayatında parçalanmış bir ailenin çocuğu olmasını kaldıramamasıydı. Figen biliyordu ki ne yaparsa yapsın Eylül hiçbir zaman kendini tam hissetmeyecekti. Bir yanı hep buruk ve eksik kalacaktı. Figen, zihninde kızına dair yaşanmamış zamanların savaşı içindeyken Can çıkageldi yüzünden mutluluk okunarak. Elinde en sevdiği grubun konser biletleri vardı. Heyecanlıydı, çok uzun zaman önce bu biletleri almıştı. İş yerinden her zamankinden geç çıkınca planladığı gibi bir-

kaç saat öncesinden konser alanına gidememişti. Otobüsün gelmesini dört gözle bekliyordu, zaman ilerliyordu. Otobüs bir türlü gelmek bilmiyordu. Can'ın konser heyecanı yerini konsere yetişememe korkusuna bırakmıştı. O anda durağa bir araba yanaştı, içinden Ali indi. Ayşe'nin gözleri; arabadan inen kırklı yaşların sonuna gelmiş, iyi giyimli, zayıf bu adama takıldı. Birkaç yıl önce babasını dolandıran adama benziyordu çünkü. O anda Ayşe'nin içini yeni bir korku sarmıştı aslında. Bu adam tekrar ailesine zara verir mi? Ayşe, biraz daha dikkatli bakınca bunun bir benzerlikten öte bir şey olmadığını fark etti ve rahatladı. Çarşamba pazarından alışverişini yapıp dönmekte olan Necla, hızlı adımlarla durağa geldi. Geldi ama pek de yerinde duramıyordu, sürekli kolundaki saate bakıp ofluyordu. Çünkü dizisinin 258. bölümünü kaçırmaktan korkuyordu. Öyle ya dizideki esas oğlan yine esas kızı terk edecek miydi? Necla için hayati bir durumdu. Arabasının lastiğini kardeşinin patlatmış olduğundan şüphelenen Sibel, ne hissedeceğini bilemez şekilde durakta bineceği otobüsü bekleyenlerin oluşturduğu sraya girdi. O esnada belki sadece dakikalardır beklenen ama bekleyene saatlerdir bekliyormuş hissini veren otobüsler teker teker durağa yanaştı. Yolcular; umutlarını, öfkelerini, mutluluklarını ve de korkularını yanlarına alarak duraktan uzaklaştılar.

Efe Uğur KARADAĞ 7-C

YEDİ İNSAN YEDİ HİKÂYE

Herkesin bir hikâyesi vardır. Her geçen gün üzerine yeni şeyler eklenen bir hikâye... Birçok duygu barındırır bu hikâyeler. Bazı duygular bizi ümitsizliğe düşürür, bazıları ise daha sıkı tutunmamızı sağlar hayata. Bir fotoğraf karesinde birden çok hikâye ve duygu vardır fakat ortak duygular da vardır.

Cem Bey o yıl kızını dört yıllığına okuması için yurt dışına gönderecekti. Şüpheleri vardı. Ya kızı bir başına orada yapamazsa? Küçükken ona uzanan bir yardım eli vardı ve o el onu hep korurdu. Ama şimdi kızı yapayalmızdı. Başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

Eren, büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Aylarca çalıştığı sınavı geçememişti. O sınav için uyku bile uyumamıştı hâlbuki. Bu mu olacaktı sonucu? Şimdi ise korkuyordu. Geleceği nasıl şekillenecekti, ne yapacaktı bundan sonra? Sislerle kaplıydı geleceği. Korkuyordu...

Eren'in annesi Asuman Hanım öfkeliydi kendi-

ne. Eşinden ayrılınca daha tutumlu olmaya başlamıştı. Rahmetli babasından kalan parayı oğlunun geleceği için saklıyordu. Sınava hazırlık için ders aldırılmamıştı oğluna. Günün birinde kendi işini açması için verecekti o parayı ona. Ama şimdi oğlu meslek sahibi olabilecek mi belli değildi.

Mehmet Bey sevinçliydi. Bir iş teklifi almıştı. Fakat içinde bir korku vardı. İşine alışmazsa ne olacaktı? Yine de düşünmeden kabul etmişti teklifi. Yapabileceğini sanmıyordu ama yine de seviniyordu işte.

Meltem Hanım'ı hüüzün kaplamıştı. Yeni bir eve taşınıyorlardı. Mahallelerinde annesi vardı. Hep yardımlaşarlardı. Şimdi yardımlaşacak bir komşu bulmak zor olacaktı. Özleyecekti oraları. İşlerle baş edemeyeceğinden korkuyordu. Eşi ise umutluydu. Yeni evleri daha yaşanılardı fakat o da çevredeki insanlar hakkında düşünceliydi, korkuyordu.

Cenk yıllardır görmediği kardeşiyle tanışacaktı. Anne babalarının ayrılıklarından sonra biri bir yana diğeri öbür yana savrulmuştu. Şimdi onu tanımamasından korkuyordu ama içindeki heyecanı bastırmak mümkün değildi.

İşte bu yedi kişi de aynı caddede yürüyorlar. Hikâyeleri, sonu belli olmayan romanlar gibiydi. Ve hepsi korkuyordu...

Sevgi KIRMIZIBEKMEZ

Sancaktepe 6-B

1999

Karasu, küçük ve güzel bir sahil köyüydü. Türkiye'nin dört bir yanından insanlar buraya iyi vakit geçirmek için gelirdi. Güllükonak Sitesi'nde oturan Uluğ ailesi, çocukları Nusret ve Hikmet için Güllükonak'ta yazlık kiralamışlardı. Nusret ve Hikmet arkadaşları Suna ve Deniz ile parkta oynuyor, denize giriyorlardı. Yine birlikte geçirdikleri güzel ama bir o kadar da yorucu günün sonunda erkenden uykuya teslim olmuşlardı. Saatler 03.05'i gösterirken bir anda önce bir gürültü duyuldu sonra da odaları beşik gibi sallanmaya başladı. Yorgunluktan gözlerini açacak takatleri olmayan çocuklar, uyandılar. Ne yapacaklarını bilemez bir durumda kendilerini yataklarının altına attılar.

Bu sırada da annelerine seslendiler. Çocuklar, bu gürültünün içinde seslerini duyurabilmek için var güçleriyle bağırıyorlardı. Bir türlü cevap veren olmuyordu. Seslerinin yeterince güçlü çıkmadığını düşünen çocuklar her defasında seslerini biraz daha yükselterek bağırıyorlardı. Ama cevap veren yoktu. Seslerine karşılık bir ses bulamıyorlardı. Yeraltını sanki birileri çok kızdırmıştı da o da öfkelerini bu şekilde insan oğlundan çıkarıyor gibiydi. İkisi de çok korkuyordu. Tek yaptıkları gözlerini kapatıp avazları çıktığı kadar bağırıyordu. Bir süre sonra sanki yeraltının öfkesi dinmişti. Deprem durmuştu. O sırada Nusret o kadar çok korkmuştu ki korkudan bayılmıştı. Kendine gelip de gözlerini açtığında hâlâ her yer kapkaraydı. Bir an gözlerini gerçekten açmadığını düşündüğünden elleriyle gözlerini yokladı. Göz kapakları açıldı. Hatta zar zor kaldırdığı elinin işaret parmağı gözüne girince canı epeyce yanıyordu. Gözünün acısı dindiği anda fark etti ki elini, kolunu, vücudunu rahat hareket ettiremiyor; aynı zamanda çok da kolay nefes alamıyordu. Bir anda o küçükük yüreğine sığamayacak kadar çok korku dolmuştu. Buradan nasıl kurtulacaktı? Yoksa kurtulamayacak mıydı? Annesini, babasını, Hikmet'i bir daha göremeyecek miydi? Sadece 12 yaşındaydı hayata veda etmek için erken değil miydi? Hep hayal ettiği tiyatro sahnesinin tozunu yutmamış, provalar yapmamıştı. Bunları düşünürken bir el sanki yüreğini sıkıyordu, gittikçe korkusu artıyordu Nusret'in. Öylece beklememeye karar verdi. Bu korku onu teslim alamazdı. Mutlaka buradan bir çıkış yolu vardı. Tüm gücünü toplayıp kolunu uzatabildiği kadar yukarıya uzattı ve var gücüyle vücudundaki tüm kemikleri iç içe geçirecek kadar baskılayan o şeyi itmeye başladı. İlkinde başarılı olmadı, bir an yine umutsuzluğa ve de korkuya kapıldı. Ağlamaya başladı, hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Aniden ağlamayı bıraktı. Tekrar, kolunu yukarıya doğru hareket ettirdi ve ittirmeye başladı, üstündeki şey kılmılamıyordu bile. Artık buradan çıkamayacağını kabullenmiş, korkudan tir tir titreyerek beklemeye başlamıştı. O esnada "Nusret orada mısın?" diye bir ses duydu. Annesiydi sesin sahibi. Açlıktan, yorgunluktan ve korkudan Nusret'ten cılız bir ses yükseldi: "Anne!" diye. Annesi Nusret'in sesini hemen duymuştu. Sevinç çığlıkları atarak görevlileri Nusret'in bulunduğu yere çağırdı. Görevliler, Nusret'in üzerine düşen o çok sevdiği kitapların bulunduğu kitaplığı kaldırdılar ve onu kurtardılar.

Egehan LODİ 7-C

Paulo Coelho, “Doğdumuz andan ölene kadar hayatımız sürekli bir yolculuktur. Manzara değişir, insanlar değişir, ihtiyaçlar değişir ama tren hep ileri gider. Hayat bir trendir. Tren istasyonu değil. Gideceğiniz yoldan eminseniz engeller, dinlenme noktanız olmaktan öteye gidemez.” **diyor.**

Öğrencilerimizden hayattaki hedeflerini ve bu hedefe ulaşırken karşılaşılabilecekleri zorluklarla nasıl mücadele edebileceklerini anlatmalarını istedik.

EN UZUN YOLCULUK

Bir düşünün bakalım, hayat nedir sizce? Benim fikrimi sorarsanız eğer “Hayat kimi zaman yavaşlayan ama asla durmayan bir yolculuktur.” derim size. “Doğum” ve “Ölüm” duraklarının arasında yaşananlardır hayat. İyi ya da kötü...

Engellerle dolu olan hayat yolculuğu, pek de kolay değildir. Bizi bu yolculuktan soğutan, ilerlemek yerine yerimizde saymamıza neden olan bir sürü engel çıkar karşımıza çoğu zaman. Pes etmek an meselesi hâline gelir. Küçüklikten yetişkinliğe kadar karşımıza çıkan engeller; biraz gayret, biraz destekle elbet bir gün atlatılır ancak yolumuzda emin adımlarla ilerlemek hedefimiz olmalıdır.

Hedefimiz olmalı ki bir belirsizlik içinde sağa sola savrulmadan ilerleyebilelim. Tabii bunu yaparken de ulaşılabilir hedefler koymalıyız kendimize yoksa amaca koşan yolda yorulup soluksuz kalabiliriz. En güzeli, önümüze çetrefilli yollar da çıksa, yaşlı ağaçların yorgun dalları önümüze de düşse pes etmeyip azimle o engeli kaldırıp yolumuza devam etmeliyiz. Yolumuza devam ederken oluşturduğumuz rotada bize yardımcı olacak ipuçları vardır: kendimize güvenmek ve bazı hedefler koymak, pes etmemek ve bence en önemlisi hayat arkadaşlarımızla birlikte yola koyulmak. Haydi, var mısınız güzel bir yolculuğa adım atmaya?

Bora KARAOĞLU
Sancaktepe 6-A

BENİM HEDEFİM

Yaşamak için bir amacın olmazsa hayata tutunamazsın. Bir amacın yoksa da bil ki bir bitkiden farksızsın!

Benim hedefim de büyük bir basketbol oyuncusu olmak. Şu ana kadar ne kadar çok emek harcamış olursam olayım bunun yetmeyeceğini biliyorum çünkü benim gibi hedefleri olan herkes aynı şekilde çalışıyor. Önemli

olan devamlılık sağlamak aksi halde hayalleri gerçekleştirmek mümkün olmaz. Hedefim çok çalışmayı ve çalışmalarını asla yeterli bulmamayı, sürekli ileri gitmeyi gerektiriyor. Bu hedefe ilerlerken birçok engel ve zorlukla karşılaşacağım. Mesela hastalansam, başka yorgunluklarım olsa ve çalışmalarını azaltacak olsam oyundan düşer kötü oynamaya başlarım. Her basketbolcunun kötü ve zor zamanları olduğu gibi, kötü oynadığı maçlar da olmuştur. Ama iyi oyuncular bu olumsuzluktan kendilerini geliştirerek kurtulmuşlardır. Benim de bu şekilde bahsettiğim iyi oyuncuları örnek alıp kendimi en iyiye götürmem, devamlı geliştirmem gerekiyor. Bu benim yaşam tarzım olmalı.

Büyük hedefleri olan insanların sevenleri olduğu kadar sevmeyenleri de olur. Herkes beni sevmeyecektir, biliyorum. Benim hakkımda kötü yorumlar da yapacaklardır. Bunları sadece eksik yanlarımı tamamlamak için duymalı, asla motivasyonumu düşürmemeli, azimle yoluma devam etmeliyim.

Emir BAŞAĞALAR 9-B

ESKİMİŞ TREN

Hayatımızın geçiş şekli bir trene şaşılabileceği de recece benziyor aslında. Tren bizi yansıtarken raylar hayatımızın yıllarını temsil eder. Yol ayrımlarıysa hayatımızda yaptığımız seçimlerdir. Her seçim bizi farklı bir yola götürür. İyi ya da kötü seçimlerimizle illaki bir istasyona varırız.

İstasyonlar bizim hayatımızdaki mekânlardır. Okul, alışveriş merkezi, kurs, spor sahası gibi insanlarla tanışabileceğin bir yeri temsil eder. Binen yolcular senin hayatına dâhil olan insanlardır. Bazıları kısa sürede trenden iner, onlar senin hayatındaki arka plan karakterleridir. Belki yolda yürürken yanından geçen biridir, belki aynı okulda olup hiç konuşma-

dığın o öğrencidir. Kim bilir, belki binada yaşayan yaşlı teyzenin torunudur ya da sürekli markette karşılaştığın o çocuktur. Belki de asla hayatına bir katkısı ya da yararı olmayacak bir kişidir. Hayatında daha uzun kalanlar da vardır. Bunlar genelde aileni ya da çok yakın olduğun arkadaşlarını temsil eder. Seninle ellerinden geldiğince kalırlar. Hayat sadece iyi olaylarla kısıtlanmayacak kadar uzun ve dünya iyilikler içinde yaşamamıza izin vermeyecek kadar kötü insanlarla dolu. Kötü olaylar olmazsa olmaz. Peki, o yaşadığı acı dünyalara bedelmış gibi abartan, asla bir şeye benzetilemeyeceğini düşünen kişiler, küçücük şeyleri büyütenler, kendi hayatını eşsiz sananlar...

Hepsi için bir benzetme bulanabilir. Acıları ele alalım. Hasta olduğunuzda birçok işinizi yapmaktan aciz hale gelirsiniz. Bunu trenlerin makine bölümünde hasar çıkmasına benzetebiliriz ya da fiziksel bir yaralanmayı trenin paslanmasına benzetebiliriz. Karşımıza daha çok düşünmemiz gereken zorluklar da çıkabiliyor. Bunlar hayatımızı belirleyecek seçimler olacak belki de. Üzerinde durup çok uzun ve dikkatli bir şekilde düşünmemiz gerekebilir. Arada içinden çıkamayacak kadar büyük bir sorunun içine de girebiliriz. Daha önce yaşadıklarımızdan daha zorlarını, daha düşündürücülerini ve hatta kötü olanı seçmemiz olasılığında daha tehlikeli bile olabilecek zorluklarla karşılaşabiliriz.

Bu hayatta illaki kaşımıza tek olarak baş edemeyeceğimiz sorunlar çıkacaktır. Bir uçağı tek bir pilot tamamen kontrollü bir şekilde uçuramaz değil mi? En iyi pilotlar bile bazen yanlarında olacak, bazen de uzaktan ona komutlar verecek birine ihtiyaç duyar. Bizim görevimiz belki tanımadığımız yüzlerce insanı taşımak değil ama hepimiz tanıdığımız ve sevdiğimiz herkesin yükleri omuzlarımızdaymış gibi hissederiz. Sanki o kişiye yardım etmemek, edememek kalbinize katran dökülürmüş gibi hissettirir. Hem ağırlaştırır hem de karalaştırır. Aslında bu o kadar da kolaydır ki bazen en küçük söz bile kalbinizin en derinlerine işler. O orada kalır ve başka olaylarla beraber büyümeyi bekler. Umursamadığınız her şeyi bir gün getirir ve hepsini önünüze döker. Asla eksigi yoktur ama her zaman da fazlası vardır. Tüm onlar sizin hatanızı anlamanızı beklerken büyürler. Uzun zaman geçersiz onları fark edene kadar, bu da olayın unutulmasını ve affedilmesini zorlaştırır. Bu her hatanın bir iz bırakmasındandır.

Bir hikâye var "Çivi" adında. İnsanların kalbini çok kırıp bunu hiç umursamayan bir adamla ilgili. Elindeki tahtaya her kırdığı kişi için bir çivi çakıyor. Sonra da her gönlünü aldığı kişi için bir çiviyi çıkarıyor. Ama tüm çiviler çıktıktan sonra bile bir iz kalıyor tahtada. İnsanların kalplerinde kalan izler gibi. Daha uzun kalan çivi ardında daha büyük veya kapatılması daha zor olacak bir iz bırakıyor. Bundan dolayı, küçücük bir şey için insanların alınmadığını düşünmemeliyiz. O insanın içinde neler olduğunu bilemeyiz. İnsanları kırsak bile uzun süre boyunca umursamamazlık yapmamalıyız. Hayatın karşımıza getireceği zorlukları bu şekilde azaltabiliriz. Çünkü kırdığımız kişi ne kadar az olursa kötü günlerimizde yanımızda olacak kişi sayısı o kadar fazla olur. Sadece tek bir kişinin mücadeleye vermesi asla işe yaramaz. Zorlukların üzerinden gelirken sizin yanınızda olacaklar son model telefonunuz, binlerce lira verdiğiniz arabanız veya oyunlar gibi cansız eşyalar olmuyor. Bu tür durumlarda sizin yanınızda olan, düşünebilen, size gerçek sevgiyi hissettirebilen yakınlarınızdır.

Sevdiğiniz ve yakın olduğunuz insanların kıymetini bilin. Göz göre göre elinizden kayıp gitmesine izin vermeyin. Belki bir gün o senin, belki sen onun hayatında bir dönüm

noktası yaratacaksın. Hayatta hiçbir şey göründüğü gibi olmayabilir. Hayatın bir anda tersine dönebilir. Sevdiğin kişiler yanında oldukça bunların hiçbiri sana büyük ölçüde bir zarar veremez.

Melis Nur MUTLU 9-A

HEDEFLERİNİZ İÇİN SAVAŞIN

Herkesin hedefleri olmalıdır hayatta. Gerçekleştirmek istediği, peşinden koşacağı... Hedeflerimiz geleceğimizi belirler. Hedeflerimiz bizim ona ulaşmayı sağlayacak gayret ve azim duygularımızı harekete geçirir.

Hedeflerimiz için savaşmamız, onlar için mücadeleye etmemiz gerekmektedir. Önümüze bu süre içinde çıkacak engellerin haddi hesabı olmayacak belki. Koşarken birden yürümeye sonra emeklemeye başlayacağız ama bu geri çekilmek için bir sebep olmayacak. Çünkü bu düşüşler aslında bizi güçlendirecek unsurlar olacak. Zayıf noktalarımızı görüp üzerine gideceğiz. İşte o zaman tekrar koşmaya başlayacağız. Zayıf noktalarımızın bizi artık yenmesine izin vermeyeceğiz. Benim bu hayatta her zaman tek bir hedefim vardı: Basketbol. Sevdiğim, icra etmekten hoşlandığım bir meslekten para kazanmak istiyordum. Hâlâ bunun için elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyorum. Bazen düşünüyorum ama bir o kadar da güçlenmemi sağlıyor bu benim. Çabalıyorum, savaşıyorum, mücadele ediyorum çünkü benim yerimde olmak isteyen birçok kişi var. Beni yerimden etmek için elinden geleni yapan insanlar... Ben onlara güçlendiğimi gösterdikçe onlar yavaş yavaş vazgeçiyor ve kayboluyorlar.

Uzun lafın kısası hedefleriniz için elinizden geleni ardınıza koymayın. Hedefleriniz için savaşın ve ne pahasına olursa olsun onları gerçekleştirin.

Işık DEMİRBACAK HZ-A

HAYAT BİR MARATON

Hayat doğduğumuz andan itibaren öyle çabuk geçer ki bir maratonun içerisinde buluruz kendimizi. Bu maratonda her bir bireyin değişik ve farklı konularda hedefleri vardır. Kimi insan tüm zorluklara rağmen bu hedeflerini gerçekleştirebilir kimisi ise pes eder.

Benimde hayalini kurduğum ve gerçekleştirmek istediğim hayallerim var. Elbette çeşitli zorluklarla karşılaşacağımı biliyorum ama bu zorlukları çalışarak ve çaba göstererek yeneceğimin farkındayım. En büyük hayalim iyi bir moda tasarımcısı olmak. Bunun için çizim dersleri almam gerektiğini biliyorum. Kendimi moda sektöründe kanıtlayabilmek için büyük bir yarışa gireceğimin farkındayım. Bu yüzden alacağım çizim dersinden gideceğim üniversiteye kadar titizlik göstermem gerekmekte. Hayat bir maratondan ibarettir. Tıpkı bir koşucunun gireceği koşu yarışına aylarca, hiç yılmadan hazırlanması gibi...

Pelin ÖZBEK HZ-A

HAYATTAKİ HEDEFLERİMİZ

Hayatta her çocuğun bir hedefi ve bu hedefi gerçekleştirmek için yenmesi gereken birtakım zorluklar vardır. Size bunlardan kısaca bahsetmek isterim. Kimisi doktor, kimisi mimar, kimisi ise öğretmen olmak ister. Ama bizim için gereken ön önemli şey eğitim almaktır. Hayatımızın neredeyse yarısı okulda geçiyor. Bunu düşünerek hedefe ulaşmak için bol bol çalışmalıyız, asla pes etmemeliyiz. Pes edersek hedefimize ulaşamayız. Kendimize bir hedef koymalı, azimli olmalı ve "Ben bunu başaracağım" demeliyiz. Daima hayata pozitif bakmalı ve hedeflerimizi gerçekleştireceğimize inanmalıyız.

En azından bir çocuk, bir öğrenci gözüyle baktığımda iyi bir okul kazanıp hedefimize mutlu bir şekilde ulaşmamız gerektiğine inanıyorum. Siz de inanın ve zaferi elde edene kadar çabalayın.

*Artun KUBİLAY
Sancaktepe 5-C*

Çeşitli konulardaki düşünceleri kısa ve kesin bir biçimde anlatan, kim tarafından söylendiği belli olan özlü sözlere aforizma denir. Aforizma denildiğinde dünya edebiyatında akla gelen pek çok ünlü isim vardır: Franz Kafka, Oscar Wilde, Arthur Schopenhauer vb. Öğrencilerimizden aforizma yazmalarını istedik. İşte onların kaleminden dökülenler...

“Hayallerinin altında yaşama, tam tersi onların üstüne çık.”
Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

“Kabuslarda yaşayan birine rüyaların içindekileri anlatamazsın.”
Ecem BALÇIK 9-B

“Yalan söyleyen insan kendini ve ruhunu kandırır.”
Eylül BUKSUR 5-E

“Duygularımız, yaşamı öğrenme notlarımızdır.”
Özgür Toprak ŞAHİN 11-A

“Bir kitabın ve bir kalemin varsa hayatta hiçbir eksiğin yoktur.”
Ekin YILDIZAY
Sancaktepe 6-A

“İnsan bilmediğinden korkar ama ondan korkması için önce onun ne olduğunu bilmesi gerekir.”
Özgür Toprak ŞAHİN 11-A

“Kötü bir şeyi yıkmadan iyi bir şey yaratamazsın.”
Ece ERDOĞMUŞ 9-A

“Hedeflerine ulaşamadıysan yeteri kadar gözyaşı dökmemişsin demektir.”
Doğukan Ekrem UZUN 9-C

“Bütün güzel duyguları tüketmiş insan en yoksul insandır.”
Ece ERDOĞMUŞ 9-A

“Güven duyuyorsan güvenilir olursun.”
Özgür Toprak ŞAHİN 11-A

“Gerçek mutluluk daha fazlasını istemek değil, elindekilerle yetinmektir.”
Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

“Bilgisiz kişi anlamadığı her şeyi inkâr eder.”
Ekin YILDIZAY
Sancaktepe 6-A

“Daima dürüst olan daima mutlu olur.”
Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

“Hayat bir kelebeğe benzer, anlıktır.”
Beril GÖKBERK 9-A

“Gün kısa, hayat gibi..”
Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

“Kitap içimizdeki çocuğu orta-
ya çıkaran bir araçtır.”
Eylül BUKSUR 5-E

Yükseklerde kartallar da vardır, yılanlar da.
Kartallar süzülerek, yılanlar sürünerek çıkar.
Önemli olan nereye çıktığın değil, nasıl
çıktığındır.
Aslı DOĞU 8-B

“Anlatmaktan çok anlamaya çabala.”
Özgür Toprak ŞAHİN 11-A

“İnsanların iyi yönlerine
odaklanmalı ancak kötü yön-
lerini de unutmamalıyız.”
Özgür Toprak ŞAHİN 11-A

Yalan söylemek, emniyet şeridini
kullanmaya benzer. Bu, doğru değildir
ama çok kullanılır.
Yiğit ODAKIR 8-B

“İnsanlar ne dediklerini gerçekten
bilseler çoğu zaman susarlardı.”
Ekin YILDIZAY
Sancaktepe 6-A

Cehaletten doğan barış, fazla bilgiden
çıkan savaştan iyidir.
Elif Eylül KURT 8-B

Her yolun sonu aydınlık olsaydı
umut diye bir şey olmazdı.
Ege AYDIN 8-B

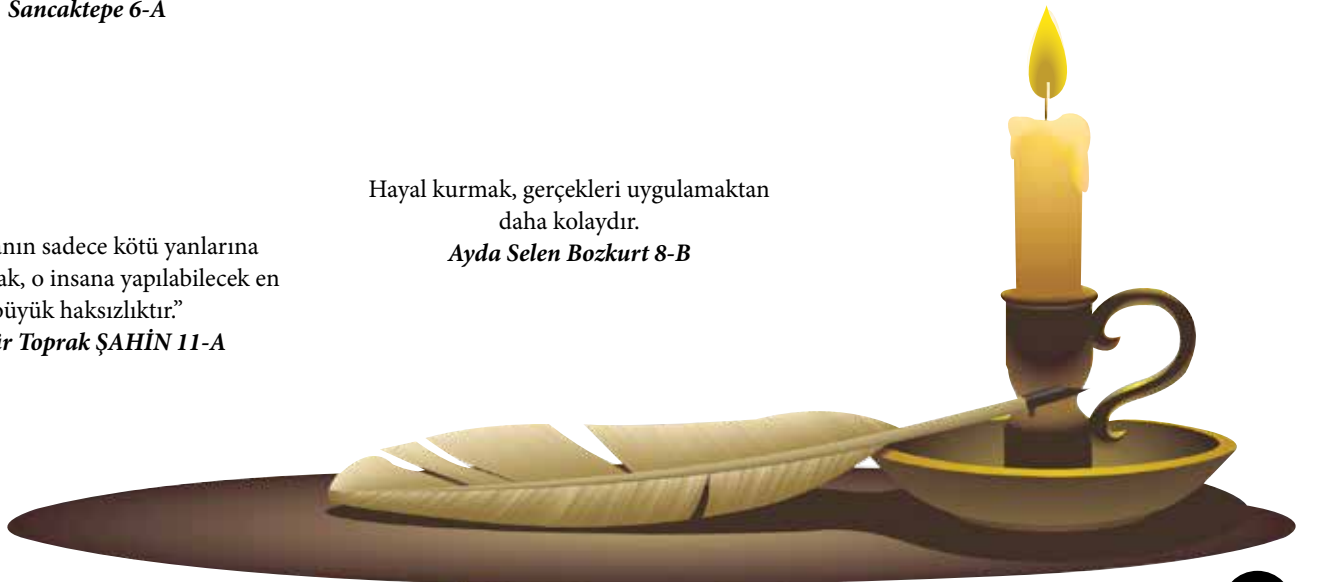
“Dünya niye böyle biliyor musunuz?
Kötü insanların varlığından değil, iyi
insanların sessiz kalmasından.”
Ekin YILDIZAY
Sancaktepe 6-A

Hayaller bizi kovalar durur. Önemli olan,
bizim onları ne kadar kovaladığımızdır.
Berfin KARABEY 8-B

Yalan söylemek, kara delik gibidir. Bir kere
başlarsanız, ne kadar uzaklaşmaya çalışsanız
o kadar içeri çekilirsiniz.
Nazlı ODABAŞI 8-B

“Bir insanın sadece kötü yanlarına
odaklanmak, o insana yapılabilecek en
büyük haksızlıktır.”
Özgür Toprak ŞAHİN 11-A

Hayal kurmak, gerçekleri uygulamaktan
daha kolaydır.
Ayda Selen Bozkurt 8-B

“Kentın ışıkları, sokakları, kalabalık caddeler, insanlar, kalabalık bir şehirde yaşamak; sokakların ve yapıların size hissettirdikleri...”

Öğrencilerimize yaşam alanlarını seçmelerini ve hayallerinde nasıl bir şehirde yaşamak istediklerini sorduk. Siz olsaydınız büyük bir metropolde mi yoksa doğa ile iç içe bir şehirde mi yaşamak isterdiniz?

HAYALİMDEKİ ŞEHİR

Ben bir metropolde dünyaya geldim. Metropol-ler, insanlara geniş imkânlar sunsa da kalabalık sokakları, gürültülü trafiği ve güç yaşam koşulları ile insanları yalnızlaştırıyor. Doğrusunu isterseniz ben; geniş parkları, kocaman ağaçları ve tertemiz havasıyla modern bir şehirde yaşamak isterim. Teknolojinin bütün imkânlarının insan için kullanıldığı bu akıllı şehrin özenle tasarlanmış sokakları, caddeleri olmalı. Bahçeli, çok yüksek olmayan evler, sıcak komşuluk ilişkileri ve tertemiz havasıyla insana yaşama sevinci vermeli. Üstelik öyle bir şehir ki bu; zengin fakir ayrımı, sen ben kavgası olmamalı. Herkes eşit imkânlarda mutlu yaşamalı. Unutmamalı ki biz doğanın sadece bir parçasıyız. Doğadan uzaklaştıkça yalnızlaşıyoruz ve yalnızlaştıkça eksiliyoruz. Bu yalnızlıktan kurtulmanın ve hayatı daha keyifli hale getirmenin yolu yaşadığımız şehirleri planlı, doğayla dost, ağaçlarına gözümüz gibi baktığımız bir yer haline getirmekten geçiyor. Bir gün hepimizin böyle şehirlerde yaşamasını diliyorum.

*Eralp ŞİMŞEK
Sancaftepe 7-A*

HAYATIN TEMELİ

Her insanın önünde seçmesi gereken iki hayat vardır. Bunlar köy hayatı ve şehir hayatı olarak ikiye ayrılır. Her insana göre farklılık gösteren bu karar aslında çok önemlidir. Çünkü bu karar hayatın temelini oluşturur. Köy hayatını seçen insanlar yeşillik içinde tertemiz bir havayla cana yakın komşularıyla bahçelerinde yetiştirdiği bitkileriyle kümeslerinde büyüttüğü hayvanlarıyla huzurlu sakin bir hayat yaşarlar. Herhangi bir yere yetişmek gibi bir dertleri olmadıkları için telaşa girmezler. Teknolojiden uzak oldukları için aralarındaki bağ daha kuvvetli ve samimi olur. Şehir hayatını seçenlerse yeşillikten çok metropoller içerisinde kirli bir hava ve komşuları ile aralarındaki ilişki nere-

deyse yok denilecek kadar az olarak gürültülü caddelerle içlerinden çıkılmayacak trafiklerle daha karmaşık bir o kadar da aksiyonlu bir hayat yaşarlar. Herkes işine, okuluna, randevusuna giderken zamanında yetişmek için telaşa girer çünkü o kadar aksiyonludur ki şehir hayatı hiç kimse karşısına ne çıkıp çıkmayacağını bilemez. Teknoloji hayatlarında eksik olmadığı için çoğu zaman hayatlarını kolaylaştırır, mesela bir ürünü mağazasına gidip almak yerine internet üzerinden alabilirler. Bana gelirsek ben şu anda bulunduğumuz çağdan dolayı şehir hayatını seçtim. Eğitim hayatını başarılı bir şekilde bitirir, kendim için en uygun olan mesleğe sahip olur, hayallerimi elimden geldiğince son noktasına kadar gerçekleştirir ve artık emekli olunca köy hayatına atılıp doğa içinde huzurlu sakin bir hayat yaşardım.

Eren ÖGETÜRK HZ-A

HUZURLU BİR YAŞAM

Yaşanılacak yer denildiğinde benim aklıma ormanın içinde denizin kenarında, ufacık tahta bir kulübede, kuş civıltılarıyla ve temiz havayı içime çekerek uyandığım güzel günler geliyor. Güne böyle başladığımı düşünüyorum da insan nasıl mutlu olmaz? Şehrin gürültüsünden ve egzoz dumanından uzakta, ormanın içinde huzurlu bir yaşam... Canımızı sıkan, bizi yoran ve üzen şeylerden uzaklaşıp hayvanlarla güzel vakit geçirebileceğin bir yerde sevdiğinle birlikte yaşamak... Oysa ben metropol bir şehirde yaşıyorum. Çok güzel yerleri olmasına rağmen hatta bu şehri sevmeme rağmen artık trafiği, kirli havası dayanılmayacak bir hal aldı. Durmadan bir yerlere yetişmeye çalışan insanların yaşadığı stres, kötü ruh halimiz bu şehri yaşanmayacak bir yer haline getirdi. Seni üzecek kimsenin olmadığı yerlere gitmek ve huzurlu bir hayat istiyorum.

Poyraz TUNCER 10-B

KÖY HAYATI

Öncelikle kendimden bahsedeyim: Ben kesinlikle kalabalıktan hoşlanmayan, kafa dinlemeyi ve sohbet etmeyi fazlasıyla seven, kalabalıktansa samimi insanları çok daha önemseyen ve aşırılığı sevmeyen bir kişiyim. Şöyle bir baktığımızda metropol denilen yer çok kalabalık, aşırı stresli ve insanı yıpratıcı bir çevreden oluşuyor. Metropolde genellikle yoğun iş temposu, okul hayatı ve çok farklı insan var. Bu sebeple metropol denilen yerden hoşlanmıyorum. Ama şu yönden de bakmak gerekirse sağladığı birçok kolaylık da var. Ulaşım, eğitim, sağlık ve sosyal imkânlar... Metropolde büyük büyük hastaneler var ama doğa ile iç içe yerlerde genelde sağlık ocakları vardır. Bunun sebebi bence metropollerin gelişmişliği değil de hastalığın metropollerde olmasıdır. Şimdi gelelim benim neden doğal hayatı tercih ettiğime. Doğal hayat; birinci olarak insana maneviyat verir, ikinci olarak da sağlık kazandırır. Ben bunun deneyimini gerçek hayatta yaşadım. Bir gün memleketim olan Samsun'da bir yaz köyde yaşamaya karar verdim. Yani o ayrılmadığımız internet ve akıllı telefon olmadan koca bir yaz geçirmek. Çevremdekilere bunu söylediğimde çok da normal karşılamadılar. Şehir hayatına alışmış biri olarak köyde bir ay boyunca kalamayacağımı söylediler. Aslında hiç de haksız sayılmazlardı. Her yere arabayla gider olmuştum, dışarı çıkıp doğru dürüst yürüyüş bile yapamıyordum. Belki de bize bunu zorlayan metropol hayatıdır, diye düşündüm. Çünkü araç olunca da olmayınca da yaşamayacak bir

hale gelmişti bu şehir. Ben de o kadar sıkılmış-
tum ki bu davamda kararlıydım. Köye gittim ve
öncelikle köy hayatının vazgeçilmezi olan tarla
ektim. Patates, mısır, fasulye, nohut ektilim ve her
seferinde tarlaya yürüyerek gittim. Kendimi ora-
da hiç olmadığım kadar iyi hissettim. Temiz hava,
doğal hayat, kendi ellerimle dalından kopardığım
meyve ve sebzeleri yemek bana o kadar iyi gel-
mişti ki... Yaşadığım şehirdeyse hafta sonları
11'de kalkıp kahvaltı yapıp sonrasında akıllı tele-
fonumla saatlerce uğraşıyordum. Ama burada
sabah erkenden kuşların cıvıltılarıyla, tertemiz bir
gökyüzüne karşı uyanıp evin önündeki bahçeden
salatalık, domates, biber ve taze nane toplayıp köy
yumurtalarıyla mükemmel bir kahvaltı yaptıktan
sonra tarlaya gidip elimin emeği alınmış teri olan
mahsullerime bakıyordum. Köyde geçirdiğim bu
bir ay bana o kadar iyi gelmişti ki yaşadığım şeh-
rin karmaşasına dönmeyi hiç istememiştim.

Sefa Selçuk TANKAL 10-B

GÜZEL BİR TESADÜF

Korna, otobüs ve insan seslerini dinlerken an-
nemle oturmuş akşam yemeğimizi yiyorduk.
Ama işin kötü yanı, sokakta kimsesiz ve maddi
durumu iyi olmayan çocuklar aç karnınayken bi-
zim midelerimiz tıka basa doluydu. Daha sonra
annem "Su, kızım ne düşünüyorsun?" deyince
kendimi toparladım ve anneme minik bir te-
bessüm ettim. "Önemli bir şey değil annciğim,
sadece şurada duran kız çocuğu dikkatimi çekti."
dedim ve konuşmaya devam ettim. "Baksana an-
neciğim, biz burada tokluktan yemek yiyemez-
ken onlar yiyecek bir dilim ekmeğe muhtaçlar."
dedim. Annem, bu düşüncemin üstüne "Evet be-
nim duyarlı meleğim, bu büyük metropol şehirde
insanlar giderek duyarsızlaşıyor, kabalaşıyor ve
empati kurmadan kendilerini düşünüyorlar." de-
yip sofrayı toplamayı sürdürüyordu. Daha sonra
çöpü dökmek için dışarı çıktım ve hızla koşan
birini gördüm. Bana doğru geliyordu, tanıdık

gelmişti, yanıma geldiğinde koşan çocuğun kim
olduğunu anladım. Yemek yerken sokakta gör-
düğüm çocuktu. "Merhaba ben Su, yardımcı ola-
bileceğim bir konu var mı?" diye sordum. Gayet
sıcakkanlı bir tavırla bana merhaba, dedi ve ko-
nuşmasına devam etti. Teşekkür ederim, yardım-
cı olacağın bir konu yok, dedi. Sokaktaki insan-
ların davranışlarını gözlemlediğini söyledi. Daha
önce köyde yaşadığımı, birkaç hafta önce babası-
nın işlerinden dolayı buraya göç etmek zorunda
kaldıklarını anlattı. İstanbul gibi büyük metro-
polde yaşayan insanları yadırgadığını, yaşadığı
köyde herkesin iç içe olduğunu söyledi. İnsanlar
buradaki gibi birbirlerini itmiyor, aksine birbiri-
lerine selam veriyorlardı. Sokaklarda cep telefonları
kullanılarak yürünmezdi. Bisiklete binilirdi, pik-
nik yapılırdı, erkek kız denmez futbol oynanırdı.
Peki ya siz ne yapıyorsunuz bu koca şehirde, diye
sordu. Konuşmalarına kaptırmıştım kendimi. Ne
kadar da anlamlı konuşuyordu, konuşmasına da
yakışır bir soru sormuştum bana. Ama ben kalakal-
mıştım soruyu duyunca. Gerçekten ne yapıyor-
duk biz, düşündüm ve şöyle dedim: Ben de her
zaman bir kasabada yaşamak isterdim. Burada
ne bir dostum var ne de doyusya oyunlar oyna-
yabileceğim bir grubum. Bayağı konuşmuştuk.
Sohbeti ilerletmiştik ve adının da Ada olduğunu
öğrenmiştim. Sandığım gibi birisi değilmiş. Sade-
ce insanların yaptığı yanlışları ya da yapmaya ça-
lıştığı doğruları izlemek için oturuyormuş orada.
Yakınlarda da bir evleri ve iki ay sonra da doğacak
bir kardeşi varmış. Kardeşinin de kendi gibi güzel
bir çocukluk geçirmesini istediğini söyledi. "Peki
ya siz bir daha geri dönmeyecek misiniz köyünü-
ze?" diye sordum. "Bilmiyorum, babamın işleri-
ne bağlı. Ama umarım döneriz. Peki, sen nasıl bir
yerde yaşamak isterdin?" diye o da bana sordu.
Ben de ona sessiz sakin, arkadaşımın çok olduğu,
yazın ağacın altında kitap okurken uyuyakalaca-
ğım bir yer istediğimi söyledim. Aslında insanlar,
her zaman kendinde olmayı ister. Mesela İstan-
bul gibi büyük bir şehirde gürültüden ve trafikten
uzak bir yer isteriz. Ama kendimden biliyorum,
köyümde her zaman keşke İstanbul gibi canlı bir
yere gitsem diye düşünürdüm. Aslında ben, doğa
ile iç içe yaşamayı isterdim. Çoğu kişi de metro-
pol ve küçük şehirlerin ikisini de gezdiyse, doğa
ile iç içe olanı seçecektir. "Çok geç oldu, Su. Artık
ayrılmamız gerek. Umarım bir sabah kuş cıvıltıla-
rıyla uyanırsın." diyen Ada, yanımdan uzaklaştı.

İşık BAŞ 7-A

MİLANO

Ah! Milano şarkı söylemek gibi ve bitmek bilme-
yen bir haz.

Ruhunun modadan yana coşkulu ve sanatın
kokusu ile arınmış bir aktris özgünlüğüyle, tam
anlamıyla oyuncu bir şehir. Dar sokaklarının hep
aynı meydanlarda bulunduğu, kimi zaman kafa
dinlediğin kimi zamansa aşkla bütünleştiğin ro-
mantizme başkentlik eden bir şehir. Ne var ki şa-
şırılmamak lazım, mimarların yetişip yetiştirildiği,
sanatın moda ile hayat bulduğu bu şehirde çok iyi
bireyler yetişmesi dahi enteresan gelmiyor kişiye.
Köşe başında pizzayı sanata dönüştürmüş bir be-
yefendinin el sallaması sizi bir anda pizza koku-
suna farkında olmadan hayran bırakabilecek de-
recede etkilerse anlayın ki Milano'nun büyüüne
çoktan kapılmışsınızdır. El ele dolaşan, yakasının
ütüsü bozulmamış ve zarafeti kendisine etiket
olmuş kıyafeti ile âşık çiftlerin gülümsemesi içi-
nizi kimi zaman sıcak bir yemek gibi ısıtabilir.
Kanalların kenarlarında demirmiş ışıklı, ufak
tekneler ve bir karış uzaklıkta dört pencerele ev-
ler... Hepsi ihtişamlı bir katedralin altında birer
manzara deneyimi sunuyor sizlere. Milano'da ya-
şama sebepleri sıralandığında en başta gelecek bu
rüyalar hiçbirimize uzak değil. Şehrin koşuştur-
masından baymış, arabaların klakson seslerinden
uzaklaşmaya ihtiyacı olan her insanın sakinliğe
ve dinginliğe kavuşmak için loş ışıklı sokakların-
da yürüyüp müziğin tutkusuna kendini bıraktığı
bu şehirde yaşamak için heveslenmemek elde
değil. Metropol yaşamının sisli havasının, kat
üzerine katlar çıkmış beton yapıların verdiği
huzursuzluğun çok ötesinde mütevazı kafelerin
kimi zaman şirin bir butiğin ve özel geçecek her
günün ince detaylara boğulmadan şehrin hareke-
tiyle zevk bulup akışına bırakıp tat aldığınız bir
yaşam tarzı... Sonbaharda yaprakların toprakla
buluşmasına ön ayak olan yağmurun ardından
bıraktığı gökkuşağı kadar nefes aldırıcı kent. Mi-
lano ve Milano'nun ta kendisi.

Ah! Milano şarkı söylemek gibi ve bitmek bilme-
yen bir haz.

Aziz Aykan ERDEM 11-B

Anlarımız, sevinçlerimiz, üzüntülerimiz; ödevlerimiz, sorumluluklarımız, görevlerimiz... Hepsi belleğimizde. Hafızamız; insanlar, olaylar ve bazen de dilimize gereksiz yere dolanan şarkılarla dolup taşıyor. En yakınlarımız da bize ait her şeyi belleğine konuk ediyor: En sevdiğimiz renk, burcumuz, dostlarımızın adı... Peki ya bilmedikleri? Öğrencilerimizden, hafızalarına kendilerini anlatan bir mektup yazmalarını istedik. İşte onların hatırlamaya değer buldukları...

Sevgili Ben,
Akıllı ve sevinçli bir insansın ama bazen sinirli olabiliyor, sorunlu davranabiliyorsun. Öfkeni unutman zaman alıyor. Bu yüzden seni rahat ve sakın tutan ortamlarda olmayı seviyorsun.

Bazen düşüncelerin kimse tarafından anlaşılmıyor. Karşıdakini, dikkatini vererek dinlemek insanlara bazen zor gelebiliyor, kendini birinin yerine koymak da...

Hayatta herkesin özgür olmak istediğini, aynı zamanda da bir başkasının özgürlüğünü kısıtladığını göreceksin. Savaşıyor, öldürüyor, kalp kırıyorlar. Endişelenme, her zamanki halleri. Aslında düşüncelerimiz bulut gibi özgürce dolaşmalı. Bulut kadar da hafif olmalı, kimsenin canını yakmamalı. Bencil olmamalı.

Şu ana kadar yaşadığın her şeyi hatırlıyorum ama keşke hafızama fazla gelen anıları silebilsem. Neden hafızanın bir "sil" düğmesi olmaz ki... Bizi üzen şeyleri, kayıplarımızı, başarısızlıklarımızı silerek tertemiz yapabilirsek beynimiz keşke.

Bu önemli düşüncelerinin dışında hatırlaman gereken birkaç şey şöyle: Adın Pamir. İsminin anlamı "her şeye gücü yeten" demek. 15 Mart 2008'de bir cumartesi günü doğdun. Burcun ba-

lık, çok duygusal bir burç olduğu söyleniyor. En sevdiğin renk beyaz. En sevdiğin dostların ise Ata, Doruk, Sarp ve Pars.

Kısaca hayatını çok seviyorsun. Güne neşe içinde başlıyorsun, üzüntüler karşısında da gülümsemeye çalışıyorsun. Umarım hafızan gelecekte en güzel anıları biriktirir.

Pamir AKKAŞ 4-A

Sevgili Hafızam,
Sen Nilay'sın. Nilay Subaşı. Kendine, nasıl biri olduğunu unutmamak için bu mektubu yazıyorsun. Haydi şimdi vakit kaybetmeden sana seni anlatayım...

İlk olarak sen hem kültürlü hem gezmeyi seven bir kızsın. Anabilimlisin, beşinci sınıftasın. Devamlı Gülten Dayıoğlu okur, onun yazılarında seni mutlu eden bir şeyler bulursun. Unutmuşundur şimdi sen, "Mo'nun Gizemi" kitabını mutlaka oku. Sadece Gülten Dayıoğlu okumuyorsun elbette! Sana faydalı olan tüm kitapları okumaya hazırsın. Çünkü biliyorsun ki çok okumak demek, güzel yazmak ve güzel konuşmak demektir. Yani seni her yönden geliştirecek şey okumak, okumak, okumaktır.

Kendini çok fazla eleştirir, hatalarını kendi yüzüne vurursun. Nerede yanlış yaptığını devamlı sorarsın. Bazı tartışmalar yaşandığı zaman odana girip kapını kapatırsın. Her şeyi gözden geçirirsin ve söylediğin sözleri düşünürsün. Etrafa suç atmak yerine önce kendine bakarsın. Bakmalısın da. Fakat bazen kendine haksız yere yükleniyorsun.

Öğretmenlerin ise seni birçok yönden yetenekli buluyor. Örneğin çok güzel yan flüt çalıyorsun. Ayrıca sınavlarında da başarılısın. Kimi zaman notlarının düşüşe geçmesinden endişe etsen de bilirsin ki çalışmakla başarılamayacak şey yoktur. Elinden geleni yaparak rahatlamaya çalışırsın.

Paleontolojist olma hayalin var. Aslında hayallerin çok, bu kadarla sınırlı kalmaz. Çünkü her

şeyi merak ediyor ve öğrenmek istiyorsun. Dünyaya bilinmezliklerle dolu!

Etrafın arkadaşlarıyla sarılıdır: Azra Yılmaz, Duru Burcu Köse, İrem Tokat... Onlarla vakit geçirmeyi seviyorsun. Arkadaşlığın sadece vakit geçirmek olmadığını biliyor, yardımlaşmaya ve paylaşmaya da özen gösteriyorsun. Örneğin bir mutluluğu paylaşmak, bir üzüntüyü söylemek, sırrını açmak gibi. Sırrını açmak için bir insana öncelikle çok güvenmelisin, aklından çıkarma.

Hafızanı neden kaybettiğini bilmiyorum ama yapman gereken geçmiş ve eski hâlini hatırlamaya çalışmak olmasın bence. Sen sadece yaşadığın zamana bak ve geleceğini düşün. Geçmişe bakarak insan hep üzülür. Gelecek ise bir kuşun kanatlarındadır. Seni bekler.

Bu arada sakın unutma! Her zaman kendin olmayı, başkalarını taklit etmemeyi.

Nilay SUBAŞI 5-B

Sevgili Doğa Bölükbaş,
Bu mektupta sana kendinden bahsedeceğim. Bu mektupta sana kendinden bahsedeceğim. Sen 6 Mart 2006 tarihinde doğdun. Okulunu ve arkadaşlarını her zaman seven biri oldun. Daha çok koyu renkleri sever, koyu tonlarda giyinirsin. Kendine has ve çevren tarafından beğenilen bir tarzın vardır. Genel olarak derslerinde başarılı ve hırslıdır. Bazen hırslarına yenik düşersin ve aslında yapmaman gereken şeyler yaparsın. Yemek yemeyi çok seversin fakat sonra da kilo aldığın için üzülürsün. Kitap okumaya bayılırsın. Belki de bu yüzden kendini düzgün bir şekilde ifade edebiliyor ve derdini kolayca insanlara açıklayabiliyorsun. Arkadaş çevren çok geniştir ve arkadaşların seni çok severler. Seni deli dolu ve esprili bulurlar çünkü gerçekten de öylesindir. Her ne kadar güçlü gibi gözükmeye çalışsan bile duygusallığını herkes anlayabilir. Çünkü duygularını ele veren gözlerin var. Her zaman duygularını saklamak isteyen bir insan olmak istemişindir ama bunu başaramamış-

sındır. Gizemlerle dolu hatta çözülmez insanlar daima dikkatini çekmiştir. Onlardan hep ibret almışsındır. En büyük özelliğin de ne biliyor musun? Hiçbir zaman yıkılmadın! Vazgeçmek diye bir şey yok senin hayatında. Kimi zaman başaramadın, kimi zaman insanları kırmamak için yapmak istemediğin şeyleri yaptın, kimi zaman herkesle küstün, kimi zamanlarsa düşüncelerin yüzünden ötekileştirdin, dışlandın. Asla kendi bildiğinden şaşmadın. Sen asla kararlarından vazgeçmedin. Bazı insanlar seni sert zannederler. Ama sen sert olduğun için değil, onlar senin yumuşak tarafını hak etmediği için böyledir. Belli konularda çok sınırlı olabiliyorsun, bunlar senin hassas noktaların. Ve her kim olursa olsun, senin damarına basamaz.

Gözlerin kapalı bile olsa dürüstlüğün ve azmin yolundan şaşmazsın. Ama herkes öyle değil ve olmayacaktır da. Hayatında sevgi için ne kadar uğraşsan da her ortamda karşına sevmeyen insanlar çıkacaktır. Her ne kadar o kişilere ve onların davranışlarına saygı göstermek istemesen bile kişiliğinden taviz vermemek için onlara sevgi olmasa da saygı göstermek zorunda kalacaksın ve inan bana böyle olduğunda her şey daha kolay olacak. Çünkü sen onlara karşı saygılı olduğun sürece karşılığını göreceksin. Böylece iki taraf açısından da sorun yaşanmayacaktır. Seni üzmeğe çalışanlara inat yaşam sevincini bozma ve insan sevgini asla kaybetme.

Sen çok fazla yazı yazarsın. Yazıların esiri olursun âdeti! Kelimelerin ve düşüncelerin seni ele geçirmesine izin verirsin, kompozisyonlarını kaleme alırken. En büyük hayallerinden biri büyüdüğünde ünlü bir yazar olabilecektir. İnsanların hayalleri kadar özgür olduğunu unutmazsın ve yazılarını, hayallerini özgürce kullanarak yazarsın.

Neyi ne zaman ve nerede yapması gerektiğini bilen birisin. Tıpkı bir istiridye gibisin. Çevredekiler sürekli seni kabuğundan ayırmaya ve içindeki inciyi görmeye çalışırlar. Arkadaş grubuna dahil olmayı çok isterler. Sen de onlara cana yakın davranırsın ve bu, onları çok sevindirir. Sen de insanları mutlu etmeyi seversin. Bazen sıkılıp duygusuz ve sert olmak isteyebilirsin ama bunu yapma çünkü insanların sevdiği Doğa, o Doğa değil ve olmadı da.

Nadiren insanların sana yaptığı kötülükleri sen de onlara yapmak istersin. Ama sonra dersin ki: "Boş versene!" Umarım her zaman böyle söylersin. İntikam; acımasız, güçsüz ve hayatta belli

bir hedefi olmayan insanların kaçış biçimidir. Alttan almak, sabretmek ve affetmek ise daima mutlu olmayı hak eden insanların seçimidir. Kendine iyi bak yolcu!

Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

Sevgili Beynim, Hani unutursan diye söylüyorum: Ben Pakize ve Ali'nin oğlu, Cemroz'um. Aslında birleşik de kimlikte ayrı yazılmış.

Hakkımda unutmaman gereken şeyleri söylemeliyim: Öncelikle Galatasaraylıyım, senden asla çıkmaması gereken önemli şeylerden biri bu. Aslında çok da önemli biri değilim, spesifik şeylerim yok. Sadece arada komiklik yaparım, güler insanlar. Yani herkes sever beni; arkadaşlarım, öğretmenlerim... Sevilmeyecek gibi de değilim hani! Burada da sana egoist olduğumu anlatmaya çalışıyorum ama sen de üstüme gelme şimdi, her insanın içinde vardır bir egoistlik. Olması da gerekiyor zaten.

Annem ve babam ayrı, üzülüyorum merak etme ama arada bir hangisinin yanındaysam diğerini özlediğim oluyor. Notlarımız da iyi. Çok değil ama iyi.

Kişiliğimi anlatayım: Çok duygusalım, her şey için ağlarım. Yalnız kalmaktan çok korkarım. Annemle babamdan kalan bir travma herhalde, şu ana kadar hiç yalnız kalmadım ama kalırsam ne yaparım bilemiyorum. Sevdiğimi kim olursa olsun çok yüceltirim, hayatımın merkezine koyarım. Biraz da bu yüzden kaybediyoruz galiba. Hayatımda kötü bir şeye katlanamıyorum, ne varsa kötü giden -çok basit olsa bile- çok üzülüyorum. Annem de bu yüzden çok kızır bana. Tüm bu hassasiyetin gücümü kırmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. İnan bana, deniyorum.

Ha unutmadan! Bir de kardeşimi kaybetmişim. İkizim varmış biliyor musun? Hem de aynı yumurta. Yani senden bir tane daha yaşasaydı bu

mektuptan iki tane alabilirdin. Ama postacıyı yormaya gerek yok, sana bir tane yeter...

Cemroz YILDIRIM 9-B

Merhaba Piraye,

Sen çok şanslı, mutlu ve sakar birisin. Evet, biraz sakarsın ama yapacak bir şey yok. Mutlusun çünkü omzuna nasıl bir yük yüklenirse yüklen sin onu taşıyabilirsin. Yani sakar olduğun kadar da dayanıklısın. Üzüntüleri, hayata iyi tarafından bakarak yenebilirsin. En önemlisi, başına ne gelirse gelsin seni kollayan, seven ailen ve arkadaşların var. İşte bu da senin en büyük şansın! İnsanın başına ne gelirse gelsin sevenleri onu düşüğü delikten kurtarır ve her şey tekrar yoluna girer. İşte seni sevenler de böyle. Yanında lar ve yanında kalacaklar. Tek tarafı olmayacak tabii, sen de onların yanında olacaksın. Kısacası omzunu dayayabileceğin insanlar, kötü günde arkasını dönüp gitmeyen dostların var. Her ne kadar seni anlamadıklarını düşünsen de ailen seni çok seviyor. Tüm bu düşünceler, "sevgi" varken gelip geçici. Bu "sevgi" sana, fikir ayrılığına düşüğünüz tüm konuları unutturuyor. Fark ediyorsun ki hayatta sevgi her şeyi iyileştiriyor. Bunu okuduğun ve yazdığın şiirlerde de hissedebiliyorsun. Şiirlerle duyguları ifade etmek kolaylaşıyor. Keşke herkes şiir yazsa ve gizli duygularının farkına varsa... O iyi duygular ortaya çıkınca savaşlar biter ve kötüler, tüm kötülükleri için pişmanlık duyardı. Sonra savaşta kalmış tüm dünya çocuklarıyla oturup birer tane "teşekkür şiiri" yazardık. Kim bilir belki bir gün yazdığım şiirlerden biri savaşları durdurmaya yeter.

Ayrıca İrem'i hatırlıyor musun? İrem, senin en yakın arkadaşın. Zaman zaman kavga etseniz de birbirinize bağlısınız.

Eğer burada neden kötü şeyler yazmadığıma gelirsek... Hepsini senin istemediğin ve hak etmediğin şeyler. Eğer onlardan birini bile hatırlıyorsan hemen unutmaya çalış. Bunu yemek yiyerek yapabilirsin! Yemek, senin en sevdiğin spor.

Unutmadan söylemeliyim ki kendini seviyorsun. Hiçbir insan mükemmel değildir. Fakat sen eksiklerini gidermek için elinden geleni yapan bir kızsın. Diğer fikirleri de dinlediğin için kendini değiştirebiliyorsun. En çok da bu özelliğin için evet, sen kendini çok seviyorsun!

Piraye Naz KUDAK 5-B

Hemen olsun diyenlere... Asla olmaz diyenlere... Yapamam diyenlere... Öğrencilerimiz: "Emek verip sabret, mutlaka olacağını göreceksin." dediler ve hayatımızda nelerin değişebileceğini bizler için anlattılar.

ÖYKÜ İÇİNDE ÖYKÜ

Hayat bir yapboza benzer. Sabır da bu yapbozun parçalarından biridir. İstikrar da sabır ile birlikte kazanılabilecek önemli bir özellik olduğundan sabırlı bir insan aynı zamanda istikrarlı da olur. Çünkü sabırlı biri yapacağına inanarak bekler ve yapar.

Hayatta başarıya ulaşmak için bazı şeylerin bir araya gelmesi gerekir. Bunların en önemliden az önemliye doğru sıralanışı bence şöyledir: istikrar, sabır, kendine güvenme, çalışma ve inanmak. Ama bu kişiden kişiye değişir. Önemli olan yapman gerekeni yapman gerektiği zaman yapmaktır.

Ben dördüncü sınıftayken hikâye yazma yarışması yapılıyordu okulumda. Neredeyse herkes katılmıştı, ben hariç. Çünkü ben hayatımda ne kompozisyon ne de hikâye yazmıştım. Yine de şansımı deneyip bir hikâye yazmaya karar verdim. Bunun için ne yapmam gerektiği konusunda Türkçe öğretmenimden yardım almaya karar verdim. Öğretmenim, yazabilmem için okumam hatta çok okumam gerektiğini söyledi. Yarışmaya katılabilmem için sadece iki ayım vardı ve okumam gereken onca kitap. Mademki yarışmaya katılmaya karar vermişim, o kitapları okuyup bitirmeliydim. Tabii ki sadece okuyup bitirmemeliydim, yazı nasıl yazılır diye örnek alınacak yerleri de tespit etmeliydim. Günlerce gecelerce okudum, okudum... Notlar aldım. Tüm bunları yaparken bir de baktım ki tam yedi hafta geçmiş ve benim yarışmaya katılamam için sadece bir haftam kalmış. Masanın başına geçtiğimde ne yazacağım, nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzunca bir süre elimde kalemimle öyle bekledim. Önümdeki

bembeyaz kâğıt "Haydi, artık yazmaya başla!" der gibi bakıyordu bana. Saatler geçmiş, tek kelime yazamamıştım. Ta ki kafamı pencereme çevirip de kiraz ağacının üstünde yumurtalarını kırıp dışarıya çıkmaya çalışan kuşları görünceye kadar. Bir anda zihnimde bir hikâye belirdi ve yazmaya başladım. Kendime inanamadım. Kelimeler, sanki nerede duracaklarını bilircesine yana yana geliyorlardı ve cümleleri oluşturuyorlardı. Ne olduğunu ben de anlamadım. Aslında düşününce anlaşılamayacak bir şey yoktu. Bir anda oluşmuş gibi görünen hikâyenin temelinde okuduğum kitapların rehberliği vardı. Çevreme nasıl bakmam gerektiğini öğretmişlerdi. Sadece bakmayı değil, görmeyi de öğretmişlerdi. Yoksa bir kuşun yumurtadan çıkışını asla fark edemezdim.

Yarışmaya katıldım ve sonucun açıklanmasını büyük bir heyecanla bekledim. Sonucu sevgili öğretmenim haber verdi, birinci olmuşum. Bu başarı kendime olan güvenimi de yerine getirdi. Ve anladım ki emekle oluşturulmaya çalışılan bir yapbozda "sabır" parçası asla eksik olamaz.

Eray Fuat TEKİN 5-B

İMKÂNSIZ DEĞİL

Basketbola başlayacaktım ve çok heyecanlıydım. Heyecanlı ve istekliydim ama topu sektiremiyordum bile. Uzun bir zaman alsa da topu sektirmeyi başlamıştım ama bu sefer de topun kontrolünü yapamıyordum. Seken top yüzüme çarpıyordu. Sürekli bir engel çıkıyor ve ben bir türlü istediğim düzeye gelemiyordum. Gelemeyecekmişim gibi hissetmeye başladığımda içimdeki ses "Pes etme!" diyordu. Top sektirmeyi, sektirdiğim topa hakim olmayı öğrenme derken tam bir yıl geçti. Bir yıl sonra topla nasıl hareket edeceğimi öğrenmişim. Artık takım- la antrenmanlara katılmaya başlayabilirdim. Antrenmanlara önce oyunlarla başladık. İlk oyunda üçüncü oldum ve çok üzülüm. Bu üzücü deneyimden sonra okuldan arta kalan tüm zamanlarda bir sonraki oyun için çalıştım. Çok çalıştım, iyi bir basketbolcu olmak istiyordum çünkü. O gün gelip çatmıştı. Kalbimi ağ-

zımda hissedecek kadar heyecanlıydım. Sonra kendi kendime "Haydi Özgür, başarabilirsin!" dedim. Oyun başladı, sıra bana geliyordu. Rekor Kaan'a aitti, kırk beş saniyede on üç basket atmıştı. Onu geçmeyi çok istiyordum ama heyecanım da bana izin vermeyecek gibiydi. Atış sırası bana gelmişti, heyecandan ellerim titriyordu. Ellerim titreyerek attığım ilk atışın sayı olduğunu görünce çok rahatlamıştım. Sonraki atışlarımda daha da rahattım. On yedi basketle birinci oldum, madalya aldım. Yaptığım o kadar antrenmanın karşılığını almıştım.

Özgür ÖZER 5-C

YEMEK TARİFİ

Dünyadaki bütün insanlar, başarılı olmak ister. En tembel insan bile başarılı olmak ister. Ve bir insan başarının tadına bir kez varırsa onu sürekli tatmak ister. Bunun için sadece çalışmak yetmez. Başarılı olma süreci yemek yapmak gibidir. İçinde birçok şey bulunduran bir yemek... Bu şeyler gerektiği gibi kullanılırsa ortaya muazzam bir yemek çıkar. Bu başarı yemeğinin tarifi ise şudur: çokça emek vermek ve sabır göstermek çok az da şans. Bunları bir güzel karıştırırsak ve zamanın kısık ateşinde pişirirsek hayatta hedef olarak belirlediğimiz noktaya neden ulaşmayalım ki?

Bora TÜRKKORKMAZ 5-A

KENDİM İÇİN

Senelerce okul hayatımda başarıyı yakalayabilmek için çabaladım. Kendi kararlarımı verebilecek, sorumluluk alabilecek olgunluğa eriştiğimde kendime olan güvenim iyice arttı. Bir şeyleri kendi çabamla başardığımı gördükçe de hep daha fazlasını yapabileceğime inandım. Öncelikle kendime hedefler koydum ve bunlara ulaşabilmek için neler yapabilirim diye bir planlama yaptım. Omuzumda gelecek kurma sorumluluğunu bir yetişkin gibi taşıyordum. Fakat zamanla omuzlarıma yüklediğim sorumluluklar beni zorlayacak kadar arttı. Arkadaşlarımdan, hatta ailemden bile

uzaklaşmaya başladım. Ailemle ve arkadaşlarımla, yaptığım minik programları tamamen kaldırmak zorunda kaldım. Aileme, arkadaşlarıma en önemlisi de kendime ayırdığım zaman azaldıkça kendimi kötü hissetmeye başladım. Bu yoğun tempoda hissettiklerimin normal, aynı zamanda geçici olduğunu düşünüyordum. Çünkü hep en iyisini istedim. En iyisini isteyen bana, doğal olarak her geçen gün yeni bir sorumluluk istemesem de yüklendi ve bana dair beklentiler arttı. Zor ve yorucu bir durumdu ama ben olaya kendimi ispatlamak için hayatın bana verdiği şans olarak baktım. Ara ara mutsuzluğa da kapılıyordum. Çünkü yaşım gereğince hissetmeye başladığım yeni duyguların ve sorumlulukların tadını alamadan üzerine yenisi geliyordu. Ergenlik çağındaki her genç gibi ailemin, çevremın yani kimsenin beni anlamadığını düşünüyordum. Hayatın birçok cephesinde savaşıyor kurşun asker gibi hissediyordum kendimi. Yeni yeni oluşmaya başlamış benliğimi, isteklerimi aileme kabul ettirme savaşını verirken bir yandan da geleceğimi kurmak için sorularla, test kitaplarıyla örlümüş cephede başarılı olmaya çalışıyordum. Tüm bunları “kendim” kalarak yapmaya çalışıyordum. Ben ne kadar kendim olmaya çalışsam da beni bambaşka biri olmaya itiyorlardı. Olmadığım birine dönüşmeye çalışıp rol yapmak, bana kendim gibi hissettirmiyordu. Bu nedenle hareketlerim, davranışlarım değişmeye başlamıştı. Ama bu savaşı kolay kolay bırakmaya niyetim yoktu. Kendimi hem iyi hissetmek hem de çevremdekilere çok iyi ifade etmek için sadece hedefime kitlendim. Sağır kurbağa misali kimsenin ne dediğiyle, ne düşündüğüyle ilgilenmedim. Günlerce, haftalarca, aylarca çalıştım; çabaladım. Hayatım için yön belirleyici niteliğe sahip olan her etabı kararlılıkla aştım. Ancak böyle hareket edersem başarıyı yakalayabileceğimi biliyordum. Öyle de oldu. Emek verdiğim sınavdan güzel bir sonuç olarak çıktım. Sadece kendim için ve kendim olarak yaptığım için mutlu ve gururluydum.

Sıla YEDİKARDEŞ 8-D

KOCA AĞIZLI

Okul dönüşü acıktığım için bir restorana girmiştim. Tavuk siparişi verdim, ben siparişimi beklerken simsiyah bir köpek gördüm. Mekanın sahibi hiç acımadan köpeği kovuyordu. Bunu yaparken de köpeğin canının acıyacağını

bile düşünmeden ayakkabısının sivri burnuyla karnına doğru bastırıyor, ittiriyordu. Adamın yanına hemen gittim ve onu durdurdum. Köpeği yanına aldım. Yaşlıydı ve muhtemelen de açtı. Bu sırada verdiğim sipariş masaya gelmişti. Tabağım masaya konar konmaz tavuk parçalarından birini kaptı ve gitti zavallı köpek. Bir sonraki gün de aynı restorana gittim, gözlerim köpeği ararken iki parça tavuk bir parça da biftik siparişimi verdim. Ben yemeğimin gelmesini beklerken hâlâ göremediğim köpek için endişeleniyordum. Ona zarar verdiklerini düşünmeye başlamıştım. O esnada yemeğim masaya kondu ve kocaman, simsiyah gövdesiyle masama usul usul yaklaştığını fark ettim. Onun için hazırladığım tavuk parçalarını ona verdim. Neredeyse nefes almadan tek hamlede kocaman tavuk parçalarını yuttu ve yine acelesi varmışçasına hızla uzaklaştı yanımdan. Bu durum günlerce hatta haftalarca sürdü. Harçlığımın büyük bir kısmını buraya harcamaya başlamıştım ama bu durumdan şikâyetçi değildim. Çünkü doymanın sadece boğazımdan geçen yemeklerle olmadığını, onun gözlerindeki mutluluğu gördüğüm ilk gün öğrenmiştim.

Bir gün restorandan dönerken bir miktar para çekme için ATM'ye uğradım. Tam paramı çekmiş, cüzdanıma yerleştirmiştim ki cüzdanım arkamdan adeta rüzgârla yarışır hızında gelen deri ceketli kişi tarafından elimden çekilip alındı. Daha ne olduğunu bile anlayamadan ellerimin boş kaldığını fark ettim. Bir an olayın şokuyla duraksasam da kendime gelmemle birlikte cüzdanımı çalanın peşinden koşmaya başladım. Aramızdaki mesafe kapanacak gibi değildi ve ben artık yakalayamayacağımı anladığımda vazgeçtim. Nefes nefese bir halde durdum. Hâlâ görebileceğim mesafede olan o deri ceketlinin üstüne nereden çıktığını anlayamadığım restorandaki köpeğin atladığını gördüm. Kocaman ağzındaki sipsivri dişleriyle cüzdanımı o adamın elinden tek hamlede çekip aldı ve koşarak bana geldi. Ağzında cüzdanımla yanına geldiğinde bakışları artık ayrılmamamız gerektiğini anlattı bana. O günde sonra birlikte yaşamaya başladık.

Öğrendim ki emek, bazen hiçbir karşılık beklemeden sadece içimizden geldiği için verilir. Siz karşılık beklemezken hayat size hiç ummadığınız anda emeğinizin karşılığını verebilir.

Ada ADAKÖY 7-C

LİMON AĞACI

10 yaşımdayken bir limon ağacı almıştım ve bakımını da çok güzel yapıyordum. Her sabah erkenden kalkıp limon ağacının suyunu veriyor, daha iyi ışık alabilsin diye perdeleri sonuna kadar açıyordum. Limon ağacının yeri çok güzeldi, bakımı da düzenli yapıyordum. Ama beş ay geçmesine rağmen hiç büyümüyordu. Bu duruma üzülüyordum çünkü ben elimden geleni hatta daha fazlasını yapıyordum. Yine de ağacım hiç büyümüyordu. Ağacımdan vazgeçmedim, bakımını aynı özenle yapmaya devam ettim. Aradan tam 1 yıl geçti ve ağacımda hâlâ hiçbir değişiklik yoktu. Sonra bir sabah baktım ki filiz vermeye başlamış. O an dünyalar benim oldu sandım. Filiz vermeye başladı da hemen o filizin büyüyüp kocaman bir ağaç olduğunu ve limon verdiğini mi zannediyorsunuz? Öyle olmadı. 1 sene sonunda filizlenmeye başlayan ağacım, filizlenmenin üstünden bir yıl daha geçmesine rağmen yerinde

sayıyordu. Sanki ağaç benimle “büyümeceğim” diye inatlaşıyordu. Benim de sabırla harmanlanmış bir inadım vardı. O çok sevdiğim limon ağacının meyve verdiğini göreceğime inanıyordum. Bu inançlı dönemin üstünden 2 yıl geçti. Ben 12 yaşımdaydım artık. Ağaçta hiçbir değişim olmadığını gören annem onu evimizde daha fazla tutmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Buna benim gönlüm razı olmadı ve onunla ilgilenmeye devam ettim. Emeğimin ve sabrımın karşılığını dört yıl sonra almaya başladım. Limon ağacım büyümeye başlamıştı hatta limon bile vermişti. Bir, iki, üç... derken tam on tane limon, ağacımı süslemişti. Olgunlaşan ilk limonu yaptığım yemekte kullandım. Sanırım ilk limonu görmenin verdiği mutluluğu ve ağzımda bıraktığı tadı hiç unutamayacağım.

Ege ELGİN 7-C

Japon Prof. Dr. Masaru Emoto'nun su kristalleri üzerine yaptığı bir deney sonucunda suya pozitif söylemlerde bulunulduğunda ortaya çıkan kristal şekilleri ile negatif söylemlerde bulunulduğunda ortaya çıkan kristal şekillerinin farklı olduğu görülmüştür. Bu deneyden yola çıkarak öğrencilerimizden ellerine bir bardak su almalarını ve içlerinden neler geçiyorsa bardağa söylemelerini istedik. Bir seçenekleri daha vardı; duygularını, düşüncelerini ifade etmek için bardaktaki suya şarkı dinletmek. Bunlardan herhangi birini yaptıktan sonra öğrencilerimizden şu soruya cevap vermelerini istedik: "Elinizdeki suyun kristalleri nasıl şekillenir sizce?" İşte öğrencilerimizden gelen cevaplar...

SU GİBİ

Bugün dertleştim biraz. Suya anlattım dertlerimi, enerjimi aktardım. Bugün beni düşünmeye iten ama bir yandan da kendimi mutlu hissettiğim günlerden biri. Sebebi yok, sadece mutluyum.

Yazıyı yazarken arkadan duygusal bir müzik çalıyor. Suya bakarken düşünüyorum, müzik beni daha çok düşünmeye itiyor. Daha az önce iki kişiden iki farklı mesaj geldi. Su bardağımı karşıma aldım, başladım mesajları okumaya. Aslında gelen mesajlar oldukça hoş görünüyordu ama olumsuz karşılamam gereken şeyler barındırıyordu derinlerinde.

Nasıl yapacaktım, nasıl tepkiler vermeliydim, bilmiyordum. Ben her suya anlatışında su da benim gibi hüznleniyor, her gülüşümde o da benim gibi oluyordu. Bir tebessüm hissettiriyordu; dalgalanışında, taneciklerinde.

Bir "dış göz" olarak bakıyorum da saçma geliyor. Bir bardak sudur sonuçta. Ne ağzı var ne de dili. Gerçekten konuşurken benim enerjimi hissedip taneciklerinde benim gibi düşündüğünü hissettiğim bir bardak su.

Bazen bazı şeyleri kalp ile görmek gerekir, derler ya; çabalıyorum, görüyorum.

En güzel duygularımı anlattım ona; en özel, en sadık, en merhametli... Yalnızlığımı gider-

di kısa bir süre de olsa. Ağladı benimle, titredi damla damla; hissettim. Sonra masum bir hâl aldı, gözlerim doldu. Anladım ki beni gerçekten dinleyen bir şey vardı karşımda.

Ecem SORUCU 9-C

SAHNENİN ARKASINDAKİLER

Hafta içi güzel bir gün... Sonunda heyecanlı bir şekilde okuldan çıktım. Bugün tiyatro seçmeleri vardı. Bir buçuk yıldır gittiğim tiyatrodaki sahnelenecek oyunda büyük ihtimalle başrolü kapacaktım.

Metroyla Kadıköy'e geldim. İlk önce birkaç şey atıştırdım daha sonra arkadaşlarımla buluşup tiyatroya gittim. Emre Hoca bizi kapıda bekliyordu. Selamlaşp içeriye girdik.

Yaklaşık yarım saat sonra salon dolmuştu. Herkesin elinde oyun senaryosu vardı. Heyecanla Emre Hoca'nın rolleri açıklamasını bekliyorduk. İlk önce küçük rollerden başladı isimleri okumaya. Kimileri perde arkasında değil de sahnede olacağı için seviniyordu, kimileri ise rolleri önemsiz diye üzülüyordu. Sıra başrolü açıklamaya gelmişti. Heyecandan ölmek üzereydim. Ve Emre Hoca benim adımla söyledi. Çılgık atarak sahneye koşmaya

başladım. Diğerleri ise benim bu tavrımı gülererek izliyordu. Ben sakinleştikten sonra sıra oyunu konuşmaya geldi.

Oyunumuz dört ay sonraydı. Hemen hazırlıklara başladık. Herkes rollerine odaklanmış durumdaydı. Ben ise bulabildiğim her sakin köşede senaryoyu ezberliyordum.

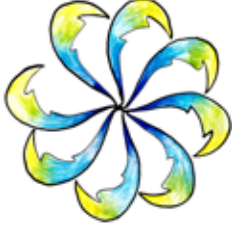
Oyuna iki ay kala Emre Hoca hepimizi salonda topladı. Ekibe yeni bir kız katılmıştı. Emre Hoca yeni gelen kıza, iki gün sonra hangi rolü verdiğini açıklayacaktı. İki gün sonra biz kafede kahve içerken kız koşarak yanımıza geldi ve başrol oluğunu söyledi. Herkes sessizliğe gömüldü. Hepsini bana bakıyordu. Hızlıca yerimden kalkıp hocanın yanına gittim. Bana kızın iyi oynadığını ve kararının bu olduğunu söyledi. Bende ona bağırarak tiyatrodan çıktım.

Eve geldim hemen. Koşarak odama çıktım. Sinirle odayı dağıtmaya başladım. Sonra sakinleşmek için mutfığa inip bir bardak su içtim ve bardakta kalan suya bağırmaya başladım. Sanki bu su, rolümü çalan kız gibiydi. Daha sonra su giderek kızgın bir hal almaya başladı. Üzerinde garip şekiller fark ettim. Kıza olan kızgınlığım azalmıştı ve sudaki hareketlenme benim sakinleşmem ile durağan bir hal alıyordu. Başlarda korksam da sevmeye başlamıştım bu durumu. Tüm sinirimi sudan çıkarttım. Aldığı şekil inanılmazdı.

Sudan mıdır bilmem ama birkaç gün sonra kız eski yuvasına geri döndü. Tehlike benim için çoktan uzaklaşmıştı.

Günler geçti. Oyunumuzu başarıyla çıkarttık. Aldığım tepkiler çok güzeldi. Düşünüyorum da biz insanlar aslında çok da yalnız değiliz. Dertleşecek bir bardak su bazen en yakın dostumuz oluveriyor.

Eylül Deniz SOYLU 9-B

SENSİZ OLMAZ

Hepimizin bildiği üzere su insan doğasının en vazgeçilmez kaynağıdır. Peki, bizim için bu kadar değerli olan suyun aklı ve hissi var mıdır? Suyun faydaları saymakla bitmez. Zira bildiğimiz gibi vücudumuzun % 70'i sudan oluşmaktadır ve hayatta kalma mücadelesinde su kadar önemli başka bir şey yoktur. Japon bir bilim adamı olan Prof. Dr. Masaru Emoto, içinde 70 den fazla kristal resmi bulunan "Su Kristalleri" adlı kitabına şunları kaydetmiştir: "Su, cansız bir madde değil, canlı ve duyguları algılayan kristallerden oluşmaktadır. Su, çevresinden pozitif ve negatif bilgileri alır ve ona göre tepki verir. Örneğin suya 'Güzel su, akıllı su, lezzetli su...' gibi iltifatlarda bulunursanız su kristalleri kendisini gösterir. Bu onun bize bir geri dönüşüdür. Ama ona kötü sözler söylersek bunun tam tersi yaşanır." Ben de bunu duyduğumda çok şaşırılmıştım. Hatta inanmak bile istememiştim. Suyun hislerinin olması... Daha sonra bu konuyu araştırdım ve bunun doğru olduğunu öğrendim ve deneyi uyguladım. Deneyin sonucu gördüğünüz fotoğraf gibi oldu. Bu durumda sizce ona neler söyledim?

Ona, onun çok değerli olduğunu ve o olmazsa hepimizin öleceğini, onu çok sevdiğimi ve özenli tüketmeye çalıştığımı söyledim. Onun da beni sevdiğini bildiğimi ve kendisini bu kadar yararlı olabildiği için tebrik ettiğimi ilettim. Onsuz bir gün bile dayanamadığımı ve diğer insanların da en fazla üç gün dayanabileceğini bu yüzden de onun paha biçilemez olduğunu anlattım. Bazı yerlerde onun değerinin bilinmediğini ve hor görüldüğünü ama bunu yapan kişilerin çok büyük bir cahillik yaptıklarını ve bu yoldan bir an önce dönmeleri gerektiğini söyledim. Ona asla zarar vermediğimi ekledim. Tepkisi ortada. Zaten tüm canlılar böyle değil mi? Peki, sizce suya söylediklerimde haklı mıydım? Ben ona gerçek düşüncelerimi aktardım. Bence bunu yapmayı siz de denemelisiniz. Bakalım sizin ona karşı olan duygularınızı duyduğunda nasıl tepki verecek? Kızacak mı yoksa sevinip neşe kristalle-

rini sizlere gösterecek mi? Unutmayın, herkesin birilerine söylemeye cesaret edemeyeceği şeyler vardır. Ve bazı sırlar bizi yorar. Eğer ki rahatlamak istiyorsanız siz de su ile paylaşın, size iyi gelecektir.

Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

ARKADAŞIMIN ARKADAŞI

O gün çok değişik duygular içindeydim. Ne yaşadığımı ben de bilmiyordum. Okuldan eve düşünceli düşünceli yürüyordum. İçimde hem bir sıkıntı hem de bir heyecan vardı. Etrafıma bakındım. Hava iç karartıcıydı. Yapraklar dökülüyor, çimenler kuruyor, kuşlar burayı terk ediyordu. Ben de gitmek, onlar gibi uçmak istiyordum. O öğlen okulda gerçekten çok saçma da olsa beni kıran bir olay olmuştu. Haksız yere suçlanmıştım. Çocukluğumdan beri tanıdığım en iyi arkadaşım Mete ile aramızı bozmak durumunda kalmıştık. Mete ile ben çocukluğumuzdan beri çok fazla samimiydik. Çocukken oyunlar oynar, çamurların içinde tepinir, güreşir ve -benim zorumla da olsa- evcilik oynardık. Çok iyi arkadaştık. Aradan beş altı yıl geçmesine rağmen hala çok fazla samimiydik. Ta ki yaklaşık bir ay önce Mete'nin sevgilisi olana kadar.

Benim kızla bir sorunum yoktu ama kızın benimle vardı. Beni kıskanıyordu. Mete ile beni ayırmaya çalışıyordu. Bu öğlen de Mete ile bir grup arkadaşımızla sohbet ederken Mete kolunu omzuma attı. Ama arkadaşça yaptığı bir şeydi. Tabii bunu bu kız görmesin mi? Hızlıca içeri dalarak bir bana bir Mete'ye bağırmağa başladı. Mete kızın elinden tutarak dışarı çıkardı. Tartışmaya başladılar. Aklım orada kaldı. Ertesi teneffüs Mete yanıma geldi. Ayrıldıklarını söyledi. Şok olmuşum. Üzülmişim. Mete'nin yüzünde belirsiz bir ifade vardı. Hem kızgın hem üzgün... Onu bu halde görünce suçluluk duygusundan kendimi alıkoyamadım. Eve gittim. Bu olayı daha fazla içimde tutamazdım. Yatak odamda bir bardak su vardı. Yanına gittim. Olan biten her şeyi suya anlattım. Su kristallerinin şe-

killeri değişmeye başladı. Çok güzellerdi. Sanki duygularımı, hissettiklerimi anlıyor ona göre şekil değiştiriyorlardı. Rahatlamıştım. Artık o kadar kötü hissetmiyordum.

Anlattığım bu gün, aynı zamanda günlük tutmaya başladığım gündür. Her akşam önce bir bardak suyumun alıyorum yanıma ve sonra manzarasına bayıldığım pencerenin önündeki masama yerleşiyorum. Suya anlatıyorum dertlerimi. Ardından yazmaya başlıyorum.

Ecem BALÇIK 9-B

SU VE SÖZLER

Japon bir bilim adamı, suya söylenen güzel sözlerin ya da bazı şarkıların su kristallerini etkilediğini ve şekillerinin değiştiğini keşfetti ve bunu kanıtladı. Bu; olumlu enerjinin, iyiliğin, güzelliğin dünyayı, çevremizi nasıl etkilediğini gösteriyor. Ben de suya güzel bir şeyler söylemek istedim. Söylediğim sözler şöyle idi: "Hayatın özü sevgili su, her şeye rağmen hayat güzel. Sıcak bir yaz gününde özellikle de buz gibi soğuksan seni içmek harika. Bu kısa ve özel anların değerini bilmeliyiz. En iyi arkadaşımın yaptığı şakaya beraber kahkahalarla gülmek, pazar sabahları simit, peynir, çay üçlüsü ile güne başlamak, bir kediyi sevmek... Bunlar yaşamının çok güzel ve eşsiz bir şey olduğunu hatırlatan anlar. Hayat seninle başladı sevgili su ve seninle sürecektir. Sana bir şarkı dinletsem, 'It's a Wonderful Life' şarkısını dinletirdim. Her anın keyfini çıkarmamız gerek bence. Mesela öylesine aklımıza estiğinde Kadıköy-Eminönü vapuruna binip boğazı seyretmek, Eminönü'nde balık ekmek yiyip ilk vapurla dönmek ya da en iyi arkadaşımızı alıp lunaparka gitmek, gondolda her şeyi unutmak, bağırarak ve gülmek hayata... Sevgili su, sensiz bir hayat düşünülemez. Senin ve biz insanoğlunun var olduğu bu güzel dünyada anılarımızı biriktirip mutlu olmaya çalışmalıyız."

Berkay AYTEMEL 9-C

Yapamazsam korkusu, yalnızım korkusu ya da insanları hayal kırıklığına uğratma korkusu, toplumdan dışlanma korkusu, ya başaramazsam korkusu yaşadın mı hiç?

Öğrencilerimizden yaşadıkları korkuları anlatmalarını ya da hayal ettikleri bir korkuyu kısa film senaryosu şeklinde kurgulamalarını istedik.

KORKUNU YEN

Çok soğuk bir kış gününde; şubat ayının sonunda Alpler'e doğru yola çıkmakta olan minik kız, ailesi ile yapacağı sömestr tatilinin hayalini kurar. Tatlı hayallere dalarken arabada uyuyakalır. Uyandığında kayak merkezine yakın olan, kalacakları köye gelmişlerdir. Bir metreden fazla karın yağdığı bu mevsimde manzaranın tadına doyum olmaz. Çam ağaçları, kilisenin çanları ve köy evlerinin çatıları karların altından göz kırpar. Kiralık köy evinin anahtarını emlakçıdan alırlar ve daha sonra valizlerle eve girerler.

Yüz elli yıllık ahşap köy evine girerken korkmamak mümkün değildir. Alışık olmadıkları evde sanki her yerden sesler gelmektedir. Adım attıkça yerde ahşap çıtırtıları, gardirop kapılarının gıcirtıları Nikol'un korkması için başlı başına bir sebeptir zaten. Evi gezdikten sonra anılarla dolu bu eski ve yaşlı evin korkulacak bir yanı olmadığını anlamıştır.

Ertesi gün öğleden sonra kayak yapmak üzere merkeze doğru yola çıkarlar. Teleferik seyahati harika bir şekilde tamamlanır. Fotoğraflar çekilir, şarkılar söylenir. Dağdan aşağı kayanlar seyredilir, kayak takımları ve kayak kıyafetleriyle kayağa başlanır. Dağdaki ilk gün hiç arkadaş yoktur Nikol'un. Öğretmen gözetiminde birkaç ders sonrası yalnız kayabilir. Üç günlük dersten sonra yalnız kaymanın eğlenceli olduğunu düşünür kahramanımız.

Pistin uzun olması, geçişlerin biraz buzlu olması Nikoletta için o anda ilginç ve eğlenceli gözükmektedir. Ta ki sis çökene kadar... İlk pistin geçişini tamamladığı sırada öyle bir sis

çökmüştür ki göz gözü görmez olmuştur. Anne ve babasına gidememek, telefonunun yanında olmaması ve iletişim kuramaması onun için berbat bir durumdur. Yabancı bir ülkede olması, çevredekilere derdini anlatamaması başlı başına bir korkudur. Nikoletta teleferik durağında sisin kalkmasını beklerken motorlu görevli yaklaşır. Söylenenleri anlamayan kız ne yapacağını bilemeden ağlamaya başlar. Ailesinin yönlendirmiş olduğu görevli, kıza gitmeleri gerektiğini anlatır ve kaymasını işaret eder. Ancak Nikol, ayak bileğini burkmuştur. "Black Pist" adlı pist, oldukça uzun ve zor bir parkurdur. Kızın korkularını yenmesi için kayarak inmesi gerekmektedir. Diğer kayanların yardımı ile zor da olsa başarır. 25 dakikalık zorlu pistin sonunda ailesine kavuşmuştur. Pistin sonunda ailesine korkularını yendiğini ve zor pisti tamamladığını ispatlar. Tamamen korkularını yenemediğini bilse de tecrübe kazanmış, yalnız kaldığında başının çaresine bakması gerektiğini öğrenmiştir. Okullar açıldığında yabancı dili çok iyi öğrenip başarılı olarak seyahatlere çıkmayı hedefleyerek ülkesine döner.

Nikoletta ARABIANO
Sancaktepe 5-C

KORKSAN DA SUSMA

Soğuk bir pazar sabahıydı. Sabah erkenden kalkmış, kuşların cıvıltılarıyla sütümü yudumlarırken dışarıdaki bankta oturan küçük çocuğu görmüştüm. Sanki ölü gibi öylece kalakalmıştı. Hareket bile etmeyen çocuğun yanına gitmeye karar verdim. Sessizce kapıyı kapatıp dışarı çıktım.

Dışarı çıktığımda hava buz kesiyordu. Çocuğun soğuk havadan dolayı donup kalması fikri içimi ürpertiyordu. Yanına yavaşça yaklaştım ve nabzını ölçmek için ona elimi uzattığım an nasıl bir olayın içinde olduğumun farkına vardım. O çocuğun ölmüş olabileceğini sanki yeni akıl etmiştim. Eğer insanlar benim burada olup o kü-

çük çocuğa yardım etmediğimi öğrenirlerse ne olurdu diye düşünmüyordum da değildim. Derin bir nefes aldım ve elimi küçük çocuğa uzattım fakat yine başaramamıştım. Kimselere görünmeden eve gitmeye çalıştım. Eve girdiğimde mutfaktan mis gibi kokular geliyordu fakat önce odama gitmem gerekiyordu. Yoksa annem dışarıdan geldiğini anlayabilirdi. Annem benden hemen sonra odaya girince hemen bir problem olduğunu anladı. Sofrada annem problemin ne olduğunu sordu. Ona bunu söyleyemedim fakat başka çarem de yoktu. Annemin uzun ısrarlarına dayanamadım ve ona her şeyi anlattım. Annem hemencecik montunu giyip dışarı fırladı. Çocuğa bir şey olmadığını anlayınca ikimizin de içi rahatlamıştı.

Annem ambulansı aradıktan sonra benimle konuşmak istedi. Bana neden çocuğa yardım etmediğimi sordu. Ona: "Çünkü korktuğum şeyleri yapmak zordur." dedim.

Gördüğüm çocuktan anneme bahsetmeseydim belki çocuk ölebilirdi ve ben ömrüm boyunca bunun pişmanlığını yaşayabilirdim. Sırf korktuğum için sussaydım kendimi de affedemedim. Korksak bile bildiklerimizi söylemeli, başımıza bir şey gelmesin diye sessiz kalmayı seçmemeliyiz. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın, mantığıyla hayata devam edersek hem çevremize bir faydamız olmaz hem de eninde sonunda yine biz zarar görürüz.

Bora KARAOĞLU
Sancaktepe 5-C

“YA BAŞARAMAZSAM!” KORKUSU

Sıcak bir yaz günüydü. O sabah çok heyecanlı uyanmıştım çünkü okulda yüzme seçmeleri vardı.

Güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra en sevdiğim mayomu, bonemi, gözlüklerimi, terliğimi ve havlumu çantama yerleştirdim. Normalde okula servisle gidiyordum ama o kadar heyecanlıydım ve korkuyordum ki biraz sakinleşmek için okula yürüyerek gitmeyi tercih ettim. Uzun bir yürüyüşün ardından okula vardığımda tanıdığım herkesin okula geldiğini gördüm. Günlerce çalışmıştım ve aslında bu yarışma için çok hazırdım. Herkes tek tek yarışmaya başlamıştı. Neredeyse herkes en şanslı olduğu mayoyu giyip gelmişti. Tabii ki ben de... Ama pek işe yarayacağını zannetmiyordum. Tam o anda sıra bana gelmişti. Ne yapacağımı şaşırılmıştım, çok heyecanlıydım. “Ya başaramazsam!”, “Ya seçmeleri kazanamazsam!” diyordum içimden. Yarışmaya başladım, karşımdaki rakip gerçekten çok hızlıydı. Ben ilerledikçe o da hızlanıyordu ve bir anda kendi kendime “Ben bu yarışmayı kazanabilirim.” dedim ve etrafıma hiç bakmadan elimden geldiğince hızlı yüzerek yarışımı tamamladım. Sonuçlar açıklanıyordu. Herkes öz güvenli bir şekilde kendisinin kazanacağını düşünüyordu ama öğretmenimiz sonuçları açıklayınca yüzme seçmelerinde birinci olduğumu öğrendim. Artık kendime güveniyordum ve başarmıştım.

Herkes ile birlikte kutlama yaptık. Benimle aynı kulvarda olan arkadaşım da ikinci olmuştu. Hepimiz çok mutluyduk. Ben ise mutluluğumu yaşamak ya da korkmak yerine kendime güvenmem gerektiğini öğrenmenin keyfini yaşıyordum.

*Deniz Nisan YANIK
Sancaktepe 6-A*

KORKULARIMIZ

Hepimizin en az bir tane korkusu vardır ve her korkunun da bir nedeni. Benim iki büyük korkum var: Birincisi klostrofobi yani kapalı alanlarda kalma korkusu, ikincisi ise yalnızlık korkusu. Yedi yaşıma kadar kapalı alan korkusu olan bir insan değildim. Belki de daha önce hiç kapalı bir alanda uzun süre bulunmadığım içindi. Kapalı bir alanda kısırıldığınızda farkına varabileceğiniz bir fobi türü bu. Ben yedi yaşındayken arkadaşlarımla birlikte bindiğim bir asansör bir anda durmuştu. Muhtemelen de asansör boşluğunda kalmıştık. Bütün duvarlar üstüme gelmeye başladı. Sanki biraz daha orada kalsaydık duvarlar arasında sıkışıp can verecektim, kalbim çok hızlı atıyordu ve saç diplerimden damla damla terler boşalıyordu. Daha sonra nefes alamadığımı hissettim. Sanki orada bize yetecek kadar oksijen yokmuş gibi bir düşünceye kapıldım. Oksijeni bitirmemek için burnumu tutuyordum. Evet, asansörde kalan herkes bundan korkar. Ama bu çok daha farklı. Bu çok zor bir fobi. Umarım sizin başınıza da böyle bir durum gelmez ya da gelmemiştir.

Yalnız kalma korkum ise küçüklüğümde beri var. İnsanların beni dışlaması ve ötekileştirilmek en büyük korkularımdan biridir. Ailemin yanımda olamaması veya onların başına bir şey gelmesi beni yalnız hissettirir. Ben evde tek başıma kalmaktan ya da yalnız bir yere gitmekten korkmam. Ben yalnız hissetmekten korkarım. Yanımda birileri varken de yalnız olurum çünkü o kişiler sadece fiziksel olarak yanımdadır. Beni korkutan da sevdiğilerimin sadece fiziksel olarak yanımda durmasıdır, ihtiyacım olduğunda en değer verdiklerimi yanımda bulamamaktır. Yalnız kalmaktır işte, yalnız hissetmektir... Bunun nedeni kendime olan güvenimin bazı durumlarda yetersiz kalmasıdır. Mesela hiçbir zaman zorlukları kendi başıma aşabileceğime inanmamışımdır. İşte bunun gibi durumlarda bana öz güven yükleyen insanların benle olmasını isterim.

Yalnızlık çok kötü bir şey. Sanki içinde bulunduğunuz bedeni iyice küçültüp bir kafese hapsediyor gibi. Gittikçe eriyormuş gibi hissettiriyor insana.

Ben sizlerle paylaştım korkularımı... Peki, siz nelerden korkuyorsunuz? Neden korkuyorsunuz? Benim hissettiklerimi sizin de hissettiğiniz zamanlar oluyor mu? Olduğunda bunlarla mücadele ediyor musunuz? Belki siz de kendinizi

kaleminizin sihrine bırakırsanız nelerden niçin korktuğunuzu yazarsınız. Kimse okumasa bile yazın ve dökün içinizi...

Doğa BÖLÜKBAŞ 5-E

SENİN İÇİN GELDİK

Bir gün bir adamın ıssız bir ormandan geçerken arabası bozulmuş ve adam mahsur kalmış. Birden bir ses duymuş. Arkasına baktığında karşısında kocaman bir kuru kafa hayaleti görmüş. Korkuyla bağırılmış ama hayalet aniden kaybolmuş. Adam bu olayın etkisinden uzun zaman kurtulamamış.

Ertesi ay, aynı orman yolunda başka birine daha aynı olay olmuş. Adam “Yardım edin!” diye bağırsa da kimseye sesini duyuramamış. Birkaç metre ilerleyince bir ceset görmüş. Eğilip ona bakacağı sırada “Senin için geldim.” diye bir fısıltı duymuş. Ceset bir anda hareket etmeye ve adamı kovalamaya başlamış. Adam büyük bir korkuyla kaçarken terk edilmiş, eski bir ev görmüş. Tüm gücüyle o eve koşmuş ve içeri girmiş. İçeri girince evin duvarlarındaki kanı görüp dehşete kapılmış. Bir üst kata çıkmış ve gördüğü ilk odaya girmiş. Odanın içindeki eski bilgisayar hemen dikkatini çekmiş. Belki neler olduğuna dair bir ipucu bulurum, diye düşünerek hemen bilgisayarı açmış. Dosyaları karıştırdığında kuru kafalı hayaletlerin ayda bir ortaya çıkıp insanları korkuttuğunu öğrenmiş. Fakat bu olayın neden ve nasıl olduğu ile ilgili bir bilgi bulamamış. Bir tıkırtı duyunca bu sesin nerden geldiğini anlamak amacıyla ve biraz da korktuğu için hızlıca dolaba girip saklanmış. Dolabın içinde bir an sağına dönmüş ve bembeyaz bir adam görmüş. Adam, çürümüş et gibi kokuyormuş. Dolaptan çıkmış ancak bu sefer de bilgisayarın önünde aynı adamı görmüş. Hemen yanındaki masanın üzerinde duran vazoyu aldığı gibi önünde duran ölü adama fırlatmış. Arkasına dönüp baktığında onlarca ölünün ona doğru koştuğunu görmüş. Yer sallanmaya başlamış. O anki korkuyla adam camdan atlamış. Kolu kırılmış ama yaşadığı korku karşısında kolunun acısını zerre umursamamış. Tam kurtulduğuna sevineniyormuş ki düştüğü yerden kalkarken yanı başında yine bir hayalet görmüş. Hayalet tam ona saldırıyorken adam cebinden ayna çıkarıp hayaletle doğru tutmuş ve hayalet oracıkta bir toz zerresine dönüşmüş. Böylece adam hayaletleri sonsuza kadar yok ederek onlardan kurtulmuş.

Arda ÜNLÜ 4-B

“Dünya bir penceredir, her gelen bakar gider.”

Pencereler dışarıdan evin içine açılan yoldur. Bir evin önce pencerelerini arar gözlerimiz. Çıkıp giderken ayrılığın, dönüp gelirken kavuşmanın dilidir onlar. Her insanın hayatının farklı pencerelere açıldığını göz önünde bulundurarak öğrencilerimizden yaşamlarındaki pencereleri düşünüp ona nasıl bir anlam yüklediklerini “Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:” cümlesinden sonra anlatmalarını istedik.

PENCERENİN ARKASI

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

Penceredeki insanların hissettiklerinin, yüzlerinde görünen duyguların hep gerçek olduğuna ve o an nasıl hissettiklerine bağlı olarak karşısındakine de öyle davrandıklarını inanırım.

Penceredeki bir insanın yüzünde mutluluk varsa hayatından mutlu, her şeye rağmen mutlu olabileceğini bilen biri olduğunu; yüzünde hayattan bıkmış bir hâl varsa onun bütün her şeyden sıkıldığını ve üzgün olduğunu düşünürüm. Tabii ki benim insanlara bakarak her şeyi bilmem mümkün değil. Bazı insanlar dışarıdan mutlu ama içten buruk, kızgın veya korku dolu olabilir ve dışarıdan görüldüğü gibi mutlu bir ailesi, mutlu bir hayatı olmayabilir. Bu yüzden insanları mutlu veya mutsuz diye ayırmak çok da doğru olmaz. İnsanlar birbirlerinden farklı özelliklere sahiptirler. Nasıl bir

elin beş parmağı da bir değilse insanların da tıpa tıp aynı olmaları, aynı duyguları hissetmelerini beklenemez.

Pencereler ve perdeler özel hayatın koruması gibidir. İnsanlar evlerine geldiklerinde mutlu olurlar, rahatlarlar. Çünkü evler, yani pencerenin arka tarafındaki o özel alan, kişinin kendisine aittir ve kişi orada rahat eder. Bazen işten yorgun geldiğinde koltuğa uzanıp uyuyakalır ya da ailesiyle mutlu bir akşam yemeği yer. Evler sıcak ortamlardır. Pencereden dışarı bakanlar bu nedenle genelde huzurludur. İnsanlar evlerinde kendilerini güvende hissederler.

Pencereden bakan insanlar dışarıdaki hayatı merak ederler. Bazen bir ses veya bir ışık onları pencereye çağırabilir. Tesadüfen bu insanları pencerede görüp onlar hakkında yorum yaparız bazen. Ama asıl olan pencerenin arkasındaki yaşamdır.

Alanur TURAN 6-B

PERDE ARKASI HAYATLAR

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

Ne oluyor bu perdenin arkasında? Sonuçta pencere ve perdeler içeride neler yaşandığını merak etmemize neden olur. Kapıları ardına kadar açık olan bir hapisanede olduğunuzu düşünün. Buradan kaçmamalısın ama kaçmak için seni engelleyen bir şey de yoktur. Pencerelerde de durum benzerdir. İçeri bakabilirsin ama bakmamalısın çünkü pencerenin ardındakiler içeridekilerin dünyasıdır ve özeldir. Merak edebilirsin ama bakarsan özel hayata müdahale etmiş olursun. Bu durum herkes için aynıdır. Merak dediğimiz şeyden kaçmak pek de mümkün değildir. Merak eninde sonunda sizi bulur

ve dürter.

Bir pencere bile insanlar hakkında birçok fikir verebilir. Mesela camların temizliği insanın titiz biri olduğunu veya pencerenin önünde çiçeklerin olması onda doğa sevgisi olduğunu gösterebilir bize. Ama bunlar insanın iç dünyası hakkında çok da fikir vermez. Duygular insanın içinde yatar. Pencerenin ardı gibidir insanın içi, içeride insanları daha net görebilir, onu daha iyi tanıyabiliriz. O pencerenin ardında ne kıskançlıklar, üzüntüler, korkular saklıdır ama bilemeyiz.

Hayatta yaşanılanların her zaman bir perde arkası vardır. İşte bizdeki merak duygusunu uyandıran da bu perdenin arkasında olup bitenlerdir. Pencerede gördüğümüz insanlar çeşitli ruh hallerinde olurlar. Bazen bunları penceredeki halleriyle belli etseler de asıl halleri perdenin arkasında saklıdır. Bu gizlilik insanı kendi evinde rahat ve huzurlu kılar.

Ömer Eren YILMAZ 5-C

PENCEREDEN YÜKSELEN ÖYKÜ

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

Pencereden boş gözlerle etrafa baktığım gecelerden birindeyiz. Gece bitiyor, sabah oluyor. Evden çıkıyorum. Yürüyorum. Bu sırada diğer pencerelere bakıyorum. Karşı dairenin penceresi kapalı, perdeleri bile açılmamış. Düşünüyorum. Demek ki hâlâ uyuyorlar, diyorum kendi kendime. İlerliyorum. Yanımda öğrenci evi var. Arkadaşlar uyanmış, evden çıkmak için bir telaş var hepsinde. Cam çerçeve sonuna kadar açılmış, korkuluklara kıyafetler asılmış...

Devam ederken yoluma, penceresi kırık bir ev çarpıyor gözüme. Göz ucuyula içeriyi süzüyorum. Üç beş tane sokak çocuğu. Bir kartonun üstünde uyumuş kalmışlar. Neyse, deyip köşeyi döndükten sonra apartmanın birinci katında oturan Ayşe teyze camdan etrafa gülücükler saçıyor. Yorgun, üzgün, kırgın ama her şeye rağmen mutlulukla bakan gözlerinin içi gülüyor Ayşe teyzenin bu sabah. Buruk fakat umutlu bir ses tonu ile "Günaydın." diyor. O an kafamı kaldırıp birinci katın çiçeklerle dolu olan penceresine bakıp, bir gülücük atıp yoluma devam ediyorum.

Bütün gün kafamın içinde karşı komşumun ne zaman uyandığı, öğrencilerin okula yetişip yetişemediği, sokak çocuklarının üşüyüp üşümediklerini düşünüyorum. Bir de Ayşe teyzenin gülücüklerini... Ayşe teyze bütün gün o pencereden dışarı bakar ve ge-

lene geçene laf atardı. Tek bir sabah günaydını aksatmazdı. Yan apartmandaki kızın sevgilisi ile kavgalarını, tüm gece eğlenip gülüşmeler ile mahalleye giren gençleri, ısınmaya çalışan sokak çocuklarını, annesi ile kavga eden çocukları, camdan gizlice dışarıyı izleyenleri; kısaca her şeyi bilirdi Ayşe teyze.

Gün bitti. Mahallenin sonunda bir ambulans ve bir itfaiye... İki yan mahalleye kadar herkes mahallenin sonunda duruyor. Komşular pencereden bakıyor, herkesin suratında aynı şaşkınlık. İlerliyorum ve ilerledikçe kalbime bir cam batıyor gibi hissediyorum. Biraz daha ilerlediğimde fark ediyorum ki bunca insan, bunca araba Ayşe teyzenin kapısında duruyor. İnsanların arasından sıvışıp önlere geçiyorum. İçeriden ambulans ile Ayşe teyze çıkıyor. Ne olduğunu, nasıl olduğunu anlamaya çalışırken öğreniyorum ki Ayşe teyzenin torunu askerden dönüyormuş bugün. Ayşe teyze de camın kenarında torununu beklerken uyuyup kalmış. Çay ocakta uzun süre kalınca perdeler tutuşmuş. Ev yanmış, Ayşe teyze içinde. Her şey yok olmuş, elle tutulur hiçbir şey yok. Geriye kalan tek şey Ayşe teyzenin penceresinin yanında var olan bir çiçek. Aradan aylar geçiyor. Ayşe teyzenin evine torunu yerleşiyor fakat evin penceresi bir daha asla açık olmuyor.

Bazı pencereler yeni doğan bir bebeğin müjdesine açılır, ilk ağlaması duyulur mahallede. Bazı anneler askere giden oğlunun arkasından bakar, bazıları yolunu gözler. İlk buluşmada eve kadar bırakan erkek arkadaşın arkasından bakar kiminin gözü. Birileri sabah 05.30'da gecenin bitişine üzülp camdan gökyüzüne bakıyor. Birileri ise sabahın oluşuna tebessüm edip aydınlanmaya başlayan gökyüzünü izliyor. Bazı pencerelerden küçük bir kız çocuğunun ağlama sesi duyuluyor. Bir çocuk ağlarken başka bir pencereden kahkaha sesleri yükseliyor. Netice itibari ile âşık olan da üzülen de kırılan da ayrılan da çok mutlu olan da bir pencereden dışarı bakıyor. Her pencereden bir hayat hikayesi çıkıyor. Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep böyle düşünür ve hayal ederim.

Eylül Deniz ATALAR 9-A

PENCERE

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

Her insanın özel bir hayatı vardır ve pencereler, perdeler bu hayatın gizliliği için olmalıdır. İnsanlar ancak kendileri isterse o perdeyi aralarlar. Dışarıdaki hayat bambaşkadır ve bazen insanları korkutabilir. Bu yüzden birçok pencerede korkuluklar vardır. Bazen bir hapishaneyi bile andırabilir bu tarz pencereler. Ama bazılarının önünde rengârenk çiçekler vardır ve her gün sularlar o çiçekleri.

Ben genelde yağışlı havalarda pencereden dışarıyı izlerim. Yağmur veya kar yağdığında onu pencereden izlemeyi çok severim. Bazen çayımı da alırım yanıma. İnsanlar sıkıldıklarında veya yalnız kaldıklarında da pencereye çıkarlar. Bir insanı pencerede gördüğümde neden pencereye çıktığını ve ne düşündüğünü çok merak ederim.

Bir gün hava gerçekten çok güzeldi. İnsan havanın kokusuna ve verdiği rahatlığa doyamıyordu. Mangal yapanlar, voleybol oynayanlar... Bu manzaraya pencereden bakan bir çocuk görmüştüm. Ama çocuğun gözlerinde hüznü vardı. Sanki dışarı çıkmak isteyip de çıkamıyor gibiydi. O çocuğu sonraki günlerde parkta tekerlekli sandalyeyle gördüm. Çok üzülmüştüm. Onu pencerede gördüğümde gözlerindeki mutsuzluğu fark etmiştim. Pencereden bakan birini gördüğünüzde aklınıza o kişiyle ilgili birçok şey gelebilir. Bazıları o pencereden bakmaya mecburdurlar. Bazıları ise pencereden bakmayı bile düşünmezler, onlar için pencereler sadece bir ışık kaynağıdır. Her pencere aynı hayata açılmaz, ben de benimkini yaşıyorum.

Derin KURAL 5-F

PENCERE DIŐINDAKİ HAYATLAR

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

Pencerede birini gördüğümde dikkatlice bakarım ona. Üstünde ne olduğundan tutun da saçının şekline kadar her şeyi incelerim. Bazen de kendisini değil de sesini duyarım pencereden. O kişinin hayatını merak ederim. Acaba ne iş yapıyor, diye düşünürüm. Bazen pencereden markete bağırap bir sepet sarkıttığını bile görürüm. Marketçi çıkıp sepetteki listeyi ve parayı alır, siparişleri getirip para üstüyle birlikte sepete yerleştirir. İnsanların perdenin arkasından dışarıdaki hayatı izledikleri de çok olur. Bazı insanlar dışarıya çıkamayacak kadar hasta veya engelli olabilirler. Onların her zaman dışarı çıkma şansları yok. Birçoğumuz başkalarının hiç derdi olmadığını düşünürüz. Fakat bu doğru değildir. Herkesin mutlaka bir derdi vardır ve kendince de o dert önemlidir.

Pencereden dışarı baktığımda birçok insan görürüm dışarıda. Bunlar sadece yürüyen insanlar değildir. Onların da bir hayatı var. Hepsinin bir derdi, hayatta karşılaştıkları birçok sınavı var. İstanbul'da hayatımızın uzun bir bölümü trafikte geçer. Birçok insanla yan yana gideriz, bazen göz göze geliriz. Ama o insanın varlığının hiç önemi yoktur o an bizim için. Sanki dünyada sadece biz yaşıyormuşuz gibi devam ederiz yolumuza. Hayat insanların bir arada oluşturdukları bir bütündür. Penceredekiler, dışarıda yürüyenler kısacası herkes bu hayatı oluşturan bir parçadır.

Melis ADEMOĞLU 5-F

PENCEREDEN HAYATA BAKMAK

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

Derin düşünceler içinde kaybolmuş bir insan modeli çizerim önce zihnimde. Gözleri uzaklara dalmış, bazı şeylerin yolunda gitmediğinin farkında olan bir insan. Alır eline demleme çayını, yudumlar umutsuzca. Bir çözüm yolu arar fakat içinde bulunduğu durumun karışık olduğu bellidir dalıp gitmelerinden. Yorulmuş olduğu anlaşılmasın diye de eliyle destek verir çenesine. Buruşturur yüzünü, izlemeye başlar yoldan geçenleri. Bir sağa bir sola bakar, yine de bulamaz derdine bir çare. Stresten şekeri düşmüştür belki de. Uzatır elini yanında duran çıtır kurabiyelere. Her lokması da boğazından geçsin diye yudumlar çayını ara ara.

Ben dışarıdan baktığımda mutlu insanı bile mutsuz yorumlarım. Olaylara negatif bakarım ki evren bana pozitif dönsün. Fakat penceredeki melankolik insan gibi umudumu yitirmem, izlemeye devam ederim hayatı.

Bir süre daha izledikten sonra penceredeki hâlâ duruyorsa anlarım ki dert sandığımdan daha büyük. Fakat bilir ki şu dünyada her derde deva var ve çayını yudumlar.

Pencereler nefes alma yerleridir. Duvarlar insanların üstüne yürür bazen; dertler, sıkıntılar insanı yorup nefessiz bırakabilir. İşte pencereler tam da bu anda bir kurtarıcı görevi görür. Gökyüzüne bakar ve teneffüs edersiniz, derin bir nefes daha çekersiniz. Sonra içeri geçersiniz. Pencereden bakan birini gördüğümde yüzündeki ifadeden anlarım ruh halini.

Kübra Güler AVCI 10-A

HAYATIMIZDAKİ PENCERELER

Sizi bilmem ama ben bir pencereyi ya da pencereden bakan birini gördüğümde hep şöyle düşünürüm:

İnsanlar neden penceredeler, diye sorarım kendime. Acaba birini mi bekliyor? Yoksa canı sıkıldı da biraz nefes mi almak istiyor? Bazen de pencerelerin önündeki mermerin üstünde duran çiçekleri sulamak için pencerede görünürler. Nedeni her ne olursa olsun her insan mutlaka pencereden dışarı bakmıştır. Ben de yoldan geçerken o insanları mutlaka görmüşümdür.

Penceredeki insanlar içeri girip pencereyi kapattıklarında acaba ne yapıyorlardı? Kim bilir ne tür değişik nedenlerle baktılar pencereden. Belki de uykusunun ortasında şantiye seslerinden rahatsız olup uyandı, sonra uyumak için pencereyi kapatıp yatağına döndü. Herkes pencereden dışarı bakmıştır mutlaka. Bazen sıkıldığından, bazen hava durumunu merak ettiğinden...

Ben her zaman pencereden bakanların aklından geçenleri anlamaya çalışırım. Nasıl ki insanlar kapalı kapıların arkasında ne olduğunu merak ederlerse ben de insanların penceredeyken neler düşündüklerini, ne yapmak istediklerini merak ederim.

Ahu YEŐİL 5-F

Kolektif öyküde önce bir tema belirlenir. Sonra bir öğrenci iki cümlelik bir giriş yazıp yazdığı kâğıdı yanındaki arkadaşına verir. Her öğrenci iki cümleyi geçmeyecek biçimde arkadaşından gelen öyküyü devam ettirir ve hep beraber bir öykü oluşturulur. Öğrenciler kendilerine gelen öyküyü okuduktan sonra öykünün genel havasını, dilini, konusunu bozmadan devamını yazarlar. Biz de öğrencilerimizden sınıfça kolektif bir öykü yazmalarını istedik. İşte, öğrencilerimizin can verdiği öyküler...

7-A VİRÜSÜNÜN YENİLGİSİ

Annemi yeni kaybetmiştim. Haftalarım ve aylarım hastane koridorlarında geçmişti. Artık ne yapacağımı bilmiyordum. Annem Umut'unu umutsuz bırakmıştı. İçimden isyan ediyordum. Neden ben?

Annemi kaybettiğimde henüz 12 yaşındaydım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğitimimi tamamlamak için yeterli param yoktu. Bu yüzden çalışıp para kazanmam gerektiğini biliyordum. Peki, ne yapmalıyım?

Annemden dolayı hastanede geçirdiğim zaman diliminde ne kitap ne de gazete okuyabilmişim. Bu okuma sevdama rağmen ülkemde neler olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu. Başaracaktım, kendimden emindim. Ancak atladığım bir şey vardı: Nerede kalacaktım ve ne yiyecektim? Zamanla insanlardan yardım istemeye başladım. Fakat insanların bu kadar kaba olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Daha sonra zorla da olsa bunu kabul etmişim. Yine o berbat günlerin birinde kaldırımda oturup hayatımda ilk kez yaptığım bir şeyi yapı-

yordum. Yaşamımdaki kararlarımı sorguluyordum. Belki size komik gelecek ama hayatımda sorgulayabileceğim hiçbir şey yapmamıştım. O an kafama bir şey dank etti. Kendi kendime burada, bu sefilliğin içinde ne yapıyorum, diye sordum. Artık ayağa kalkıp güçlenmeli ve kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Sonrasında bir bakkalda çalışıp para biriktirdim ve okul masraflarımı karşılayabildim. İnsanlar artık yavaş yavaş bana saygı göstermeye başlıyorlardı. O an aklıma babam gelmişti. Ah babam ah, sadece dürüst bir gazeteci olduğu için hapisteydi! Yıllarım böyle geçti ve artık lise sondaydım. Orada Ali isimli zengin, dürüst ve akıllı bir çocukla tanıştım. İkimiz de üniversite sınavında Samsun 19 Mayıs Üniversitesini kazanmıştık. Ancak sonrasında Ali babasıyla kavga etmiş ve babası ona para yollamayı reddetmişti. Daha sonra Ali okuldan ayrıldı ve ben yalnız kalmıştım yine. Üniversite için bir kimyagerin yanında işe başlamıştım. İsmi Hakan Güveli idi. Saygın ve komik bir adamdı. Hayatımı artık onun yanında sürdürüyordum.

YILLAR SONRA...

Hakan Bey ölmüştü. Ancak geride notlarını bırakmıştı ve ben de o notlarla araştırmalar yaptım. Annemi öldüren hastalık olan 7-A virüsünün tedavisini bulmuşum. O buluş hayatımı kurtarmıştı. Buluştan aylar sonra İsviçre'den bir mektup geldi. Kimden mi? Ben de inanamadım ancak mektupta "Nobel Ödülü"nü aldığım yazıyordu. Sevinçten dört köşe olmuşum fakat beni en çok mutlu eden insanlığa yardım etmiş olmamdı.

Öğrenmişim, hüzünlü olaylar beden bulmanın çabasıdayken yaş ayrımı yapmıyordu. İnsanlara kederli olaylar konusunda adaletsiz davranabiliyordum. Bazılarımıza göre küçük yaşta kayıp yaşamak isyanın en büyük nedeniyken bazılarımıza göre ise yaşama inat başarmanın hammaddesiydi.

Öğrenmişim, başarmak için hayata tutunmanın temel olduğunu, yaşadığının adı her ne olursa olsun kendine inanmanın en doğru yol olduğunu öğrenmişim.

7-A

ŞANSA İYİLEŞMEK

Doğanın, en yakın arkadaşı -köpeği olan Sevimli- trafik kazasında vefat etmişti. Doğa'nın ruhu paramparça olmuştu. Aslında pek de tarihi yoktu hissettiği şeyin. Bildiği ve emin olduğu tek şey canının gerçekten çok acıdığı ve kendisini eksik hissettiği idi.

İlk defa birini kaybetme acısı yaşıyordu. İlk defa hayatındaki bir canı kaybetmişti. Bu ona çok ağır gelmişti. Henüz sekiz yaşındaydı ve ölümü kaldıracabilecek yaşta değildi. Henüz sekiz yaşındaydı ve ölümle gelen yok oluşun bilincine varmak da istemiyordu. Görmüştü bu gidişlerin ve bu yok oluşların küçüklere de bulaştığını.

Sevimli'yi kaybetmenin üstünden birkaç ay geçtikten sonra anca kendine gelebilmiş, onun güzel bir yere gittiğine inanmıştı. Orada mutluydu Sevimli. Bunu biliyordu. Buna inanmak yüreğinde hissettiği acıya katlanma gücü de veriyordu. Doğa ile annesi evde iken akşam sularında kapının zili çaldı ve Doğa her zamanki gibi kapıyı bir heyecanla açtı. Babasının elinde sargılı yavru bir köpek gördü. Gözlerine inanmıyordu ama bir yandan da bu yaralı köpeğin nereden geldiğini merak ediyordu. Babasına hemen sordu. Aldığı cevapla yıkıldı. Bu cevap sayesinde bir gerçekle daha tanıştı. İnsanlar

gerçekten duyarsız olabiliyordu. Çünkü babası bu yavru köpeği yolun kenarda yaralı bir halde bulmuştu. Aklına Sevimli gelmişti. Aynı acıları yaşadı tekrar. Babasına bu köpeği istemediğini söyledi ama zavallı köpek yalvarırcasına onun gözlerine bakıyordu. Doğa bu bakışlara dayanamayıp çok duygulanmıştı. Aradan aylar geçmiş, yavru köpek iyileşmiş ve Doğa'nın en yakın arkadaşı olmuştu. Doğa bu köpeğe "şans" ismini koydu. Çünkü bu köpek Doğa'nın hayatına şans eseri girmişti ve geçmişten kalan yaralarını sarmıştı.

Doğa yaşadıklarına inanmıyordu. Artık hiçbir hayvanı sevemeyeceğini düşünmüşken ona çok bağlanmıştı. Şans ile geçirdiği vakitler ona çok keyifli geliyordu. Bir süre sonra Sevimli rüyalarına girmeye başladı. Şans ile zaman geçirdikçe Sevimli'yi unuttuğunu fark edip vicdan azabı çekmeye başladı. Artık Şans'a ne zaman baksa Sevimli'yi hatırlıyordu. Unutmadığı bir şey vardı ama: Hayatın bize yaşattığı acı yaşanmışlıkları, yeni canlar iyileştirebilirdi. Vicdan azabı, bu güzel tesadüfün bir cilvesiydi. Ama biliyordu ki o da geçecekti. Çünkü yaptığı hem kendisini hem de Şans'ı iyileştirmektir. Kötü niyetlerin olmadığı eylemlerin sonu hep güzel biterdi.

BİLİNÇALTI

Yorucu ve yoğun bir günün ardından kendi dünyamdan uzaklaşmak ve kafamı dağıtmak adına dışarı çıktım. Balkonlardaki kahkahalar dışında bir şey duyulmayan sessiz sokakta yürürken cılız bir ağlama sesiyle kaşlarımı çattım. Sese doğru yaklaştıkça ağlama sesleri çoğaldı. Sesin geldiği yere doğru kafamı uzattığımda şık giyimli, kumral bir çocukla karşılaştım. Çocuğun sırtına hafifçe dokunarak bana dönmesini sağladım. Çocuk, gözyaşlarıyla dolu bakışlarını bana çevirince sol koluma taktığım poşetin içinden bir kutu süt alıp çocuğa uzattım. Bildiğim ve hep söylediğim bir şey vardı: Paylaşmak güzeldir.

Çocuk, ilk başta elimdeki süte anlamsız bakışlar atsa da gözlerindeki hüznün yerini mutluluğun aldığını görebiliyordum. Demiştım, paylaşmak hep güzeldir. Elini uzatarak sütü aldı. Çocuğun yanına oturarak poşetimdeki gofreti de ona uzattım. Mutlu gözlerle elimden aldı. Soğuk taşa sırtımı yasladıktan sonra elimdeki poşeti ortama bıraktım. Ben de bir gofret alıp yemeye başladım. Yorgunluktan kısılan sesimle neden ağladığımı sordum. Bana cevap vermeden elindeki gofreti yemeye devam etti. Anne olmamdan kaynaklansa gerek çocuğa ne olduğunu anlamıştım. Hafifçe omzuna dokunarak ailesiyle sorun mu yaşadığını sordum. Hafifçe kafasını sallayarak beni onayladı. Bana anne ve babasının sürekli kavga ettiklerini ve artık ayrılmak istediklerini söyledi. Eşimle bu raddeye birçok defa geldiğim için bu durumu ve bu durumdan kaynaklı onun duygusunu çok daha iyi anlayabiliyordum. Verdiğim yemekleri yerken onu yatıştırmak adına aynı şeyleri benim de yaşadığımı söyleyip sorununu paylaşmak istedim. Yaşlı gözlerle yüzüme baktı. Neler olduğunu ve neler yaşadığımı anlatmaya başladı. Merakla onu dinlerken birden durdu ve hüznü baktı tekrar. Sanki bana anlatmak istediği bir şey vardı. Ama ben anlamsız bakışlarla ona karşılık veriyordum. Aniden bir kâğıda takıldı boş gözlerim. Ardından bir kalem görüş alanıma girdi. Yaşadıklarını bir kâğıda döküyordu belki de. Kâğıdı elime aldım. Düz yazı ile yazılmış cümlelerini okumaya başladım. Cümleleri okumayı tam bitirirken alarımın ani sesiyle uyandım. Hızlıca yataktan fırlarken hemen pencereye koştum. Rüyamdaki çocuk, elindeki arabayla gülerken sokakta oynuyordu. Bana

10-B

bakarak gülümsedi. Ben de gülümsüyordum. Rüyalar vardır gerçek sanılan, gerçekler vardır rüya gibi olan. Çağımızın en çok yaşanan durumlarından biri olan ayrı anne ve babaların çocuklarının hayatında fazla oluşu muydu bu rüyayı bilinçaltıma koyan yoksa benim bilinçaltımdaki “Ya ben de yaşarsam aynı durumu?” korkusu muydu? Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Bildiğim en gerçek şey şu anda kocaman gözleriyle bana gülümseyen çocuğun yüzüydü.

8-D

FARKINDA OLMAK

Her şey bir kâğıt parçasının parmağımı kesip kanatmasıyla başlamıştı. Kesik çok derin olduğu için revire gittim. Yerde kan lekeleri vardı. Odada yoğun bir kan kokusu dolaşıyordu. Hemşireye seslendim ancak aldığım tek cevap gürlütle kapanan kapının sesi oldu.

Etrafa bakıyordum. Duvarın tam ortasındaki aynaya bakakaldım. Birden aynanın olduğu duvarın tavanından aşağıya doğru ince bir çatlak oluştu. Oradan gaz kokusuyla karışık kan kokusu geliyordu. Zaman geçtikçe nefes almam güçleşiyordu. Cebimden telaşa telefonumu çıkardım ancak çekmiyordu. Çatlağa doğru yürümeye başladım. Normal bir çatlak bu duvarın arkasındaki tuğlaları göstermeliydi. Ancak bu çatlağın görünen hiçbir kısmı olması gerektiği gibi değildi. Birden odanın dışından birinin “İmdat!” diye bağırdığını duydum. Gerçekten çok korkuyordum. Kapı camından baktım. Dışarısı bomboştu fakat hâlâ çığlık sesi duyuluyordu. Çığlık sesinin geldiği yeri aramaya başladım. Tam etrafıma bakıp incelerken bir anda gözlerim karardı. Kalktığımda bir sedyeye bağlıydim ve bulanık görüyordum. Ameliyat önlüğü giymiş iki adam aralarında konuşuyordu. Çığlık atmaya başladım fakat hiçbir işe yaramadı. Tanımadığım adamların kollarımı ve bacaklarımı bağlamaları yetmez gibi bir de ağzımı bantladılar. Sonra bayıldım. Uzun zaman sonra uyandığымda etrafımda birkaç hemşire ve bir de güzel giyimli bir adam vardı. Bana doktor olduğunu söyledi. Sonra bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. O anda herkes korkulu gözlerle bana bakıyordu. Hikâyeyi anlatmak için kalkmaya çalıştım ancak kollarım ve ayaklarım bir

kemerle bir yatağa bağlıydı. Korkuyordum. Sonra tekrar hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Ben de hatırladığım her şeyi anlattım. Adam, birden kakhaha atmaya başladı ve dönüp bunların hiçbirinin olmadığını söyledi. Sıkılmışım hayattan ve gitmek istemişim. Beni sakinleştirmeleri için hemşirelerin bana iğne yapmaları gerekmiş. Sonrasını biliyorsunuz zaten! Birden bir şey oldu içimde. Kemerlerden kurtulmaya çalıştım, olmadı. Sonra hiç hareket edemediğimi fark ettim. Yine iğne yapmışlardı. Uyandığымda güzel giyimli doktor başımda oturuyordu. Hâlâ korkuyordum. Sanırım korktuğumu anlamıştı. Sakin olmamı söyledi. Ellerimi ve ayaklarımı çözdü. Bana bir bardak süt ve kurabiye verdi. Bir süre beni bu hastanede rehabilite edebileceğini söyledi. Başta kabul etmedim. Sonra çantasından birkaç kâğıt çıkardı ve bana gösterdi. Bunlar benim hastaneye kayıt formlarımdı. Ben zaten iki senedir bu hastanede idim. Şizofrendim ve daha da

burada kalacaktım. Şu an daha iyiyim. İlaçlarımı alıyorum ve mutluyum. Biliyor musunuz, gerçeği kabullenmekle başlıyor iyileşmek. Hastalığınız her ne olursa olsun önce farkında olmalı insan. Bazen duygusal bazen bedensel sorunlar çıkarır yaşam yolumuza. Sorun mu bu? Elbette hayır. Sorun, hasta bedenlerden ziyade hasta zihinlerde. Bundandır ki önce kendini bilmeli insan. Sonra kabul etmeli gerçeklerini. En sonunda ise tercihini yapmalı. İyileşmek mi istediği yoksa hiçbir şey yapmamanın getirdiği silikliği yaşamak mı? Bir zamanlar bir insanı sevmekle başlardı her şey. Şimdilerde bir insanın kendisini tanıması, kabullenmesi ve iyileşmesiyle başlıyor her şey. Dedim ya, iyiyim ben! Mutluyum. Daha da iyileşince her insanı sevmekle yeniden başlamanın sanrıları var her gün yanımda. Unutma, bugün hangi maskeye ihtiyacım var, yanılığısındır insanı hasta yapan.

9-A

“Çocukluk başlı başına bir memlekettir, hatta sılasıdır insanın. Büyüdükçe sıla özlemimiz artar, hayat giderek gurbetleşir. Sanki ne yaşarsak yaşayalım hep gurbetteyizdir. Büyümek, gurbete çıkmaktır. Bir çocuğun yaşamla ilişkisini, doğayla olan ilişkisine benzetirler. Başlangıçta doğanın, çocuk için bir gerilim unsuru olmadığı, insanın doğayla kendisi arasındaki gerilimi büyüdükçe kazandığı söylenir. Çocukken zaten doğanın bir parçasıymış gibi yaşarız. Sonra parçalanma başlar, kendi içinde ve her şeyle... Belki de bunun için herkes çocukluğunu anlatmak ister birilerine. Bir zamanlar bizim olan bir sılayı, bir zamanlar parçası olduğumuz doğayı, suyun içinde yaşayıp da deryanın farkına varmayan balık örneğinde olduğu gibi, bir zamanlar som bir bütünlük içinde yaşadığımız için ayrı bir ad verme gereği bile duymadığımız o saf hayatı “anlatarak” yeniden ele geçirmek isteriz. Anlatmak ikinci hayattır.”

Murathan MUNGAN

